

Universitätsbibliothek Wuppertal

Philostrati Lemnii Opera Qvae Exstant

Philostratus, Flavius

Parisiis, 1608

Liber primus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1533)

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΣ
 ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ
 ΤΥΑΝΕΩΣ ΒΙΟΝ, ΒΙΒΛΙΟΝ Α΄.

PHILOSTRATI DE VITA
 APOLLONII TYANEI,
 LIBER PRIMVS.

De ritu & silentio Pythagora, deque Agrigentino Empedocle.
 CAPVT PRIMVM.

QVICVNQVE Sarmium Pythagorā laudāt, narrare solent in primis ipsum Ionem quidē minime fuisse, sed Troianū Euphorbum, atque in pugna mortuum reuixisse denuo: sic autē interiisse, vt de illo scribit Homerus. vestitū præterea ex morticina materia confectum renuisse Pythagoram dicunt, & ab animalium omnium esu abstinuisse. nec tale quicquam omnino sacrificandū putasse, quod nefas esse diceret deorū aras sanguine foedari: sed libis mellitis thurēque, & laudationibus magis erga deos vtendum esse putaret. talia enim ab hoc viro sæpè Diis offerebantur. Asserebat insuper sibi comper- tum esse deos immortales huiusmodi sacris lōge magis, quàm hecatombe, quāq. in canistro cultro gaudere. se enim aliquādo deorū interfuisse cōcilio, atq. ab eis didicisse, quæ illis grata,

Iτὸν Σάμιον Πυθαγόραν ἐπαινεῖν-τες, τὰ δὲ ἐπὶ αὐτῷ φασιν, ὡς Ἴων μὲν οὐπω εἶη, γέ-νοιτο ἢ ἐν Τροίᾳ ποτὲ Εὐφοροῦ ἀναβιώη τε ἀποθανῶν, ἀποθανοῖ ἢ, ὡς ᾠδαὶ Ομηροῦ ἐδήτᾳ τε πλὴν ἀποθνήσκοντων παρανοῖτο, καὶ καθαροὶ βρώσεως, ὁποῖα ἐμψύχων, καὶ ζῦσαι * μὴ γὰρ αἰμάτην τῶν βωμοῖς, ἀλλ' ἢ μελιπόδα, καὶ ὁ λιβαρωτὸς, ἃ ὁ ἐφυμνήσαι. φοιτᾷ τὰντα τοῖς θεοῖς παρὰ τῆς ἀνδρὸς τούτου. γινώσκον τε ὡς ἀσπάζονται ἃ θεοὶ μάλλ' ἢ τὰ τοιαῦτα, ἢ τὰς ἐκατόμβας, καὶ πλὴν μάχαρον ἴππ' τῆς κενοῦ. ζῶειναι γὰρ δὴ τοῖς θεοῖς, καὶ μανθάνειν ὅτι αὐτῶν, ὅπῃ τοῖς ἀνθρώποις χάρισσι,

A

καὶ ὅπῃ ἀχθονται, πῶς τε φύσεως
 κείθεν λέγαν. ὅτ' μὲν γὰρ ἄλλοις
 τεκμαίρεται τῶ θείου, ἔδδξας ἀ-
 νομοίοις ἀλλήλοις πῶς αὐτῶ δόξά-
 ζειν· ἐαυτῶ δ' ὅτ' ἄπολλω ἤκειν,
 ὁμολογουῦντα ὡς αὐτὸς εἶη. Ζωεῖ-
 ναι δ' αὖ ἐ μὴ ὁμολογουῦντας, πλὴν
 Ἀθηνῶν, καὶ τὰς Μούσας, καὶ θεοὺς
 ἑτέροις, ὧν καὶ τὰ εἶδη, ἔ τὰ ὀνό-
 ματα, οὐπω ὅτ' ἀνθρώποις γινώ-
 σκην. καὶ ὅ, π' ἀποφίνατο ὁ Πυθα-
 γόρας, νόμον τῆτο ὁμιλητῶν ἡ-
 γρουῦτο, ἔ ἐπίμων αὐτὸν ὡς ἐκ Διὸς
 ἤκοντα. καὶ ἡ σιωπὴ δ' ὑπὲρ τῶ θεῶν
 σφίσι ἐπήσκητο· πολλὰ γὰρ θεῶν τε,
 καὶ ἀποφίνατο ἤκουσεν· ὧν κρατεῖν
 χαλεπὸν ἴστω, μὴ πρὸς τὸν μαθοῦ-
 σιν ὅπ' καὶ τὸ σιωπῶν* λόγος. καὶ μὲν
 καὶ ὁ Ἀκραγανθῶν Ἐμπεδοκλῆα
 βαδίσαι φασὶ πλὴν Ἑφίαν τῶντιν.
 τὸ γὰρ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμνῳ θεὸς ἄμβροτος,
 ἐκέπ' θνητός. καί,

Ἡδὴ γὰρ ποτ' ἐγὼ γρόμῳ κούρη
 τέ, κόρη τέ. καὶ ὁ ἐν

Ὀλυμπία βοῖς, ὃν λέγεται πέμμα
 ποιησάμενος θυσαί, τὰ Πυθαγόρου
 ἐπαμνεύτος εἶη αὐτῶ καὶ πλείω ἑτέρα πῶς
 τῶ Πυθαγόρου Ἑπὶων φιλοσοφιστῶ-
 των ἰστοροῦσιν· ὧν οὐ πρὸς ἡμῶν με-
 νῶ ἀπείδω ἀπειδόντα ἔπ' ὁ λό-
 γος, ὃν* ἀποτελέσαι πρὸς ἡμῶν. ἀ-
 δελφὰ γὰρ πύτοις ἔπιπιδεύσαντα
 Ἀπολλώνι, ἔ ἰσώτερον, ἢ ὁ Πυ-
 θαγόρας τῆ Ἑφίαν πρὸς ἡμῶν,
 πρῶτον δὲ ὑπεράρατα· καὶ γε-
 νομῶν καὶ χρόνοις, οὐτ' ἀρχαίοις,

quæ contra haberentur. Illinc etiam
 accepisse dicebat ea, quæ de rerû na-
 tura proferre consuevit: cum ceteri
 coniecturis & opinionibus sibiipsis
 plerunq; aduersantibus de rebus di-
 uinis vterentur. sibi autem Apollin-
 em manifestè solitū apparere. præ-
 terea Palladem & Musas, non mani-
 festè tamè secum loqui consueuisse;
 alios insuper deos, quorum neq; fa-
 cies, neque nomina adhuc homini-
 bus nota essent. Illud quoque inter
 Pythagoræ laudes numerant; quic-
 quid ab eo iussum prolatumq; esset;
 id tanquam legem ab eius discipulis
 obseruari consueuisse: ipsumq; tan-
 quam ab Ioue profectū veneraban-
 tur. at silentium pro re diuina ab illis
 colebatur: multa namque diuina, ar-
 canaq; ab eo dicebantur, quæ com-
 prehendi non poterant, nisi ab iis
 qui prædidicissent, quòd ipsum si-
 lere, oratio est. Similem quoque phi-
 losophandi rationem tenuisse per-
 hibent Agrigétinum Empedoclem,
 quod pluribus locis eius carmina te-
 stantur, quale illud est,

*Non mortalis ero, iam iamque valete so-
 dales.*

similiter & illud,

*Et puer ipse fui, necnon quandoque
 puella.*

Bos* quem ex melle & farina confe-
 ctū in Olympia immolasse fertur, eū
 iuuat, qui Pythagoræ laudes cele-
 brat.* Multa præterea numerare pos-
 sem, quib. ipsum Pythagoræ imitato-
 rem fuisse satis apparet, quæ hoc lo-
 co referenda minime censui, cum
 ad alia quædam properet oratio. Sta-
 tui namque iis, quæ de Pythagora fe-
 runtur, similia secutum Apollonium
 in lucem proferre, virum & diuinio-
 rem in philosophia, quàm Pythago-
 ras fuerit, & tyrannides supergres-
 sum. Claruit autem temporibus non
 multum ab ætate nostra remotis:

nec tamen satis nouerunt homines, quàm verè, quàm purè sanctèq; fuerit philosophatus. Sed alius quidem hoc ab eo præclarè gestum: alius verò aliud quiddam ab eo prudenter excogitatum laudat. Sunt & qui ipsum artis magicæ fuisse studiosissimum prædicant. eò quòd in Babylonia cum Magis, in India cum Brachmanis, in Ægypto cum Gymnosophistis versatus fuerit, atque hoc ipsum calumniatur, quòd quasi violentia quadam fuerit sapiētiam consecutus: non rectè quidem de tali viro sentientes. Empedocles enim & Pythagoras, atque Democritus apud Magos versati, nullam tamen artis eius partem attigerunt. Plato enim in Ægyptum profectus, multaque prophetarum sacerdotumque illic existentium dicta suis interposuit sermonibus: & velut egregius pictor ad umbratis imaginibus colores superimponens, ne minimam quidem artis magicæ suspicionē subiit, quamuis ob sapiētiam singularem inuidiæ plurimum sibi contraxerit.

A οὐτ' αὖ νέους, οὐπω ὁ αἰθεροποινώσκοισιν ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς Θεφίας, ἠὲ φιλοσόφως τε, καὶ ἰγῶς ἐπήσκησεν. ἀλλ' ὁ μὲν, ἢ, ὁ δ', ἢ, ἐπαινεῖ τῶ ἀνδρός. ὁ γ', ἐπειδὴ μαγίαις Βαβυλωνίων, καὶ Ἰνδῶν Βραχμαῖσι, καὶ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ γυμνοῖς ξυνεχόμετο, μαγίαν ἠγοῦνται αὐτῷ, ἢ διαβάλλοισιν ὡς βιαίως Θεφὸν κακῶς γνώσκοντες. Εμπεδοκλῆς τε γὰρ, ἢ Πυθαγόρας αὐτὸς, ἢ Δημόκριτος, ὁμιλήσαντες μαγίαις, ἢ πολλὰ δαμόνια εἰπόντες, οὐπω ἐσῆχθησαν τῇ τέχνῃ. Γλάτων τε βαδίσσας εἰς Αἰγύπτῳ, ἢ πολλὰ τ' αἰεὶ θεωρητῶν τε, ἢ ἱερέων, ἐκείταμίξας τοῖς ἑαυτῶ λόγῳ, καὶ καθάπερ ζωγράφοις ἐσκιαγραφήμοις Ἰπταλῶν χρώματα, οὐπω μαγίαν ἐδόξε· καὶ τοὶ πλείους τῶν αἰθεροποινηταῖς Ἰπὶ Θεφία.

Iniuste damnatum Apollonium magia, quòd multa futura præuiderit, cum & Plato & Socrates & Anaxagoras eo notati crimine non fuerint: licet diuini fuerint viri, vltimàque prædixerint.

CAPO II.

INiuste igitur Apollonium, quòd multa præuiderit, multa prædixerit, tali quisquam crimine damnauerit: non secus ac si Socratè accusent, quòd à dæmone multa præsciuerit: aut Anaxagorà, quòd sapiēter multa ante quàm fierent, præsenferit. Quis enim ignorat Anaxagorà in Olympia, cum nulla pluuia suspicio immineret, pelliceam vestem indutū processisse: nec ita multò post, ingentem pluiam secutam esse: & domum omnium iudicio firmissimam cum breui casuram prædixisset, corruisse: & cum diem quoq; momento

ΟΥΔΕ γὰρ τὸ θεωρητῶν πολλὰ, καὶ θεωρῶναι, διαβάλλοι αὐτῷ Ἀπολλώνιῳ ἐς τὴν Θεφίαν πάντῳ, ἢ διαβεβλήσεται γὰρ ἢ Σωκράτης ἐφ' οἷς παρὰ τὸ δαμόνιου θεωρήνωσκε, καὶ Ἀναξαγόρας ἐφ' οἷς θεωρεῖτο. ἢ τίς οὐκ οἶδε ἢ Ἀναξαγόραν ὀλυμπιάσι μὲν, ὁπότε ἤκιστα ὑοί, φρελδόντα ὑπὸ καυδίῳ εἰς τὸ σταδίῳ Ἰπὶ θεωρήσῃ ὁμέρου, οἰκίαν τε ὡς πεσεῖται θεωρητόντα, μὴ ψεύσασθαι πεσεῖν γὰρ.

νύκτα τὲ ὡς ἕξ ἡμέρας ἔσαι, καὶ ὡς λίθοι πρὸς Αἴγυος ποταμοῦ, τῶν οὐρανοῦ κίθισθῆσονται, θεωραφωθήσαντα, ἀληθεύσαι. καὶ Ἐφίᾳ ταῦτα τῶν Αναξαγόρου θεωριδέντες, ἀφαιρουῦνται Ἐφίᾳ Ἀπολλωνίῳ τὸ καὶ Ἐφίᾳ θεωρησάντων, καὶ φασὶν ὡς μάγῳ τέχνῃ ταῦτ' ἐθεάθη. δοκῶσιν μοι μὴ θεωρεῖν τὴν πολλῶν ἀνοσιαν, ἀλλ' ἔξακριβῶσαι ἀνδρα τοῖς τε χρόνοις, καὶ οἷς εἶπευ, ἢ ἐθεάξῃ, τοῖς τε τῆς Ἐφίας ἔθροισι, ὑφ' ὧν ἐφασκε τῶν δαμόνιος τε, καὶ θεῶν νομιαθῶσαι. Ζωείλεκτα δὲ μοι, τὰ μὲν ἐκ πόλεων, ὁπόσαι αὐτῶν ἦσαν· τὰ δὲ ἕξ ἱερῶν, ὁπόσαι ὑπὸ αὐτῶν ἠπανήχθη, * παραλελυμένοις δὲ δεσμοῖς ἦδη. τὰ δὲ ἕξ ὧν εἶπον ἕτεροι πρὸς αὐτῶν. ἐπέσελλε δὲ βασιλεῦσι, Ἐφισαῖς, φιλοσόφοις, Ἡλείοις, Δελφοῖς, Ἰνδοῖς, Αἴγυπτιοῖς, ὑπὲρ θεῶν, ὑπὲρ ἑθῶν, ὑπὲρ ἠθῶν, ὑπὲρ νόμων· ὧν οἷς ὁ, πρὸς ἀνὰ πρῶτον, ἐπιλωρόδου. τὰ δὲ ἀκριβέστερα, ὧδε Ζωειλέξάμην.

A temporis in noctem versum iri prauidisset : lapidem quoque de caelo in Aegos fluuium casurum prauidisset, vera pronunciaisse? haec atq; huiusmodi alia ab Anaxagora prauidisa cum summæ sapientiæ testimonium esse fateantur, eandem tamen Apollonio adimentes, magicis artibus illum talia fecisse criminantur. Tantam igitur ignorantiam ex hominum mentibus remouendam esse visum est, & simul tanti viri virtutes in lucem proferendas optimum censeui. Demonstrandum praeterea duxi, quibus temporibus, quidque dicens aut faciens, quo etiam philosophandi genere visus, quæve imbutus disciplina sapiens iure optimo, ac diuinus meruerit appellari. Hæc autem quæ de ipso scripturus sum, collegi partim ex ciuitatibus, quæ illum hospitio susceperunt; partim ex sacerdotum scriptis, apud quos versatus fuit: partim etiam ex iis, quæ multorum sermonibus de eo celebrata sunt: [nonnulla etiam ex ipsiusmet scriptis.] Ipse enim ad reges, ad sophistas, ad Elienses, ad Delphicos, ad Aegyptios, atq. Indos epistolas scribens, de diis, de consuetudinibus, de moribus, de legibus. * quas variis in locis adinuenit, testatur. Plurima verò eademque certissima in hunc maximè modum collegi.

Gr. ex exemplis in quibus ab ipso soluti iam ritus restituti sunt.

Gr. in his, quicquid tractaretur, emendabat.

De Damide Apollonij socio, deque commentariis dictorum factorumque Apollonij ad Iuliam reginam. CAP. III.

Ἐγένετο Δάμις ἀνὴρ ἐκ Ἀσοφῶν, τὸν δεχάμην ποτὲ οἰκῶν Νίνῳ. οὗτος τῷ Ἀπολλωνίῳ θεωροφιλοσοφίας, ἀποδημίας τε αὐτῶν ἀναγεγραφευ, ὧν κοινωνῆσαι ἔαυτὸς φησὶ, καὶ γνώμας, καὶ λόγους, καὶ ὁπόσα ἐς πρῶτον εἶπε. καὶ θεωρησάντων τῶν Δαμίδι, τὰς δέλτοις

DAMIS fuit vir quidam non insipiens, ex Nino antiqua ciuitate oriundus : is in Apollonij philosophia socius, & in peregrinatione comes, omnia quæ ab illo in itinere gesta, visaque à se sunt, literis mandauit : sententiisque eius omnes ac verba insuper complexus est : & quæcunq. ab eo prauidisa, praenuntiataque fuerunt. Damidis familiaris quidam commetarios

huiusmodi ab eo nondū editos Iuliae reginae notos fecit: in cuius aula cum frequentissimè versarer (erat enim admodum rhetoricae facultatis studiosa) mihi, ut transcriberentur, mandavit; utque viri consilia, & mores qui in eis continebantur, in ordinem quendam redigerem. Damis enim aperte quidē, sed non satis dextere illa praescripserat. incidi praeterea in Maximi cuiusdam Aegienſis libros, qui Apollonij in Aegis ciuitate res aetas continebant. Sunt & ab ipso Apollonio testamenta perſcripta, ex quibus planè perspicui potest, quam studiosus, ac pene insanus amator philosophiae fuerit. Neque verò Mærageni fides est adhibenda, qui libros de Apollonio quatuor scribens, multa eius viri gesta ignorare visus est. Quoniam igitur pacto dispersa haec de Apollonio in vnū collecta sint, quare causa me ad hos libros componēdos impulerit, satis iam dictum & ostensum arbitror. Afferat autem hoc opus honorem viro, de quo talia scribuntur, & vtilitatem non paruam disciplinarum studiosis praebet: quod ex ipso ea, quae nondum norunt, ediscēdi facultatem adipisci possint. Apollonio itaque patria fuit Tyana ciuitas Graeca, in Cappadociae finibus posita. Pater verò eodem, quo & ipse nomine nuncupatus: genus antiquum sane, & claris hominibus fecundum: diuitiis autem praeceteris ciuibus abundans. Praegnantī matri vmbra quaedam aſtare visa est Protei Aegyptij dei, qui vt ab Homero traditur, varias sese in formas vertere consuevit: cuius visu haudquam exterrita mulier, quidnam paritura esset, interrogauit: cui Proteus, Me, inquit, es paritura. illa verò quisnam ipse esset, interrogante: sum, inquit, deus Aegyptius. Quanta verò sapientia Proteus fuerit,

A ἢ ὑπομνημάτων ἔπι γνωστικῶν, εἰς γῶσιν ἤγαγην Ἰουλίαν τῆ βασιλίδι. μετέχοντι δέ μοι τῶ ἀπὸ αὐτῆς κύκλου. καὶ γὰρ ἐπὶ ῥητορικοῖς πάντα λόγοις ἐπήμει, καὶ ἠσπάζετο μετὰ γράψαι τὰ περὶ τὰς ξε καὶ τὰς διατελεῖς αὐτῆς, ἐκ τῆς ἀπαγγελίας αὐτῆς ἐπιμεληθῆναι. τῶ γὰρ Νίνῳ σαφῶς μὲν, γρ. Δα' εἰ δεξιῶς ἢ ἀπιγγέλλετο. ἐνέτυχον μὲν. B ἢ καὶ Μαξίμου τῆς Αἰγίως βιβλίῳ, Ζωφληφόρι τὰ ἐν Αἰγίῳ Ἀπολλωνίου πάντα. καὶ διαθήκῃ τῶ Ἀπολλωνίῳ γεγραμμέναι, ὅσων ἔστιν ἡ μαδεῖν, ὡς ὑποθέσθαι φιλοσοφίαν ἐγύετο. οὐ γὰρ Μοισέως γὰρ τε περὶ τὸν βιβλία μὲν Ζηνόπιδην εἰς Ἀπολλωνίον τέλει, πολλὰ ἢ τῶ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγνοήσαντι. ὡς μὲν ἐν Ζηνήχαρον ταῦτα διεσπασμένα, ὡς ἐπιμνηθῆναι ἔξωθεν αὐτὰ, εἴρηκα. ἐγὼ δὲ ὁ λόγος τῶ τε ἀνδρὶ πμην, ἐς ὃν ἐστὶν ἡ γραμματεία. τοῖς ἢ φιλομαθεύουσι, ὡφείλονται. ἢ γὰρ ἀνμάθοιεν, ἀ μὴ γνωσκόντων. Ἀπολλωνίῳ πόινω, πατεῖς μὲν Ἰὺ Τύδω, πόλις Ἑλλάς ἐν τῷ Καππαδοκίῳ ἔθνει. πατήρ ἢ ὁμώνυμος, γένος δὲ χαῖμον, ἐκ οἰκιστῶν ἀνημμένον. πλῆθος ὑπὲρ τῶ ἀπὸ αὐτῆς ἔθνος βαδύ. κύση ἢ αὐτῆς τῆ μνηστῆ, φάσμα ἦλθεν Αἰγυπτίῳ δαίμονος, ὁ Προτεῖς, ὁ παρὰ τῷ Ομηροῦ Ἰθαλλῶν. ἢ ἢ, ἔθεν δεισασα, ἤρετο αὐτὸν τί δόποκῆσοι. ὁ ἢ, ἐμὲ εἶπε. σὺ ἢ πῆς, εἰπούσης, Προτεῖς, ἐφη, ὁ Αἰγυπτίῳ θεός, ὅσπερ μὲν δὴ πλὴν ἑφίαν ἔξεγύετο ὁ Προτεῖς,

ὡς δὲ Ἰξηροίμω, τοῖς τε ἀκούοισι
 τῆς ποιητῆς, ὡς ποικίλος τὸ λῶ, &
 ἄλλοτε ἄλλο, καὶ κρείττων τῶ ἀ-
 λῶναι· γνώσκον τε * ὡς ἐδοκεῖ, καὶ
 θεωρῶν ὅτι πάντα. καὶ μεμνηῖται
 καὶ τῶ Πρωτέως μάλισσα, ἐπειδὴν
 θεωρῶν ὁ λόγος δεικνύει ὅτι ἄνδρα
 πλείω μὲν ἢ ὁ Πρωτεὺς θεωρῶνται,
 πολλῶν ἢ ἀπόρων, καὶ ἀμνηστῶν
 κρείττω γυμνοῦ, ἐν αὐτῷ μά-
 λισσα τῶ * ἀπειλήφθαι.

ἴσ. ἀπε-
 λήφθαι.

A superuacuum narrare censeo; præ-
 fertim iis qui poëtas legerint: ex ip-
 sis enim omnes nosse arbitror, quàm
 varius fuerit, & modò in hanc, mo-
 dò in illam formam sese permutans:
 ita ut illum capere difficillimū esset:
 omnia præterea tam facta, quàm
 adhuc futura nouisse perhibent. Ac
 Protei nunc maximè decet memi-
 nisse: cùm sermo futurus ostendat
 Apollonium longè plura, quàm Pro-
 teum prædixisse: multa quoque ar-
 cana, & intellectu difficillima inter-
 pretatum, * in nullo vnquã defecisse.
 [vel tum maximè cùm è viuis excessit.]

Vbi natus Apollonius fuerit, deque aqua cuiusdam mira potestate. CAP. IV.

Τεχνηῶν δὲ ἐν λειμῶνι λέγεται,
 πρὸς ᾧ νῦν τὸ ἱερόν αὐτῷ ἐπι-
 πέπνθηται. καὶ μὴ ἢ ὁ Ἰσχυρὸς ἀνο-
 εῖδω, ὃν ἀπέτεχθη. ἀκούσθη γὰρ τῆ
 μητρὶ τόκου ὥραν, ὅναρ ἐχρῆτο βα-
 δίσσαι εἰς τὸν λειμῶνα, καὶ ἀνθὴ καί-
 ραι. καὶ δῆτα ἀφικομένη, αἱ μὲν
 δμῶναι θεωροῦσιν τοῖς ἀνδρῶν ἐσκε-
 δασμῶν καὶ τῆς λειμῶνα. αὐτὴ ἢ,
 ἐς ὑπνῶν ἀπήχθη, κλιθεῖσα ἐν τῇ
 πόσῃ. κύνιοι ποίνω, οἷς ὁ λειμῶν ἐ-
 βόσκε, χορὸν ἐσήσαντο πρὸς αὐτῶν
 καθύδουσαν καὶ τὰς πτέρυγας ὡσπερ
 εἰώθασιν ἀραντες, ἀθεοῦ ἤχησαν· καὶ
 γὰρ πρὸς ζεφύρου λῶ ἐν τῷ λειμῶνι.
 ἢ ἢ, Ἰξεδόρε τε ὑπὸ τῆς ὥδης, &
 ἀπέτεκεν. * ἰκανὴ ἢ πᾶσα ἐμπληξίς,
 μαβύσαται καὶ πρὸ τῆς ὥρας. ὅτι
 ἐγχώριοι φασιν ὡς ὁμοῦ τε πικρο-
 ῦ, καὶ σκηπτοῦ ἐν τῇ γῆ πεσεῖσθαι
 δοκῶν, * ἐμμετωρεθείη τῷ ἀνδρῶν,
 καὶ ἀφανισθεῖν αὐτῶν. ἢ, οἶμαι, * ἐπι-
 φθῶν, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν τῇ

Fertur autem in prato quodā na-
 tum esse Apollonium, iuxta quod
 nunc fanum ei extructum est. & natiui-
 tatis modus talis esse perhibetur.
 Cùm prægñanti matri pariendi tem-
 pus instaret, per somnium monita
 est, ut in pratum ad colligendos flo-
 res proficisceretur: quòd cùm illa
 postridie fecisset, ibique diutius esset
 versata, famulaq; floribus colligen-
 dis intentæ pratum pererrarent, ipsa
 somno capta in herba procubuit. cy-
 gni verò qui in prato pascebantur,
 quasi in chorum dispositi dormien-
 tem circumsteterè, & alis, ut eorum
 mos est, sublatis ingenti clangore
 omnia circumstantia loca replebant,
 leniter per prata spirante zephyro.
 eorum cantu excitata mulier, simul
 somno soluta est, & puerum peperit:
 duntaxat idoneus est omnis stupor ad
 partum ante diem promouendum. lo-
 corum autem accolæ perhibent il-
 la pariente fulgur è cœlo in terram
 decidisse: visum repète in sublimio-
 rem ætheris partè delatum euanuisse:
 hoc ipsum, ut arbitror portendens,
 [quod in proximo partu editum fue-
 rat] sublimius omnibus, quæ sunt in

terra futurū, & iuxta deos habitaturum. hæc enim & quæcunq; alia post ea vir factus gessit deos præmonstrare haudquaquam mirabile videri debet. est autem iuxta Tyana aqua, Ioui (ut perhibent) sacrata, quam indigenæ inextinguibilem vocāt. fons eius frigidus sane scaturit. ebullit autē non secus atq; igne calefactus lebes: hanc puris & iuramenti fidem seruātibus viris aspectu placidam, & gustu dulcem esse perhibent: periuris verò, & infidis palàm aduersatur. epota namque oculos pedesque, ac manus peierantis inuadit: pustulis, ac vomitibus totum corpus inquinans: neque illinc discedēdi facultas datur, sed ibidem permanentes coram aqua ipsa suam deplorant calamitatem, palàm quod peierarunt profitētes. Eius itaq; regionis indigenæ Iouis filium esse Apollonium fatebantur: ipsemet verò Apollonio se genitum asseuerabat. Procedente tempore, cū ad ætatem peruenisset, qua literas iam discere ætas admonet: maximi ingenij memoriæq; signa statim dedit. Lingua autem utebatur Attica, neque illam ob gentis consuetudinem omittebat: omniumque oculos in se conuerterat, cū alioquin esset forma conspicuus.

A γῆ, καὶ τὸ ἀγχοῦ θεῶν. * καὶ ὅποσα ὀδεὶ ὁ ἀνὴρ ἐχέτω, φαίνοντες ὁ θεοὶ, καὶ περὶ μαίνοντες. ἐστὶ δὲ πὶ περὶ Τύδω ἀδωρ, ὄρκι(ω) Διός, ὡς φασὶ καλοῦσι τὸ αὐτὸ Ἀσβαμαῖον. ἔστι πηγή ἰσ. Α- ἀναδίδεται ψυχρά. παφλάζι δὲ, ὡς περὶ ὁ θερμαινόμην(ω) λέβης. τῆ(ω) δὲ ὄρκι(ω) μὲν, ἰλεῶν τε, ἔστι δὲ ὕδωρ. B Ἰπὸ ὄρκι(ω) δὲ, παρὰ πόδας ἢ δίκη. ὁποσὴ πτεῖ γὰρ καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς, καὶ εἰς χεῖρας, ἔστι εἰς πόδας. ἔστι ὑδῆροις ἀλίσκονται, καὶ φθόγῃ. ἔστι οὐδὲ ἀπελθεῖν δυνατὸν, ἀλλ' αὐτόθι ἔχονται, καὶ ὀλοφύρονται περὶ τῷ ὕδατι, ὁμολογουῦντες ἂν Ἰπὸ ὄρκι(ω) τῆ(ω) μὲν δὲ ἐγχώριοι, φασὶ παῖδα τῆ(ω) Διός τὸ Ἀπολλώνι(ω) γεγονέναι, ὁ δὲ ἀνὴρ, Ἀπολλωνίου ἑαυτὸν(ω) καλεῖ. C περὶ ὧν δὲ εἰς ἡλικίαν, ἐν ἧ(ω) γράμματῶ, μνήμης τε ἰσχυρὸν ἐδήλα, καὶ μελέτης κράτος. καὶ ἡ γλῶττα Ἀθηναῖως εἶχεν, οὐδὲ ἀπήχθη πρὸς Φωνίω ἕποδ ἔθνοισ. ὀφθαλμοὶ τε πάντες εἰς αὐτὸν(ω) ἐφέροντο. ἔστι γὰρ περὶ ὀφθαλμοῦ ἰσχυρὸν πρὸς ὄρα.

Apollonium quartumdecimum iam annum natum ad Euthydemum rhetorem à patre deductum, tum ad Euxenum.

CAP. V.

INDE cū annum quartumdecimum attigisset, Γαρσὺν ad Euthydemum quendam Phœnicem à patre deductus est. Erat autē Euthydemus rhetor insignis, qui Apollonium in disciplinam suscepit: is cū præceptoris disciplinam probaret, ciuitatis mores vehementer damnabat: cōtrarios illis esse iudicans qui cum ratione vellent, verèque philosophari.

Γεγονότα τὸ αὐτὸν(ω) ἐπὶ τεσσαρεσκαιδέκα, ἀγὰ εἰς Τάρσοις ὁ πατήρ, παρ' Εὐθύδημον(ω) ἐκ Φωνίης. ὁ τὸ Εὐθύδημος ῥήτωρ τε ἀγαθὸς ἰσχυρὸς, καὶ ἐπαίδευε τῆ(ω)τον. ὁ τὸ τῆ(ω) μὲν διδασκαλοῦ εἶχετο. τὸ δὲ τῆ(ω) πόλεως ἡδὸς ἀποπὸν τε ἠγείτο. καὶ οὐ χεῖρον ἐμφιλοσοφῆσαι.

ισ. έδδ-
ξαι.

τρυφῆς τε ἤ μᾶλλον ἀπλούνται, σκωπύλαι τε, καὶ ὑβριστὴ πάντες· ἔδεδώκασι τῇ ὁδῶν μαλλον, ἢ τῇ σοφίᾳ Αθηνᾶιοι. ποταμὸς τε αὐτῶν διαρρέει Κύδνον. ὃ παρακλάδιται, καθὰ πρὸ τῆς ὀρνίδων ἠὲ ὑγροί. τῶν τοι παύσαδε μὲθύνοντες τῶν ὑδάτι, Απολλωνίῳ πρὸς αὐτῶν ἐν Ἐπιπολῇ εἴρηται. μεδίσησιν οὐδὲν διδάσκαλον δεηθεὶς ἔπαυσε ἐς Αἰγὰς πρὸς πλησίον, ἐν αἷς ἡσυχία τε πρὸς φοροῦ τῶν φιλοσοφῆσαντι, ἔσπουδαὶ νεδωικώτεραι, καὶ ἱερὸν Ἀσκληπιῶν καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, Ἐπίδηλον τοῖς ἀνδράποιοι. ἐνταῦθα ζῶντε φιλοσόφον μὲν αὐτῶν Πλατωνίους τε, καὶ Χρυσίππου, καὶ ἄλλο τῶν περὶ αὐτοῦ· διήκουσε δὲ ἔτι τῆς Ἐπικούρου λόγων. οὐδὲ γὰρ τούτοις ἀπεσπούδαζε. τῶν δὲ τε Πυθαγορείοις, ἀρρήτων ἕνεκα φιλοσοφία ζῶντε λαβε. διδάσκαλος μὲν γὰρ ἦν αὐτῶν τῆς Πυθαγόρου λόγων ἔπαυεν σπουδαῖον, οὐδὲ ἐνεργῶν τῇ φιλοσοφίᾳ χρώμενον. γαστροῦς τε γὰρ ἦσαν ἡμῶν, ἢ ἀφροδισίων, καὶ κατὰ τὴν Ἐπίκουρον ἐρημάτιστο. ἡμῶν ἔπειτα Εὐξενὸν ὁ ἔξ Ἡρακλείας τῆς Πόντου. τὰς δὲ Πυθαγόρου δόξας ἐγίνωσκεν, ὡσπερ ἠὲ ὀρνίδες ἀμανθάνοιοι παρὰ τῆς ἀνδράποιοι. ἢ γὰρ χαῖρε, καὶ ἢ δὲ πρὸς αὐτῆ, καὶ ἢ Ζεὺς ἰλεως, ἢ τὰ ποιαῦτα, ἠὲ ὀρνίδες ἀχονται, οὐτε εἰδότες ὅ, ἢ λέγεισιν, οὐτε διακείμενοι πρὸς αὐτῶν ἀνδράποιοι, ἀλλὰ ἐρρυθμισμένοι πρὸς γλώτταν. ὁ δὲ, ὡσπερ ἠὲ νεοὶ τῆς

A deliciis enim supra modū dediti ciues, dicacitate insolentiāque plurima utebantur, vt facile appareret eos vestitu duntaxat, non autem sapientia, moribusve Athenienses imitari. Eorum ciuitatē fluuius Cydnus præterfluit, iuxta quem ciues confidentes tanquam fluuiatiles aues ociantur. idcirco, *Desinite aqua temulenti fieri*, scriptum fuerat ad eos in quadam eiusdem Apollonij epistola. Is ob eas, quas supra memorauius, causas permotus, patrem rogauit, vt sibi præceptorem mutare liceret: eiusq; consensu Ægas ciuitatem Tarso proximam migravit: vbi & ocium erat philosophantibus idoneū, & studia adolescentib. apta, & Æsculapij templum: vbi Æsculapius ipse palām quandoque sese hominibus ostendebat. Ibi diuersarum opinionum philosophos cognouit. nam Platonicos, Chrysippeos, & Peripateticos audiuit: quædam etiam Epicuri dicta, *quæ nō spernebat*, voluit audire: verū Pythagoricæ philosophiæ percipiendæ non magna ei dabatur facultas; quòd præceptorem nactus esset Pythagoricæ disciplinæ haudquaquā studiosum: immò nullam rectè philosophandi rationem operibus, & vita seruante. Ventri namque & Veneri omnino deditus, & ad Epicuri normam potius compositus videbatur. Is autem erat Euxenus Heraclea, quæ in Ponto est, oriūdu: Pythagoræ sententias ita nouerat, sicut aues ab hominib. quandoq. doctæ humana loquuntur verba. Illæ enim, Salue: & Felix sis, & Iupiter propitius, & huiusmodi quædam verba nonnunquam proferunt: neq; quid dicant scientes, neque ea quæ dicunt temporibus locisve accommodatè dicentes: sed linguam duntaxat ad modulatum numerum agitanter: & sicut aquilarum pulli teneras adhuc

pennas
 tus edoc
 discedun
 ipsos eti
 præserti
 nidori
 dentes
 paruus e
 atque ip
 verò ad
 set atati
 amare co
 vtens pra
 nimè no
 cedente
 nauit, v
 & iugiter
 multi. T
 ue: nos v
 viuemus
 ditum il
 nus, vno
 esset ex
 pollon
 lent. hi
 gantes, a
 ctos sen
 tantes a
 ctis ab
 pit abst
 stio cui
 aciem
 restribi
 vesceb
 cunq;
 Vinun
 tionem
 bore n
 prouer
 no sta
 quod
 partem

pennas sortiti, & à parentibus volatus edocti, non longe ab ipsis primò discedunt: deinde robustiores facti ipsos etiam parentes superuolant, præsertim cùm gulosos sentiant, ac nidoris gratia terram volando rudentes. Pari modo Apollonius dum paruus esset Euxeno obtemperabat, atque ipsius agebatur arbitrio. Cùm verò ad sextumdecimum peruenisset ætatis annum, Pythagoræ vitam amare cœpit, meliore proculdubio vtens præceptore. Veruntamen minimè neglexit Euxenum, sed concedente patre suburbanum illi donauit, vbi horti erant amœnissimi, & iugiter manantis aquæ fontes permulti. Tu inquit arbitrato tuo viue: nos verò ad Pythagoræ normam viuemus. Cùm magno ingenio præditum illum animaduoceret Euxenus, vndenam talis vitæ sumpturus esset exordium interrogauit: cui Apollonius, vnde, inquit, medici solent. hi namque ventres primò purgantes, alios quidem à morbis intactos seruant; alios verò iam agrotantes ad sanitatem redigunt. his dictis ab omnium animalium esu cœpit abstinere, quòd carniū comestio cùm impura esset, tum mentis aciem prospectumq; hebetaret. terrestribus verò fructibus & oleribus vesceretur: pura esse dicens quæcunque à terra darentur hominibus. Vinum autem puram quidem potionem esse asserbat, cùm ex arbore minimè syluestri ad homines proueniret: veruntamen ipsum bono statui mentis aduersari dicebat, quòd eius sublimem diuinamque partem aliquando peruerteret.

A ἀετῶν, ἐν ἀπαλῶ μὲν τῷ πλερῶ
 ὄραπέτονται τοῖς χναμύοις αὐ-
 τῶν, μελετώμενοι ὑπὸ αὐτῶν πλε-
 οῦσι, ἐπειδὴν ἡ ἀρεὰν διωκῶ-
 σιν, ὑπερπέτονται τοῖς γυνεῶν, ἀλ-
 λως τε, καὶ λίχοις ἀδωνται, καὶ
 κνίαςιν ἐνεκα πρὸς τῇ γῆ πετομέ-
 νοις. οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ θεο-
 σείχε τε τῷ Εὐξένῳ παῖς ἐπὶ, καὶ
 B ἦγετο ὑπὸ αὐτοῦ, βαίνων ὑπὸ τῆς λό-
 γου. παρελθὼν ἡ ἐς ἐτῶν ἑκῆτον
 καὶ δεκάτον, ὥρμησεν ἐπὶ τῷ τῆς
 Πυθαγόρου βίῳ, πλεροῦν ἐπὶ
 αὐτῷ ὑπὸ ἑνὸς κρείττονος. οὐ μὲν
 τὸν γε Εὐξένῳ ἐπαύσατο ἀγαπῶν.
 ἄλλ' ἑξαμήνας ἑαυτῷ παραστήσας
 πρὸς τὴν πατρίδα, ἐν ᾧ κῆποι τε ἀπα-
 λοι, ἦσαν, ἐπιήρην, οὐ μὲν ζῆδι, ἔφη
 τὸν σεαυτῆς ζῆπον. ἐγὼ δὲ τὸν Πυθα-
 γόρου ζῆσομαι. ἠζουμύου ἡ αὐτὸν ἔ-
 C Εὐξένῳ μεγάλης διανοίας ἀπείθεαι,
 ἐ ἐρομύου ὁπόθεν ἐξέροίτο, ὅθεν πρὸ
 τῆς πατρίδος, ἔφη. ἐ γὰρ κείνοι καθαί-
 ροντες τὰς γαστέρας, τοῖς μὲν, οὐδὲ
 νοσεῖν ἐῶσι τοῖς ἡ, ἰώνται. ἐ εἰπὼν
 τῆτο, τὰς μὲν ἐμφύχοις βρώσας ὡς
 οὔτε καθαράς, ἐ τοῦ νομῶ παραμύ-
 σης, παρητήσατο. τραγήματα ἡ, καὶ
 D λαίχανα ἐζητεῖτο, καθαρά ἐπὶ φά-
 σκων ὁπόσα ἡ γῆ αὐτῶν δίδωσιν καὶ
 τῷ οἶνον καθαρόν μὲν ἔφασκεν ἐπὶ
 πόμα ἐπὶ φυτῶν ἕως ἡμέρας τοῖς ἀκ-
 θεόποις ἠκούσα, ἐναντιῶν ἡ τῆς
 νοῦ συστάσας, διαδολουῦτα τῷ ἐπὶ τῇ
 ψυχῇ αἰδέρα.

Qualis vestitus Apollonij, deque miro ad eum hominum concursu, ex quo vel ab Aesculapio laudatus fuerat: tum de adolescente quodam Assyrio, quoddam aqua intercute liberatus ab Apollonio fuerit. CAP. VI.

ΜΕΤΑ ὃ τ' κάθαρσιν τῆς γασ-
τρὸς τοιαύτῳ χρυσοῦν, ἀν-
υποδησίαν τε ποιεῖται κόσμημα, καὶ
λίνου ἐδάητα ἀμπόχλαι, ὄφρα τῆ-
σάμνῳ πλὴν ἀπὸ τῆς ζώων ἀνή-
κέ τε πλὴν κόμην, καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ἐξή.
ἐπιπεπλημενῶν ὃ αὐτῷ τῷ ὡς ὁ
ἱερόν, καὶ τ' Ασκληπιῦ ποτε ὡς
ἱερέα φήσαντες, ὡς χεῖροι θερα-
πείων ἐστὶ νοσοῦντας ὑπὸ Ἀπολλω-
νίῳ μάρτυρε, ξυνίεσαν ἐς τὰς Αἰ-
γὰς ἐφ' ἰσορέα, Κιλικίῃ τε αὐτοῖ, καὶ
ἠπέριξ. ὃ τε Κιλικίῃ λόγος, ποῖ
πρέχας, ἢ ἔπι τ' Εφῆσον; ἐπὶ κείνῳ
τε ἐλέγετο, καὶ παροιμιώδη πηλὸν ἐ-
γεν. ἀξίῳ ὃ μὴδὲ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ
ὄφρα δειν, βίον γε ἀφηγούμενον ἀν-
δρὸς, ὃς καὶ τοῖς θεοῖς ἔω ἐν λόγῳ.
μειράκιῳ ἢ δὴ Ἀσούριον παρὰ
ἱερέα Ασκληπιῶν ἦκον, ἐστὺφα νοσοῦν,
καὶ ἐν πότει ἐξή. μάλλον δὲ ἀπέθνη-
σκεν ὕδρω δὲ δῖρα εἶχετο, καὶ μέθη
χαῖρον, ἀχμῆ ἡμέλει. ἡμελεῖτο ὃ
ὑπὸ τῆς Ασκληπιῦ δια ταῦτα, καὶ
οὐδὲ ὄναρ αὐτῷ ἐφοῖτα. ἔπι μεμ-
φοιμῶν ὃ ταῦτα ἔπισαι ὃ θεός, εἰ
Ἀπολλωνίῳ ἐφη διαλέγοιο, ῥάων ἐση.
ἡροσελδῶν οὐκ τῷ Ἀπολλωνίῳ, π
ἀν' ἐφη τ' οἷς ἐγὼ σοφίας ἀπολαύ-
σαιμι; κελθεῖ γὰρ με ὁ Ασκληπιός
σωεῖναί σοι. ὃ, ἢ δὲ ὃς, ἔσαι σοι ὡς

A P O S T huiusmodi ventris purga-
tionem, nudis pedibus incedere,
statuit; corporisque cultum habi-
tūmque instituit; ac primum ex ani-
malium vellere confectas vestes res-
puens, linteis amiciri decreuit: & si-
mul comam nutrire cepit, & in tem-
plo vt plurimū moram trahens om-
nes tēpli antistites in sui admirationē
conuertit. Ferturq; Aesculapiū quan-
doq; sacerdoti dixisse vehementer se
gaudere in agrotis curandis, quando
Apollonio teste id facere cōtingeret:
quod vbi vulgatum est, plurimi illius
visendi gratia Aegas confluebāt: Ci-
lices quoq; & omnes finitimi magno-
pere illius cōgressu, familiaritateque
letabātur: ita vt apud ipsos hic sermo
increbesceret, Quo curris, nū ad im-
pubem? quod & de illo dicebatur, &
prouerbio celebratum est. Non ab re
quoq; esse putauī, quæ ab eo in tēplo
sunt acta, referre, cū eius viri vitā
scribere sim adortus, quem diis im-
mortalib. curā fuisse, ex iis quæ dicē-
tur, manifestē patebit. Adolescēs qui-
dā Assyrius in summis deliciis viuere
cōsuetus, cū in aduersam valetudi-
nem incidisset, ad Aesculapiū venit,
erat autem in potationib. & cōuiuīis
plurimum viuere, imò, vt verius dica-
mus, mori consuetus. Laborabat autē
D aqua intercute, & ebrietate gaudens,
de exsiccatione non curabat. propter-
ca & à Deo negligebatur, ita vt ne
somnia quidē vlla illi mitteret, quib.
de causis anxius adolescens grauiter
incufabat Aesculapiū, qui tandem in-
somnia illi superstās, si Apollonium,
inquit, conueneris, melius tibi erit:
accedēs igitur ad Apolloniū adolescens, quidnā, inquit, ex tua sapientia possum
acquirere? iubet enim me deus tecū loqui. cui Apollonius, Id, inquit, quod scio,

τα. οἶδα, ἢ

iuuare te
test: quæ
certè, in
culapiū
verba, in
enim
autem o
nitus ad
fluens
ne corr
mia red
tum sup
manifest
ille eni
esse dix
cere: n
manife
pieter d
& adol

De qu
ref
cluf

CO
& sacr
terea
magn
mini
mis,
ros:
duo
& m
iens,
ratus
mē n
Deo
cerd
huc
temp
ratu
no b
ctia

inuare te plurimum in praesentia potest: quæris enim (vt opinor) sanitatē. certē, inquit ille: *hanc promittit Æsculapius, sed tamen non dat. *bona verba*, inquit Apollonius; volentibus enim duntaxat illa tribuere solet: tu autem omnia facis, quæ morbo penitus aduersantur. Delitiis enim diffluens*, abdomini indulges, & pene corruptis intestinis, & aqua nimia redundantibus, cibos quasi lutum superinfundis. & hoc quidem manifestius dixit, quàm Heraclitus: ille enim tali morbo laboranti opus esse dixit ex pluuiâ siccitatem inducere: non facile intelligibilia, neque manifesta dicēs. Apollonius verò sapiēter dicta apertè interpretatus est, & adolescentem ad sanitatē redegit.

A τὰ ὄντα πολλοῦ ἀξίον. υγείας γὰρ που δέη. ἢ Δί' εἶπεν, ἡ γὰρ ὁ Ἀσκληπιὸς ἐπαγγέλλεται μὲν, οὐ δίδωσι δέ. εὐφήμει, ἔφη. τοῖς γὰρ βελούχοις δίδωσι· σὺ ὅ ἐνδυπὰ τῆ νόσῳ ἀνάσσει. τρυφή γὰρ δίδωσι, ὄψοφαγίαν ἐπεισάγεις ὑγείῃς καὶ δρεφοροῖσι τοῖς ἀλάστοις, καὶ ὕδαλι ἐπαντλεῖς πηλόν. ταυτὶ μὲν σαφέστερα οἶμαι τῆς Ἡρακλείτου σοφίας ἐχρησμάσθαι. ὁ μὲν, γὰρ δεῖσθαι ἔφη τῆ ποιήσαντος ἕξ ἐπομβρίας ἀρχμόν, εἰσελθόντος αὐτῶ * τουτουὶ ἔπεισθαι· ἐν δὲ ξυπέτα που λέγων, οὐδὲ δῆλα. ὅτι ἡ γὰρ εἰς ὑγείαν τὸ μαιεράκιον, τὸ ὄφθα σαφῶς ἐρμηνεύσας.

De quodam Cilicum omnium ditissimo sacrificanti Æsculapio, ut sibi oculum effossum restitueret; quàmque ob causam oculum perdidisset: & quod iussu Æscularij exclusus à templo fuerit.

CAP. VII.

CONSPICATUS aliquando plurimū sanguinis altaribus superfusum, & sacrificia passim superposita, præterea Ægyptios boues, & eximia magnitudinis porcos iugulatos, & ministrorum alios excoriandis victimis, alios in frustra secandis occupatos: pateras insuper aureas, in quibus duo inerant lapides Indici præstantissimi & maximè admirandi. sacerdotem adiens, quidnam sibi vellēt tanti apparatus, interrogauit: magnificentissimè namque quisquis hic sit, largiri Deo videtur. Atqui magis, inquit sacerdos, mirari debes, quòd nulla adhuc petitione facta, neque statutum temporis spatiū, vt alij solent, cōmōratus, nec sanitatem, aut vllum omnino beneficium à Deo cōsecutus, imò etiam sui aduentus causa nondū ex-

ΙΔΩΝ δὲ ἀθέον ποτὲ ἐν τῷ βωμῷ αἷμα, ἢ διακείμενα ἐπὶ τῆ βωμοῦ τὰ ἱερά, τεθυμένους τε βοῖς Αἰγυπτίους, καὶ οἷς μεγάλους, τὰ μὲν, δέροντας αὐτῶν, τὰ δὲ κόπροντας, χειρίδας τε ἀνακειμένους δύο, ἢ λίθους ἐν αὐταῖς τῶν Ἰνδικῶν τάπων, καὶ θαυμασίων. ἀρσελθῶν τῷ ἱερεῖ, πὶ ταῦτα ἔφη; λαμπερὸς γὰρ τις χερίζεται τῷ θεῷ. ὁ δὲ, θαυμάσιον, ἔφη, μάλλον ὅτι μήτε ἰκετεύσας ποτὲ ἐν ταῦτα, μήτε διατείνας ὄν ἄλλοι χεῖνον, μήτε ὑγίαντας ποτὲ ὄρα τῆ θεοῦ, μηδὲ ἀπὸ αἰτήσων ἦλθεν ἔχων· χθές

γὰρ δὴ ἀφιγμένῳ ἔοικεν, ὅσῳ οὕτως
 ἀφθόνως θυεῖ. Φησὶ δὲ πλείω μὲν
 θυεῖν, πλείω δὲ ἀναθήσθην, εἰ ᾠθε-
 σοῖτο αὐτῷ ὁ Ἀσκληπιός. ἔστι δὲ τῶν
 πλοισιωτάτων κέκμηται γυνὴ ἐν Κι-
 λικίᾳ βίον πλείω, ἢ Κίλικες ὁμοῦ
 πάντες. ἱκετεύει δὲ τῷ θεῷ Ἰπο-
 δουῶν τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλ-
 μῶν, Ἰξέρρυηκότα. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος,
 ὡσπερ γεμεθικῶς εἰώθει, τῶν ὀφ-
 θαλμοῦ ἐς πλεῖον γένεσας, πῶς δὲ
 ὄνομα αὐτῷ ἤρετο. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, δο-
 κεῖ, ἔφη, ὦ ἱερεῦ, τῷ ἀνθρώπῳ τῆ-
 ρον μὴ ᾠθεσέρχεσθαι τῷ ἱερῷ. μα-
 ρὸς γὰρ ἴσῃς ἡκαί, ἔκ κεχρημένῳ ἐκ
 Ἰππὶ χησοῖς τῷ πατρὶ καὶ αὐτῷ πρὶν
 διρέσθαι ἡ ᾠθεῖ τῷ θεῷ πολυτελῶς
 θυεῖν, ἔθυστος ὅστιν, ἀλλ' ἐαυτὸν πα-
 ραιτουμένου χετλίῳν τε καὶ χαλε-
 πῶν ἔργων. ταῦτα μὲν ὁ Ἀπολλώ-
 νιος. ὁ δὲ Ἀσκληπιός ἐπιστὰς νύκ-
 τωρ τῷ ἱερεῖ, ἀπίτω ἔφη ὁ δαίνα,
 τὰ ἐαυτῆ ἔχων. ἄξιόν γὰρ μηδὲ τῷ
 ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἔχων ἀναμαν-
 θάνων οὐδὲ ὁ ἱερεὺς τῷ ἀνθρώπῳ,
 γυνὴ μὲν τῷ Κίλικι τούτῳ γεγόνη,
 θυγατέρα ἔχουσα ᾠθετέρων γάμων.
 ὁ δὲ ἤρα τῷ κόρης, καὶ ἀκολάσως εἶχε,
 ξυλιῶ τε οὐδὲ ὡς λαθεῖν. Ἰππὶσῶσα
 γὰρ ἡ μήτηρ τῆ θυγῆ, τῆς μὲν ἀμφω,
 τῆ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν Ἰξέ-
 κοψεν, ἐναράξασα τῆς περόνας. τὸ
 γε μὲν θυόνας, ἢ ἀναπθέντας, μὴ
 ὑπερβάλλειν τὸ μέτερον, ὡδὲ αὐτῷ
 ἐφιλοσοφεῖτο.

A posita, (heri nanq. huc aduenit) tam
 abunde tamen, tamque lautè (vt vi-
 des) sacrificat: plura etiam longèque
 maiora daturū pollicetur, si sibi deus
 quod petiturus est, concesserit: est e-
 nim, vt aiunt, Cilicum omniū ditissi-
 mus, plurāq. solus ipse possidet, quàm
 reliqui penè Cilices omnes: petiit au-
 tem à deo, vt effossum oculum sibi
 restituat. His auditis Apollonius, o-
 culis, vt olim assueuerat, in terra de-
 fixis parumper cōmoratus; quodnā
 B illi nomen esset, interrogauit, eoque
 audito, Videtur mihi, inquit, ὁ sacer-
 dos indignum esse, hunc hominē in
 templū admissum iri: prauī est enim
 animi vir, turpīq. de causa, quod que-
 ritur, damnū perpeffus, & tam multa
 sic temerè, & ante quàm à deo quic-
 quam petierit, profudisse, non sacri-
 ficantis est, sed admissi sceleris cul-
 pam deprecantis. hæc quidem Apol-
 lonius: verūm Æsculapius noctu sa-
 cerdoti in somnis apparens, iube, in-
 quit, hanc tam diuitem abire, suāque
 C secum asportare munera: indignus
 enim est, alterum qui superest, oculo
 retinere. Huius tam acerbi res-
 ponsi causam ex Cilicibus sciscitatus
 sacerdos, intellexit infortunij illius
 causam huiusmodi fuisse. Erat enim
 ei vxor, quæ filiam ex priore marito
 genitam secum habebat: huius amo-
 re correptus Cilix intemperanter ni-
 mis illi cōgrediebatur, ita vt vxorem
 minimè lateret, quæ simul in lecto
 D iacentibus superueniens puellæ qui-
 dem ambos oculos, marito alterum
 effodit, acubus ad id facinus vsa, qui-
 bus vestimentorum fibulas necebat.
 Atque in hoc monstrasse visus est A-
 pollonius, non decere eos qui sacri-
 ficant, aut diis aliquid donant, me-
 diocritatem excedere.

Sciant

Sciant
 interro
 esse deo
 stissimo
 dentes
 prudenti
 autem l
 re putas
 diis arb
 homin
 quæ ad
 dij aut
 simul q
 pariter
 pollon
 dos, &
 runt, r
 tur, co
 centes
 oport
 ea præ
 à diis h
 cerdos
 bona:
 traria.
 mente
 ptum
 sed bo
 quem
 ustun
 sup
 lis irat
 men i
 His di
 philo
 clara
 phia
 nes a
 doru
 donec
 colen
 ria in
 pro

Sciántne omnia dei, an minimè. tum quonam modo orandum sit, quæque à diis hominibus debeantur: postremò verba Apollonij ad Æsculapium. CAP. VIII.

PVLso Cilice cùm multi ad templum confluerent, sacerdotem interrogavit Apollonius, num iustos esse deos arbitraretur: cùmque illos iustissimos respondisset, num etiã prudentes eisdem esse censeret, imò quid prudētius numine? inquit sacerdos. Res autem hominũ scire illos, an ignorare putas? Imò, inquit, hoc maximè à diis arbitror homines superari, quod homines ob ingenij imbecillitatem, quæ ad se pertinent, non satis norūt: dii autem quæ & hominum sunt, & simul quæ ad seipfos spectant, omnia pariter intelligunt. Rectè, inquit Apollonius, verèque respondisti, ò sacerdos, & quoniã omnia, vt dixisti, norunt, rationi cõsentaneum esse videtur, eos qui ad deos omnia cognoscetes accedunt, talibus verbis orare oportere: O dei quæ mihi debentur, ea præstate. Quanam verò sunt, quæ à diis hominib. debentur? inquit sacerdos. bonis, inquit ille, & sanctis bona: pravis autem, & scelestis contraria. Dei igitur rectè faciētes, quem mente sanum, & sceleribus incorruptum offendunt, non aurea corona, sed bonis omnibus illum exornant, quem autem vitiis, quasi maculis inustum, corruptumque inuenerunt, ad suppliciũ seruant, eò magis etiam illis irati, qui impij cùm sint, tẽpla tamen ingredi, & sacris interesse audēt. His dictis ad Æsculapium respiciēs, philosopharis, inquit, Æsculapi præclaram, & tibi congruam philosophiam, non sinens scelestos homines ad te venire, etiam si omnes Indorum, Sardeniũque diuitias tibi donent: neque enim tui numinis colendi gratia sacrificant, aut donaria in templo suspendunt: sed quod pro sceleribus meruere supplicium;

Πλειόνων γὰρ ποτε Ξωεληλυθόντων εἰς τὸ ἱερόν, ὄρσι Ἰξεληλαμύχ τῷ Κίλικος, ἤρετο τὸ ἱερέα ἔποσι, ἄρα ἔφη Ὁ θεοὶ δίκαιοι; δίκαιοτάτοι μὲν οὐκ εἶπε. πὶ δὲ, Ξωεπόι; Ἐπὶ ἔφη Ξωεπότῳρον τὸ θείου. τὰ ἧ τὸ ἀνθρώπων ἴσασιν, ἢ ἀπειροὶ αὐτῷ εἰσι; καὶ μὲν τῷτ' ἔφη πλεονεκτῆσαι μάλισσα Ὁ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι οἰμὸν, ὑπὸ ἀδενείας οὐδὲ τὰ αὐτῶν ἴσασιν τοῖς ἧ, γνώσκον ὑπαρχὰ τὰ κείνων τε, Ἐ τὰ αὐτῶν. πάντα ἔφη ὄρσισα, ὡ ἱερῶ, καὶ ἀληθέστατα, ἐπεὶ τοίνυν πάντα γνώσκοισι, δοκῆ μοι τὸ ἠκόντα εἰς θεῶ, καὶ χρεῖα ἑαυτῶ Ξωεδοῦτα ποιῶν δὲ ὑχλὺ ὑχρατ, ὡ θεοὶ, δοῖτέ μοι τὰ ὀφθλόμυρα. ὀφείλετ γὰρ που, ὡ ἱερῶ, τοῖς μὲν ὁσίοις τὰ γαθά. τοῖς ἧ φαύλοις, τὰναντία. καὶ Ὁ θεοὶ οὐκ ὄ ποιουῦτες, ὃν μὲν ὑγιᾶ τε, Ἐ ἀβῶτον κακίας ὑρῶσι, πέμποισι δῆπου σεφανώσαντες οὐ χρεσῶσι σεφανοῖς, ἀλλ' ἀγαθοῖς πᾶσιν. ὃν δὲ ἀν κατεστημένον ἴδωσι, Ἐ διεφθορότα, κατὰλείποισι τῆ δίκη, ποσούτον αὐτοῖς ἐπιμύλιοντες, ὅσον ἐτόλμησαν καὶ ἱεραῖ ἐσφοίταν μὴ καθαροὶ ὄντες. καὶ ἄμα εἰς τὸ Ἀσκληπιὸν βλέψας, Φιλοσοφεῖς ἔφη ὡ Ἀσκληπιέ, τὸ ἀρρητόν τε, καὶ συγγενῆ σαυτῶ Φιλοσοφίαν, μὴ συγχωρῶν τοῖς φαύλοις δεῦρο ἴκειν, μήδ' αὖ πάντα σοι τὰ δὲ τῶ Ἰνδῶν τε, καὶ Σαρδόνων Ξυμφέρωσιν. ἔ γὰρ πῶντες τὸ θεῖον, γνώσοι ταῦτα, καὶ ἀνάπλοισιν, ἀλλ'

ἠνούμφοι πλὴ δίκην, ἡ δὲ οὐ ξυ-
χωρεῖτε αὐτοῖς, δικαιοτάτοι ὄντες.
πολλὰ ποιαῦτα ἐν τῷ ἱερῷ ἐφιλο-
σόφει ἐν ἐφήβῳ ἐπι, καὶ κείνα τῆς ἐν
Αἰγῆς διατελέσῃς.

A id pecuniis redimere conantur, quod
vos dei cum sitis iustissimi, haudqua-
quam permittitis. Multa in templo
huiusmodi philosophatus est Apol-
lonius impubes adhuc, quoad Ægis
moratus est.

De Cilice quodam forma Apollonij capto, tum quibus verbis ab eo inhonesta petierit,
et quòd tertio die post malam partem obierit. CAP. IX.

Κιλίκων ἦρχεν ὑβρείης ἀνδρο-
πος, καὶ κακὸς τὰ ἐφθιμικά· ἐς
τῆτον ἦλθε λόγος τῆς Απολλωνίου
ἰσχύος. ὁ δὲ, ἐρρώσασθαι φράσας, οἷς
ἐπεσπῆεν, ἐν Ταρσοῖς δὲ ἀρὰ ἀ-
γροῦν ἦρχε, ὁξωρμήθη ἐς τὰς Αἰ-
γῆς, νοσεῖν τε ἑαυτὸν φήσας, ἢ τῆς
Ἀσκληπιοῦ δειδῆσαι. καὶ περσελ-
δῶν τῷ Απολλωνίῳ βαδίζοντι ἰδίᾳ,
σύσησόν με ἔφη τῷ θεῷ. ὁ δὲ ὑπο-
λαβὼν, καὶ τί σοι δεῖ τῆς συσησόντος
εἶπεν, εἰ χηρὸς εἶ; ἔδυν ἦρ' αου-
δαίους ὁ θεοὶ καὶ ἀνδρῶν τῶν περ-
ξενουῶτων ἀσπάζον. ὅπν νη Δί' ἔφη
Απολλώνιε, σὲ μὲν ὁ θεὸς πεποιήται
ξένον, ἐμὲ δ' οὐπω. ἀλλὰ καὶ ἀμὲ ἔφη
καλοκαγαθία περὶ ξένου. ἢ χηρὸς
μὲν ὡς δὴ ἔγω, δευράπων
τέ εἰμι τῆς Ἀσκληπιοῦ, ἢ ἐταῖρος.
εἰ δ' καὶ σοὶ καλοκαγαθίας μέλει,
χώραν παρὰ τὸν θεόν, ἔδυν ἔ-
ρου ὅ, ἢ ἐδέλεις. νη Δί', εἶπεν, ἡ δὲ
γε περτέρω βύξομαι. καὶ τί ἔφη
ἐμοὶ βύξη; ὅσῃ ὡς, βύχεσθαι δεῖ τοῖς
καλοῖς. ἀχρόμθα δ' αὐτοῖς κοινωνεῖν
τῆς καλλοῖς, καὶ μὴ φθονεῖν τῶν ἰσχύος.
ἔλεγε δ' ταῦτα, ὑποφύπτων ἑαυτὸν,
καὶ ἔδυν ὀφθαλμοῖς ὑγραίνων ἔπν

E R A T inter Cilices princeps qui-
dam vir plane contumeliosus, &
in amores pronus: ad hunc de pul-
chritudine Apollonij fama peruenit,
statimq; rebus agendis omnib. post-
habitis, (Tarsi enim forte tunc tēpo-
ris negociabatur) Ægas venit, mor-
bo se correptum esse dictitans, & Æ-
sculapij auxilio indigere. Is ad Apol-
lonium seorsum à cæteris deambu-
lantem accedens, introduc me ad
deum, inquit: cui Apollonius, Quid
tibi introductore opus est, ait, si bo-
nus es? studiosos enim viros dei abs-
que sequestre amant. at ille respon-
dit: Te quidem, Apolloni, deus hos-
pitem fecit, me verò minimè: tunc
Apollonius, honestatis, inquit, & vir-
tutis studium hospitem deo me fe-
cit: eodémque fretus quoad fieri ab
adolescente potest, famulus, & ami-
cus Æsculapij dicor: quòd si tibi pari
modo virtutis, honestatisq; cura est,
fidèter ad deum accede, & quicquid
vis ab eo audacter pete. sic inquit,
per Iouem faciam, si abs te prius ali-
quid petiero: quid nam verò, in-
quit Apollonius, ex me petes, quod
præstare possim. tunc ille quod à for-
mosis peti solet, vt pulchritudinem
suam aliis non inuideant, sed liben-
ter communicent. Atque hæc mol-
liter nimis, eneruatéque dicens la-
chrymis oculos rigabat: nihil enim

est tam humile, tamq; abiectum, quo perditum flagitiosisque huiusmodi homines non se demittant: tunc Apollonius toruis oculis illum respiciens, insanis, inquit, scelestissime. cumque ille iracundia percitus, ei caput amputaturum minaretur, subridens Apollonius, o * iucunda dies illa exclamavit. tertia autem die populares in itinere flagitiosum interfecerunt, quod cum Archelao Cappadocie rege noua quadam contra Romanos machinaretur. hæc atque alia huiusmodi ab eo gesta scribit Maximus Aegiensis. quineriam & reges dignati sunt illum epistolis ob nominis & eloquij celebritatem.

A γδ ἐκ ἐλάτων τῶν οὕτως ἀσελγῶν τε καὶ ἑπιρρήτων ὁ δὲ, ταυρηδὸν ὑποβλέψας αὐτὸν, μαινὴ ἐφῆεν ἠάδαρμα. ἔδ' ἔμῶνον πρὸς ὄργην ταῦτα ἀκούσαντος, ἀλλὰ ἔ' ἀπειλήσαντος, ὡς δ' ἀποκόψοι αὐτὸν ἑκεφαλῶν, κατὰ γέλασας ὁ Ἀπολλώνιος, ὡς ἡ δ' εἶνα * ἡμέ-
 B ἔρα, ἀνεβόησε. τρίτη ἡ γὰρ ἀπὸ κείνης, ἐν ἣ δῆμοι καὶ πῶ ὁδὸν ἀπέκτειναν τὸν ὑβριστὴν κείνον, ὡς ξὺν Ἀρχελαῷ τῷ Καππαδοκίας βασιλεὶ νεώτερον ἐπὶ Ῥωμαίους πράττοντα. ταῦτα καὶ πολλὰ ποιαῦτα, Μαξιμῶ τῷ Αἰγείου συγγράμματι ἠξιώθη ἡ βασιλείων ἑπιστολῶν εἶναι, ἀδουκίμῳ πῶ Φωνίῳ.

De morte parentum Apollonij, & amplissima eius hereditate. Item quo modo fratrem vitiosissimum correxerit: deinde de mira eius castitate. CAP. X.

SED postea, qui de patris morte nuntium accepit, Tyana veniens propriis manibus in suæ matris sepulchro ipsum sepeliit. fuerat enim non multo antea ipsius etiam mater defuncta, & hereditatem amplam sanè cum fratre partitus est, homine intemperate, & potationibus maxime dedito, qui tertium supra vigesimum annu natus, ætatem excesserat, quæ tutores ad res proprias ministrandas à legibus accipere solet. ipse verò Apollonius annum agens ætatis vigesimum sub tutoribus erat futurus: Ægas inde reuersus philosophiæ gymnasia statuit Lycium, & Academiam. Erat enim omnis philosophiæ peritissimus. Inde post aliquod tempus vir factus Tyana redit, iam sui compos, ita vt tutoribus non indigeret. cumq; illum amici hortaretur, vt fratrem ad bonam frugem,

D ΕΓΕΙ ἡ τεθνεῶτα τὸν πατέρα ἠέκασεν, ἔδραμεν εἰς τὰ Τύανα· κακείνον μὲν τῆς ἑαυτῆς χειρὸς ἐθάψε πρὸς τῷ τ' μνήστῳ σήματι ἐτεθήκει ἡ κακείνη ἔ' πάλαι. ἡ ἔ' ἴσταν λαμπερῶν ἔ'σαν, διέλαχε πρὸς τὸν ἀδελφόν, ἀκόλασόν τε, ἔ' φιλοπότιον ὄντα. καὶ τῷ μὲν, τρίτον τε, καὶ εἰκοσὸν γὰρ ἔ'τος, ἔ' ἡλικία, οἷα μὴ ἐπιθροπέδῃ. ὁ δ' αὖ, εἰκοσὶν ἐγεγόνῃ· καὶ ἔ' νόμοι αὐτὸν ἰσπεῖχον τοῖς ἑπιθροπέδῃ. διατείνας οὖν ἐν Αἰγαῖς πάλιν, ἔ' ἱερὸν Λύκειον τε δ' ἀποφῆνας, ἔ' ἀκαδημίαν. φιλοσοφίας γὰρ ἠγάπα πάσις ἐν αὐτῷ γὰρ, ἐπανήλθεν εἰς τὰ Τύανα ἀνὴρ ἡδὴ, ἔ' κύριος τῶν αὐτῶν. εἰπόντος δ' ἑλνός πρὸς αὐτὸν ὡς σωφρονίσσαι ἔ' ἀδελφὸν πρὸς αὐτῶν αὐτῶν.

καὶ μεταβαλεῖν ἔξ ἑσπυ· τὴν μὲν
 δρασὺ ἔφη δόξει· πρεσβύτερον γὰρ νέος
 πῶς ἀνὴρ σωφρονίζοιμι; ὡς δὲ μοι
 διωατὸν, ἰάσομαι αὐτὸν τῶν τε
 πατρῶν δίδασκεν ἢ αὐτὰ ἢ ἡμῶσαν τῆς
 ἐαυτῶ μοίρας, τὸν μὲν πλεόνων δεῖ-
 δε φήσας, ἐαυτὸν ἢ ὀλίγων. ἐφίσατο
 ἢ αὐτὸν, ἔθωσεν ἰσαζόμενος εἰς
 τὸ σωφρονίζοντι παιδείας, ὁ μὲν πατὴρ
 ἔφη μεδέσθηκεν, ὅς ἐπαρδύε τε ἡμᾶς,
 ἔθωσεν. λοιπὸν ἢ σὺ ἐμοί, καὶ σοὶ
 δήπου ἐγώ. εἴτ' οὐδ' ἐγώ ἢ ἀμδρτά-
 νοιμι, σύμβουλος γίνε, καὶ ἰὼ τ' ἀμά.
 εἴτ' αὐτὸς ἢ ἀμδρτανοίς, ἀνέχου δι-
 δάσκοντα. καὶ κενὸν μὲν ὡσπερ
 κατὰ ψῶντες τοὺς δυσνηίους τε, καὶ μὴ
 διαζώρουσιν ἢ ἰππων, εἰς παιδῶν ἡγα-
 γε, καὶ μετερρύθμισε τῶν ἀμδρτι-
 μάτων, πολλῶν ὄντων. ἔθωσεν κῶβων
 ἢ πηλοῦ, καὶ οἴνου, ἔθωσεν ἐταίρους ἐκώμα-
 ζεν, ἐπαρούσης αὐτὸν κόμης, καὶ καὶ
 βαφαῖς ἢ σικκῶν, ἔθωσεν τε, καὶ ἀνω βαί-
 νων. ἐπεὶ ἢ καὶ τὰ πρὸς τὸν ἀδελ-
 φὸν αὐτῶν εἶχεν, ἔθωσεν ἄλλοις
 ἢ δὴ συγχεῖς ἐτέτραπτο, καὶ τῶν δεο-
 μένοις σφῶν ἀνεκτίσατο τῆ λοιπῆς ἔ-
 σια, μικρὰ ἐαυτῶ ὑπολιπόμην.
 ὅτε δὴ τῶν μὲν Κλαζομένιον Αναξα-
 γόραν ἀγέλαις τε, ἔθωσεν καμήλοις τε
 ἐαυτῶ ἀνέντα, πρὸς ἀποίς ἔφη μάλ-
 λον, ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. τῶν ἢ
 Θεβαῶν Κρατίτα κατὰ ποντώσαντα
 πρὸ οὐσίαν, οὐτε ἀνθρώποις χυμῶσαι
 ἔθωσεν, οὐτε πρὸς ἀποίς. διδοκι-
 μήσαντος δὲ τῶν Πυθαγόρου ἐπὶ τῶ
 λόγῳ, ὃν ἔλεγε πρὸς τὸ μὴ δεῖν ἔθωσεν
 fuisse. Cūm plerique Pythagoræ sententiam laudarent, qua dixit non licere

A. temperantiãmq. redigeret: hoc profe-
 ctò audacis, inquit, esse videretur.
 quomodo enim iunior grãdiorẽ cor-
 rigerẽ? verũ quoad per me fieri pote-
 rit, eius morbi remedia conabor af-
 ferre. Primũ itaq. fortunarum, quas
 ex paterna hereditate acceperat, di-
 midia partẽ fratri concessit, plurimis
 illũ indigere dictitãs, sibi verò pauca
 satis esse: deinde illi assistẽs & moni-
 tionib. crebris illius aures circunsõ-
 nans ad vitã meliorem reducere ten-
 tabat, talibus verbis ipsum alloquẽs:
 Dum pater nobis superstes fuit, erat
 qui nos errantes moneret, & bonis
 morib. imbuere posset: illo autẽ nũc
 defuncto, tu mihi relictus es, & ego
 tibi. decet igitur si quid deliquero te
 mihi consulere, & mea delicta corri-
 gere: quòd si quid fortẽ cõtrã pec-
 caueris, non grauatẽ monitus meos
 perferre debes. his rationibus non se-
 cus ac pullorum infrenum domito-
 res facere solent: paulatim illi persua-
 sit, vt solutã vitã mutaret in melius,
 vitiis aliquot (nam illi plurima erant)
 omiffis: talorum enim & vini cupidi-
 tate vincebatur, & in meretricũ libi-
 dinem erat propensior, coma ipsum
 inflante, quam & tingebat super-
 be incedens. [atque ad huiusmodi
 alia frugalitatis documẽta paulatim
 deduxit.] Vbi verò, quæ de fratre cu-
 picbat, rectẽ succedere visa sunt, ad
 alios cognatos, affinesq; instituendos
 animũ conuertit, & egẽtib. opem ex
 his, quæ supererãt, facultatem afferẽ-
 tib. sibi obtemperantes illos reddere
 studebat, adẽ vt iã sibi per pauca su-
 peressent. Aiebat autẽ Clazomenium
 Anaxagorã gregib. & camelorũ ar-
 metis nutriendis intentũ, pecorũ gra-
 tia, magis quàm hominũ philosopha-
 tum esse. Cratem verò Thebanũ, qui
 facultates suas in mari demerserat,
 nec hominib. nec pecoribus vtilem

alienæ congregari mulieri, hoc, inquit Apollonius, ad alios prolatum arbitror, mihi verò neque nubere: etenim ab omni re Venerea prorsus abstinere est animus, in quo sanè Sophoclem superare visum est, qui senio confectus iactare solebat beneficio senectutis se à Venereis cupiditatibus, tanquam à domino agresti, & furioso liberatum. Apollonius autem propriè virtutis, & temperantiæ auxilio ne in adolescentia quidem potuit à cupiditatibus superari, sed cum esset iuuenis, ac robustus furiosum, ut ille dicebat, agrestemq. dominum superavit. Verum ne sic quidem calumniatorum obtreccationes potuit cuitare, qui ipsum amoribus captum criminantur, eiusque rei gratia apud Scythas integrum annum moram traxisse, cum ne Scythiam unquam attigerit, nec amori unquam deditus fuerit. Idque Euphratis cuiusdam testimonio patere satis potest, qui multa crimina falso de illo scribens, amoris tamen nunquam infimulavit, ut à nobis apertius ostendetur in his, quæ de Euphrate sumus scripturi. Fuit autem is Euphrates Apollonio contrarius, quoniam pecuniæ causa illum omnia facere quandoque dixit Apollonius, & à pecuniarum cupiditate, & ne quæstus causa sapientia abuteretur, tentavit. Verum hæc suis in locis enarranda differamus.

A ἄλλω ἵνα γυναικᾶ, ἢ πλὴν ἑαυτῶ, τρεπὶ μὲν ἑτέροις, ἔφη, ὑπὸ Πυθαγόρου θεωρηθεῖς, αὐτὸς δὲ, μήτ' ἀνὴρ γήμας, μήτ' ἀνὴρ εἰς ὀμιλίαν ἀφικέσθαι ποτὲ Ἀφροδίσιων, ὑπερβαλλόμενος ἐν τῷ Σοφοκλέους. ὁ μὲν γὰρ ἔλεγε λυπῶντα ἔφη, καὶ ἀρεῖν δεσποτικῶν ἀποφυγεῖν, ἐλθὼν εἰς γῆρας ὅσῳ ὑπὸ ζεφύρου τε, καὶ σωφροσύνης, οὐδὲ ἐν μείρακιώ ἠτήθη τούτου. ἀλλὰ καὶ νέος ὢν, καὶ τὸ σῶμα ἐρρωμένον, ἐκράτει τε, καὶ λυπῶντος ἐδέσποζεν. ἀλλ' ὁμως συκοφαντῶσι ἄνευ Ἰππὶ ἀφροδίσιος αὐτῶ, ὡς διαμάρτυρα ἐροικῆς χηρῶν, καὶ διὰ τῆς ἀπειανήσαντα εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος. ὅς οὔτε ἐφοίτησέ ποτ' εἰς Σκύθας, οὔτε εἰς ἐροικῆς πᾶσι ἀπὸ πᾶσι ἐξέκουε εἰς Εὐφράτης ποτὲ ἐσυκοφάντησεν Ἰππὶ Ἀφροδίσιος τὴν ἀνδρᾶ καὶ τοὺς ψυδῆς Γεγάματα κατ' αὐτῶν ἕως οὗ, ὡς ἐν τοῖς πρὸς Εὐφράτιω λόγους δείξομεν. διεφέρετο ἡ πρὸς Ἀπολλώνιον, ἐπειδὴ πᾶσι ὑπὸ χηρῶν αὐτῶν πρὸς ἀπὸντα ἐπέσκωπεν ὅσῳ, καὶ ἀπῆγε τῶν χηρῶν ἐξέδαί τε, καὶ πλὴν ὀφίαν καπηλώειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, εἰς τὸ αὐτῶν χρόνους ἀναβεβλήσθαι μοι.

Interrogatus Apollonius cur non mandaret aliquid literis, quid responderit, quòdque integrum quinquennium ita tacuerit, ut ne verbum quidem unquam emitteret. Quos item bonorum nutu & signis, dum sileret, causa fuerit; tum de asylo Tiberij.

C A P. XI.

INterroganti quandoque Apollonium Euxeno, cur non scriptis aliquid mādaret, cum & de philosophia rectè sentire & scribendi caracte-

ΕΡομῶν δὲ ποτὲ τὸν Ἀπολλώνιον τῶν Εὐξένου τῆς δῆτα οὐ ζυγῆσαι φοι, καὶ τοὺς γυναικῶν δόξασαν, καὶ ἀπαγε-

uersus eos dicendā obiurgationem, manu, vultūque significans illorum sedabat discordias. Silentium tamen non secus, atq; in mysteriis solet, inuiolatum conseruans. Spectaculorū enim aut equorum caussa dissidentes componere, non magni laboris est: nam qui ob huiusmodi leues causas in seditionem veniunt, si fortè virum quempiam grauem intueātur pudore correpti, ad sanam mentem facile redeunt. Iterum fame oppressam ciuitatem non facile est verbis persuadere, & esurientum iracundiam oratione compescere. At tamen Apollonio etiam erga eos, qui tali incommodo premebātur silentium effecit. Aspendum enim veniens, quæ tertio loco inter Pamphylia ciuitates connumerata Eurymedonti fluuio adiacet, nihil nisi eruum atq; huiusmodi legumina venalia offendit, hisq; tantum populum sustentari intellexit: Quicquid enim vbiq; erat frumenti, pauci diuites, & in ciuitate potentes collectum seruabant, vt quo vellent precio illud populo vendere possent. Multitudo autem cuiusque sexus & ætatis aduersus ciuitatis principem conuenerat, & iam accenso igne viuentem sese crematuros minabātur, quamuis ipse ad asylum cōfugisset. Erat autem asylum Tiberij, statuæq; sanctiores illis in locis venerabilioresque quàm Iouis Olympij simulacrum habebantur: ita vt impietatis damnatus quidam fuerit, quòd seruū suum verberasset, qui drachmam argenteam Tiberij imagine signatam gestabat. Accedens autem ad ciuitatis principem obsessum Apollonius, quidnam hoc rei esset manu gestūq; sciscitabatur: cumq; is iniustè factum à se nihil responderet, iniustè autem à populo cōprimi, conuersus ad multitudinem Apollonius, ne quid temerè facerent, vtque principis excu-

A **Ἦ**, καὶ ἡ κὴ μὴ μῆγουσις Ἰππλήξεως τῇ χειρὶ, καὶ τῷ προσώπῳ ἐνδεδυμένῳ, ἔζηρητ' ἀν' ἀταξία πάσα, καὶ ὡσπερ ἐν μυστηρίοις, ἐσιώπων. **Ἐ** τὸ μὲν τοῖς ὀργιστῶν τε, καὶ ἵππων ἕνεκα σασιάζειν ὠρμηκώτασ ἀναρχεῖν, οὐπω μέγα. **Ἐ** γὰρ ὑπὲρ τοιούτων ἀτακτουῦτες, ἀν' ὡς ἀνδρα ἰδῶσιν, ἐρυθριῶσί τε, **Ἐ** αὐτῶν Ἰππλαμβάνονται, καὶ ῥᾶσα δὴ ἐς νοῦν ἠκοῖσι. λιμῶν ἢ πεπεσμένῳ πόλιν, οὐ ῥᾶδιον δὴ βίωω, καὶ πιθανὰ λόγῳ μεταδιδάξαι, **Ἐ** ὀργῆσ παύσαι. ἀλλ' Ἀπολλωνίῳ κὴ ἡ σιωπὴ πρὸς τοῖς ἕπτω διακείμενοις ἤρχε. ἀφίκετο μὲν γὰρ ἐς Ἀσπενδον πρὸ Παμφύλων πρὸς Εὐρυμέδοντι ἢ οἰκεῖται ποταμῶν ἢ Πίλις αὐτῆ, τελευτῆ τ' ἐκεί. ὄροβοι δ' ὠνιοὶ καὶ τὰ ἐς βρώσιν ἀναγκαῖα, διέβουσκον αὐτοῖς: τὸν γὰρ σίτον **Ἐ** δυνάτοὶ συγκλείσαντες εἶχον, ἢ ἐκκαπιλυθεῖν τ' ἠέχον. ἀνῆρέτισο δὴ Ἰππὶ **Ἦ** δέχοντα ἠλικία πάσα, κὴ πυρὸς ἐπ' αὐτῶν ἠπλοντο, καὶ τοὶ προσκειμένον τοῖς βασιλείοις ἀνδριάσιν, οἱ καὶ τῶ Διὸς τῶ ἐν Ολυμπία φοβεροῦσ τῶ τότε, καὶ ἀσυλόσ τῶ ἦσαν, Τιβερίου γε ὄντες. ἐφ' οὗ λέγεται πῆσ ἀσεβῆσαι δόξαι, τυπήσας τὸν ἑαυτ' δοῦλον φέροντα δραχμῶν δέχουσαν νομισμῶν ἐς Τιβερίῳ. προσελθὼν οὖν τῷ δέχοντι, ἠρέτο αὐτῶ τῇ χειρὶ, ὃ, π εἶη τῶ. τῶ ἢ, ἀδικεῖν μὲν οὐδὲν φήσαντι, ἀδικεῖσ ἢ μὲν τῶ δήμου, λόγου δ' εἰ μὴ τύχοι ζωαπολείδαι τῶ δήμῳ. μετεστράφη τε εἰς τοῖς ὡλεσθηκότασ ὁ Ἀπολλώνιος

νιϑ, καὶ ἐνβυσεν ὡς χεὶ ἀκούσαι. Ἐπὶ δὲ οὐ μόνον ἐσιώπησαν ὑπὸ ἐπιπλήξεως τῆς πρὸς αὐτῶν, ἀλλὰ ἐπὶ πῦρ ἔθεντο ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν αὐτόθι. ἀναδαρρήσας οὖν ὁ δέχων, ὁ δεινα, ἔφη, καὶ ὁ δεινα, πλείους εἰπὼν τῶν λιμοῦ ἔκαθεσθηκότας αἰμοί. τὸ γὰρ σίτον λαμβάνοντες φυλάττοισι, καὶ ἄλλο ἄλλο τὴν χώρας. διακελευόμενων δὲ τῶν Ασπενδίων ἀλλήλοις ἐπὶ τῶν ἀγροῦ φοιτῶν, ἀνέβυσεν ὁ Ἀπολλώνιος μὴ πρὸς αὐτῶν τῆσσι, μετακαλεῖν δὲ μάλλον τοὺς ἐν τῇ αἰτίᾳ, καὶ πρὸ ἐκόντων βυρέσθαι τῶν σίτον. ἀφικουμένων δὲ, μικρὸν μὲν ἐδέησε ἐφωνήν ἐπὶ αὐτοῖς ῥῆσαι, παρόντι πρὸς τὰ τῶν πολλῶν δάκρυα. καὶ γὰρ παῖδια ξυεῖρρυήκει, καὶ γυναῖκα καὶ ὀλοφύροντα γυναικώτερος, ὡς αὐτίκα δὴ λαοθανούμενοι λιμῶ. πρὸς δὲ τῆσσι σιωπῆς δόγμα, γράφει ἐς γραμματεῖον ἐπιπληξίν, καὶ δίδωσιν ἀναγνῶναι τῶν δέχοντι. ἡ δὲ ἐπιπληξίς, ὡς εἶχεν.

A sationes audirēt nutibus admonuit. Illi autem viri tanto timore perciti, ac stupore, non modo silentium tenere, verumetiā ignem quem ferebant in proximā aram deposuerunt. Confusus igitur princeps, Is, inquit, & ille, plures ciues nomine appellans, presentis famis causa fuere, qui collectum ex finitimis regionibus frumentum, clausum detinent. His auditis Aspendij, cum eorum villas prædatum iri oportere clamitarent, vix cōtineri ab Apollonio potuerunt, qui ostēdebat melius esse, si eorum sponte frumentum ab eisdem possent accipere. Itaq. illis ad se vocatis parum abfuit, quin institutum silentij consilium omitteret, ut illis quod volebat, oratione suaderet. Mouebatur enim vehementiūs puerorum mulierumque lachrymis, necnon etiam seniorum, qui suam deplorantes calamitatem, paulò post fame sibi pereundum esse querebantur. Verum Apollonius taciturnitatis propositum retinens, in tabulis obiurgationem aduersus frumētī collectores huiusmodi scripsit, quam & legendam principi dedit.

Epistola Apolloniū ad frumentarios mercatores. Deinde finito silentij tempore ut Antiochiam se contulerit. Deque templo Daphnai Apollinis, & Daphne, & magno ad eum concursu Assyriorum. Inde præcepta ad discipulos, & quid illis faciendum tota die.

CAP. XII.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΙΤΟ-
καπήλοις Ασπενδίων.

Η Γῆ πάντων μήτηρ. δικαία γάρ. ὑμεῖς δὲ ἀδικοὶ ὄντες, πεποιθήσατε αὐτῇ αὐτῆς μόνων μητέρα. ἔει μὴ παύσαθε, καὶ ἐάσω ὑμᾶς ἐπὶ αὐτῆσσι ἐσθίαι. Ταῦτα δέξαντες, ἐνέπλησαν τὴν ἀγρόαν σίτῃ, ἔανεβίω

APOLLONIUS FRUMENTI
cauponibus Aspendiis S.

T E R R A communis omnium mater est, propterea quod iusta est: vos autē iniusti estis, qui vestri duntaxat matrem eam esse voluistis. quod nisi ab huiusmodi incepto destiteritis, diutius in ea vos permanere non sinam. His minis ac rationibus moti frumenti mercatores, totum forum frumēto compleuerunt, ex quo

populus vniuersus quasi reuixit. His peractis Apollonius silentij tempore iam finito Antiochiam venit, quæ magna cognominatur: & Apollinis Daphnæi templum intrauit, cui Arcadicam fabulam Assyrij tribuunt. Daphnen Ladonis fluminis filiam illic natam asserentes: & fluit quidem apud ipsos fluuius quæ Ladonem appellant: & maximè omnium arborum laurum colit ob memoriã (vt aiunt) virginis Daphnes. Cupressos etiã immensæ proceritatis, circa templum & fontes aquis vberes ac tacitos regio profert: in iis Apollinem lauari consuetum perhibent: & cupressos ob memoriã Cypariiffi adolescētis Assyrij in eam arborem conuersi ibidem seruari ferunt indigenæ. & profectò arborum pulchritudo transmutationi fidem facere videtur. Sed nimis fortasse iuueniles sermones attingere videor, qui fabulosa hæc operi inseram: quòd ego propterea feci, vt ad ea quæ sum dicturus aditum præparem. Apollonius enim templum & natura, & tanto opere gratiosum conspicatur ab hominibus coli semibarbaris, nullis bonis artibus deditis, & ab omni politione & elegantia abhorrentibus: Apollo, inquit, rectè mutos homines conuertit in arbores, vt saltem sicut cupressi istæ ventorum flatibus resonarent. Postea fontes animaduertens quietos, nec vllum omnino strepitum reddentes; mutescendi, inquit, consuetudo plurima, quæ hîc seruatur, ne fontes quidem obstrepere finit. Ladonem verò aspiciens, non solùm, inquit, filia tua in aliam formam cõuersa est, verum etiam, & tu ipse, qui ex Græco & Arcade in Assyrium mutatus es. Postquã verò indigenæ ad eum loquendi gratia conuenerunt, ineptos ipsorum

A ἡ πόλις . ἐπεφοίτησε καὶ Ἀντιοχείᾳ τῆ μεγάλη , πεπαυμένη τῆ σιωπῆ· ἢ ᾤρηλθεν εἰς τὸ ἱερόν τῆ Δαφναίου Ἀπόλωνος , ὡς ᾤειάπλουσιν Ἀσσυριοὶ ᾤ μῦθον τὸν Ἀρχάδα . πλὴν ᾤ τῆ Λάδωνος Δάφνιου , οὐκ εἶ * μεταφύσαι λέγουσι . Ἐ ποταμὸς αὐτοῖς ρεῖ Λάδων , καὶ φυτῶν πρῶται ᾤ αὐτοῖς Δάφνης . τῆτο δὴ τὸ ἀντὶ τῆς παρθένου , κυπαρίστων τὸ ἕψη ἀμύχανα ᾤεσθηκε κύκλω τὸ ἱερόν , καὶ πηγᾶς οὐδὶδωσιν ὁ χώρος ἀφρόνοις τε , καὶ ἡρεμούσας , αἷς ᾤ Ἀπόλλω φασὶ ραίνεσθαι . σὺταῦτα κυπαρίσθου τὸ ἔργον ἢ ᾤ ἀναδέδωκεν , ᾤπὶ Κυπαρίσθω φασὶν ἐφῆβω Ἀσσυρίῳ . ἢ πρῶται πλὴν μεταβολῆς ἢ ὥρα τῆ φυτῆ . καὶ ἴσως νεανικώτερον ἀπῆλας δοκῶν λόγου , διαμυθολογῶν τὰ ποιαῦτα .

C ἄλλ' οὐχ ὑπὲρ μυθολογίας ταῦτα . πὶ δέ μοι ὁ λόγος βούλεται ; ὁ Ἀπολλώνιος ἰδὼν τὸ ἱερόν χάριεν μὲν , σπουδῶ δὲ σὺ αὐτὰ οὐδεμίαν , ἀλλ' ἀνθρώποις ἡμιβαρβαροῖς , καὶ ἀμούσοις , Ἀπολλῶν ἐφη , μετέβαλε τῶν ἀφρόνοις εἰς δένδρα , ἵνα καὶ ὡς κυπαρίσθου ἡχώσι . τὰς δὲ πηγᾶς ᾤπικε φάμεν ὡς γαλιώλω ἀργεῖσι , καὶ κελαρύζει σφῶν οὐδεμία , ἢ ἀφρονία εἶπεν ἢ σὺταῦτα , οὐδὲ τῆς πηγᾶς ζυγχαρεῖ φδέγεσθαι .

D πρὸς δὲ ᾤ Λάδωνα ἰδὼν , οὐχ ἢ θυγάτηρ , ἐφη , σοὶ μόνη μετέβαλεν , ἀλλὰ καὶ σὺ , τῶ δόξαι βαρβαροῦ ᾤξ Ἐλλιωὸς τε , Ἐ Ἀρχάδος . ἐπεὶ δὲ ἔγνω διαλέγεσθαι , τὰ μὲν ἀμυθούμενα

ἰσ. ἔσπει, τῶν * χερῶν, ἢ ἀπακτουῦτα, ὄρη-
 τεῖτο, φήσας ἐν ἀνδρόπων ἑαυτῶ
 δεῖν, ἀλλὰ ἀνδρῶν. τὰ ὅ σερμνότρα
 ἐσεφοίτα, ἢ ὠκει τῶν ἱερῶν τὰ μὴ
 κληῖσά. ἡλίου μὲν δὴ ἀνίγοντος, ἐφ'
 ἑαυτῆς πνα ἔπραττεν, ἀ μόνοις ἐ-
 ποίει δὴλα, τοῖς ἐτῶν τετάρων σιω-
 πῶν γυμνασμοῖς. τὸν δὲ μετα-
 ταῦτα κερὸν, εἰ μὲν Ἑλλάς ἢ πόλις
 εἴη, ἢ τὰ ἱερά γυμνασία, συγκαλῶν
 αὐτῶν ἱερέας, ἐφιλοσόφει πρὸς τῶν
 θεῶν ἢ διωρδοδο αὐτοῖς, εἴ πη ἔ νο-
 μιζομένεσ ἑξαλλάθοισιν. εἰ δὲ βαρ-
 βάραι τε, ἔ ἰδιότροπα εἴη, διημαύτανε
 ἑαυτῶν ἰδρυσαμύροις αὐτὰ, ἢ ἐφ' ὅτω
 ἰδρυθῆ. πυθόμενος τε ὅπη δεραπύει
 ταῦτα, ἔ ἰσοδόμενον εἴ πη ἑφώ-
 τῶν ἔ δρωμύρου ἐνδυμηδείη, μετῆς
 ὅπη τοῖς ὀμιληταῖς, ἔ κλέθου ἐ-
 ρωτῶν, ἀ βούλον. ἔφασκε γὰρ ἡξῆ-
 ναί ἑαυτῶν οὕτω φιλοσοφοῦντας ἦοις
 μὲν ἄρχομένης, ζῶειναι θεοῖς. προϊ-
 ἔσης ὅ, πρὸς θεῶν * τὸν δὲ μεταταῦτα
 καιρὸν, ἀνδροπέων πέρει τὰς ζῶ-
 οισίας ποιῆσαι. εἰπὼν δὲ ἂν πρὸς
 τοῖς ἐταῖροις ὅποσα ἠερότων, ἢ ἰκα-
 νῶς ἔ ποιαύτης ζῶοισίας ἔχων, ἐπὶ
 πλὴν διαλέξιν ἀνίστατο λοιπὸν πλὴν ἐς
 πάντα, οὐ πρὸ μεσημβρίας, ἀλλ'
 ὅποτ' ἡμέρα μάλιστ' ἐσηκοι. ἢ διαλε-
 χθεῖς ἂν ὡς ἀ ὄρκειν ὤετο, ἢ λείφετό
 τε, ἔ τειφάμενος, ἰδὲ ἑαυτὸν ἐς ὕδωρ
 ψυχρὸν, γῆρας ἀνδρόπων καλῶν τὰ
 βαλανεία. τὸ γὰρ Ἄνποχίας ἀποκλε-
 αείσης ἐς αὐτὰ ἐπὶ μεγάλοις ἀμψυ-
 τήμασιν, ἔδωκεν ὑμῖν, ἔφη, ὁ βασιλεὺς
 κερκοῖς ἔσι, βιῶναι πλείονα ἔτη. Εφε-

A mores*, & incompositos intuens
 plerofque à se amouit, inquiring,
 non hominibus, sed viris opus sibi
 esse. quos verò sedatioris, magisque
 compositis moribus intuebatur, ad-
 mittebat ad colloquium, & cum
 sacerdotibus habitabat: & oriente
 sole sacra quædam in occultum fa-
 ciebat, quæ solum illis quatuor com-
 municabat qui secum in silentio se
 exercuerant. reliquum verò tem-
 poris si fortè in Græca ciuitate ver-
 sari contigisset, vbi consueta sacra,
 sibi que nota celebrarentur, cum
 templorum sacerdotibus de diis, ac
 de sacris disputans philosophaba-
 tur, eorum errores si qui essent e-
 mendans. Sin verò in barbaram,
 & à rectis moribus alienam ciui-
 tatem venisset, quinam morum &
 & sacrorum fuissent auctores, &
 quandiu in ea disciplina mansissent
 sciscitatus, si quid erat in melius
 mutatu facile, persuadere illis co-
 nabatur. Discipulos deinde suos, si
 quid vellent, iubebat interrogare,
 aiebátque oportere qui rectè philo-
 sophatur, adueniente aurora cum
 diis versari, procedente autem die
 de diis loqui, reliquum verò tem-
 pus humanis rebus & sermonibus
 impendere. Cùmque ad omnia re-
 spondisset quæ à domesticis fuisset
 interrogatus, reliquis omnibus se
 ad eundi facultatem præbebat: nun-
 quam tamen ante meridiem, sed
 D postquam iam declinare cœpisset,
 inde quòd satis visum esset cum il-
 lis locutus secedebat ad balneum
 aquæ frigidæ, senectam hominum
 balnea calida appellans: quibus in-
 clusi Antiochenes, cum vitiiis ma-
 ximis indulgerent, vobis, inquit
 Apollonius, cùm prauis sitis longos
 annos viuere rex concessit. Ephe-

fitis vero
 dibus
 quod b
 quit A
 pem a
 ego
 Quo d
 derit
 inibi
 omni
 Vt
 no
 cis no
 rursus
 dinem
 dam et
 ab Att
 Ironia
 uit, ne
 bulant
 proced
 que: in
 sum ha
 lios die
 tentia
 Nomi
 arque
 co pro
 dam v
 eta p
 quan
 ipse n
 niam,
 satis n
 non q
 opus
 quo n
 loqui
 res, i
 nim lo
 tea pe
 imper
 tiochi
 quibu

fuis verò balneorum principem lapidibus cedere volentibus, propterea quòd balnea non calefecisset, vos, inquit Apollonius balneorum principem accusatis, quia male lauamini, ego autem vos quia lauamini.

Ἀσίων ἢ βελομένων καταλιθῶσαι τὸν
 δέροντα ἵππὶ τῷ μὴ σίπυρου ἢ τὰ
 βαλανεία, ὑμεῖς μὲν, ἔφη, (Ϝ) δέ-
 ροντα αἰπάατε, ἵππῃ πονηρῶς λοῦσατε.
 ἐγὼ ἢ ὑμᾶς, ὅτι λοῦσατε.

*Quo dicendi genere vsus Apollonius fuerit, quòdque interroganti dialectico respon-
 derit. Deq; discessu eius ex Antiochia ad Indos, & quòd ad Ninum urbem perueniret,
 inibiq. Damidem inuenerit, qui Apollonium admiratus secutus est perpetuus comes,
 omnia illius dicta factaque literis accuratè commendaturus. CAP. XIII.*

VTEBATVR dicendi genere B non dithyrambico, aut poëtici nominibus intumescente, nec rursus nimis demisso, & consuetudinem Articam excedente. iniucundam enim putabat orationem, quæ ab Attica mediocritate decederet. Ironia autem vtentem nemo audiuit, nec etiam inter discipulos ambulantem: sed tanquam ex oraculo procedebant sermones eius: aiebátque: hoc scio; aut, ita censeo; quorsum hæc? aut, scire oportet: aut alios dicendi modos seruabat. Sententiæ illius breues & adamantinæ. Nominib. autem utebatur propriis, arque ad res ipsas natis, & quæ ab eo proferebantur dignitatem quandam velut à rege aut principe dicta præ se ferebant. Interroganti quandoque dialectico quodam, cur ipse nunquã aliquid quæreret? quoniam, inquit, cum essem adolescens satis multa quæsiui, nunc autem non quærere, sed inuenta docere opus est. Alij rursus interroganti quo nam pacto deceret sapientem loqui? non aliter quàm legumlatores, inquit Apollonius: oportet enim legumlatorem quæ sibi ipsi antea persuasit, eadem aliis facienda imperare. Hactenus quæ ab ipso Antiochiæ gesta sunt dixisse sufficiat, quibus homines ab omni doctrina

Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν, οὐ δὲ
 θυραμβώδη, ἔ φλεγμαίνεσαν
 ποιητικοῖς ὀνόμασιν, οὐδ' αὖ κατε-
 γλωτισμένῳ, καὶ ὑπερατηνίζου-
 σαν· ἀπὸ γὰρ τῶ ὑπὲρ τὴν μετέωρον Ἀτ-
 τίδα ἠγεῖτο, οὐδὲ λεπτολογία ἐδίδου,
 οὐδὲ δὴ γε τοῖς λόγοις, οὐδὲ εἰρω-
 νισμοῦ πρὸς ἠκούσεν, ἢ παρρησιῶ-
 τος ἐς τοῦ ἀκροατοῦ· ἀλλ' ὡσπερ
 καὶ τείποδος ὅτε διαλέγεται, οἶδα ἔ-
 λεγε, καὶ δοκεῖ μοι, ἔ ποῖ φέρεσθε,
 καὶ χεῖρ εἰδέναι, καὶ αἰδοῦναι βραχύναι,
 καὶ ἀδαμαντῖνοι, κῶρα τε ὀνόματα, καὶ
 παρρησιότα τοῖς παρρησιασῶσι. ἔ
 τὰ λεγόμενα, ἠγὼ εἶχεν, ὡσπερ ἀ-
 πὸ σκήπτρου δεμισθόμην. ἐρομῆς
 ἢ αὐτῷ τῷ γενεολογώτων ἱνός,
 ὅπου ἐνεκα οὐ ζητοῖ, ὅτι, ἔφη, μει-
 ράκι (Ϝ) ὦν, ἐζητήσα· νῦν ἢ οὐ χεῖρ
 ζητεῖν, ἀλλὰ διδάσκειν, ἃ εὖρκει.
 πῶς οὖν Ἀπολλώνιε διαλέξεται ὁ
 σοφός, πάλιν ἐπ' ἐρομῆς αὐτῷ, ὡς
 νομοθέτης ἔφη. δεῖ γὰρ (Ϝ) νομοθέ-
 τῶν, ἃ πέπεικεν ἑαυτὸν, ταῦτα ἐπι-
 τείματα ἐς τοῦ πολλοῖς ποιῆσαι.
 ὡδὲ αὐτῷ τὰ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐσσοῦσα λέ-
 γεται, καὶ ἐπέσχετο εἰς αὐτὸν ἀνθρώποις

ἀμύσητοις. μὲν ὅ ταῦτα λογιζομένων
 ἐαυτῶ διδοὺς ἀποδημίας μείζοντος,
 ἐνδυμει* ταυτὸ Ἰνδικὸν ἔθνος, καὶ
 τοὺς ἐν αὐτῷ ἑφοῖς, οἱ λέγονται
 Βραχμαναῖες τε, καὶ Υρκανιοὶ ἑῖς,
 προσήκειν φήσας νέῳ ἀνδρὶ ἀποδη-
 μεῖν τε καὶ ὑπὸ ἑλῶ ἀρεῶσαι. ἄ-
 ρημα δὲ καὶ τοὺς μάγους ἐποιεῖτο,
 οἱ Βαβυλῶνα καὶ Σοῦσα οἰκοῦσι.
 καὶ γὰρ ἀνὰ ταῖς ἐκείνων διαμαρτυρῶν* ὁδῶν
 χρώμενος· καὶ πρὸς τοὺς ὁμιλη-
 τὰς ἐπὶ ὄντας, ἀνέφηνε πρὸς γῶ-
 μίω. πειρομένων ὅ αὐτῷ Συμ-
 βουλίην ἕτερον, εἶπε ἀφελχθεῖν τῆ
 ὁρμῆς ταύτης, ἐγὼ μὲν θεοῖς, ἔφη,
 συμβούλους πεποιήμαι, καὶ τὰ δε-
 δομμένα εἶρηκα· ὑμῶν δὲ βάσανον
 ἐποιούμιω, εἰ πρὸς ἄπρ ἐγὼ, ἐρ-
 ῶδε. ἐπεὶ τῶν μαλακῶς ἔχετε,
 ὑμεῖς μὲν ὑγιαίνετε, ἔφη, καὶ φι-
 λосоφεῖτε· ἐμοὶ δὲ βαδιστέα, οἱ ἑ-
 φία τε, καὶ δαίμων με ἀγ. ταῦτα
 εἰπὼν, ἔξελαυνὸς τῆς Ἀντιοχείας μὲν
 δυοῖν δεραπόντων, οἵπρ αὐτῷ πα-
 τερικῶ ἦσιν, ὁ μὲν, ἐς τὰχος γρά-
 φων, ὁ δὲ, ἐς κάλλος. καὶ ἀφι-
 κνεῖται εἰς πρὸς ἑρχομένην Νίνον, ἐν
 ἣ ἀγαλμαῖδρυται ἕξον βαρβαρον.
 ἐστὶ ὅ ἀρα Ἰὼ ἢ Ἰανάρχου· ἔκ κέρατα τῆ
 κροτάφων ἐκκρέμα μικρά, καὶ οἱ μέλ-
 λόντα. ἐν ταῦθα διατελοῦντι, καὶ πλείω
 ξυνιέντι πρὸς τῆ ἀγάλματος, ἢ οἱ ἱερεῖς
 ἔκ προσφῆται, προσεφώτισε Δάμις
 ὁ Νίνος, ὃν κατὰρχαὶ ἔφιν ξυ-
 αποδημῆσαι οἱ, καὶ ξυέμπορον γνέσθαι
 τῆ φιλοσοφίας πάσης, ἔκ πολλὰ ἔκ ἀν-
 δρὸς διασώσαδς. ὃς ἀγαθεῖς αὐτῷ,

A abhorrentes, in sui admirationem
 conuertit. Post hæc longioris pere-
 grinationis suscipiendæ, & ad In-
 dos proficiscendi cogitatio subiit:
 vt qui ibi sunt sapientes intueretur,
 quos Brachmanas & Hyrcanios ap-
 pellant. Aiebátque adolescenti ma-
 ximè conuenire, vt quàm longissi-
 mè à patria sinibus peregrinaretur. Co-
 gitabat etiam Magos conuenire, qui
 Babyloniam ac Susas incolunt, mul-
 ta enim ab iis discere obiter spera-
 bat: itaque discipulis, qui septem
 erant, consilium aperuit, qui cùm
 sibi alia agenda suaderent, quæ
 mentem à proposito distraherent;
 Ego, inquit, deos adhibui consul-
 tores, & ab his doctus quæ mihi
 visa sunt vobis patefeci, vestram
 experiri cupiens voluntatem, num
 eadem, quæ ego tolerare possetis:
 vbi igitur vos molliores comperi, va-
 lebitis, & sanitati & philosophiæ
 dabitis operam, ego autem cò pro-
 ficiscar, quò me sapientia, & dæmon
 ducent. Hæc dicens Antiochia dis-
 cessit, duobus tantùm famulis com-
 patriotis suis comitatus, quorum al-
 ter velocitate, alter pulchritudine
 scribendi, excellebat. cum his pro-
 fectus antiquam Ninum peruenit:
 vbi statuam barbaro more positam
 conspexit. Est autem Io Inachi filia,
 cui ab vtroque tempore parua, &
 quasi mox excretura prominent cor-
 nua: admiranti igitur statuam, & plu-
 ra quàm illorum prophetæ aut sa-
 cerdotes super tali imagine cogitan-
 ti, Damis ex ea ciuitate ortus super-
 uenit. Hic est, quem in operis princi-
 pio diximus peregrinationis & phi-
 losophiæ comitem Apollonio fuisse,
 & eius multa non solùm facta,
 verum etiam dicta literis mandasse.
 Is postquam viri còditionem & mo-
 res, & quò illuc venisset consilio in-
 tellexit, viri & peregrinationis amore
 captus,

* Religio-
 san men-
 se. Ath. l.
 vii.
 captus,
 licitus
 loni,
 te duc
 parui
 rebu
 hoc e
 iter Bal
 quinet
 in quib
 scio, r
 sus. Li
 quæ m
 pote A
 farum
 gere &
 go qu
 lonius
 lam ta
 hemen
 mirari
 intellig
 quæ ta
 etiam
 rius, q
 venera
 nam tr
 moriz
 quim
 verò el
 ter Bar
 tem q
 riū di
 set, a
 men
 pote
 cuerat
 situs
 quæ al
 runt,
 vt eti
 stet. i
 ferre,
 accusa
 dam c
 quide

captus, comitem illi se futurum pollicitus est. Ibimus, inquit, Apolloni, & tu quidem deo, ego autem te duce utar, neque me ut arbitror parui existimabis: quanquam enim rebus aliis sum fortasse rudior, in hoc certè plurimum valeo, quod iter Babyloniã ducens optimè noui, quinetiam ciuitates vicisq̃ue omnes in quibus commoda multa sunt, perfectè scio, non multò antea illinc reuersus. Linguas præterea barbarorum, quæ multiplices variæque sunt, ut pote Armeniorum, Medorum, Persarum, Cadusiorum omnes intelligere & egregiè proferre possum. Ego quoque, ô amice, inquit Apollonius, has omnes noui, cum nullam tamen didicerim. Illo autem vehementiùs admirante, noli, inquit, mirari, si omnes hominum linguas intelligere sum professus: nam & quæ taciti intra se homines cogitant etiam percipio. Hæc audiens Assyrius, quasi dæmonem illum intuitus venerabatur: & tunc sese in disciplinam tradidit, omnia eius dicta memoriæ mandans. Erat Assyrio eloquium quidem mediocris, scribenti verò elegantia nulla, ut pote qui inter Barbaros esset institutus: quæ autem quotidie agerentur, & familiarium dicta, factaque quæcumque vidisset, aut audisset figurare, & in commentarios redigere satis commodè poterat, in eoque maximè se exercuerat: quod libellus* ab eo compositus satis declarat, vbi nihil eorum quæ ab Apollonio dicta, factaue fuerunt, se ignorasse demonstrat: adeò ut etiam minima collegisse satis constet. in quo non alienum videtur referre, quod cuidam tale eius studiũ accusanti respondit. Erat vir quidam ociosus & inuidus, qui cætera quidem ab eo scripta bene rectèque

* Religio-
sariũ men-
se. Ath. l.
vii.

A καὶ ζηλώσας τὸ ὄσος, ἰωμῶν, ἔφη, Ἀπολλώνιε, σὺ μὲν θεῶν ἐπόμυθος, ἐγὼ δὲ θεῶν. καὶ γὰρ μετὰ πολλοῦ ἀξίον ἄλλοις ἀνθρώποις. εἰ μὲν ἄλλοις ἐκ οἴδα, τὸ δὲ οὐκ εἰς Βαβυλῶνα ἄγον, πόλεις τε ὅποσαι εἰσὶν, οἶδα ἀνελθῶν οὐ πάσαι, καὶ κώμας, ἐν αἷς πολλὰ ἀγαθὰ. καὶ μὲν καὶ τὰς Φωνὰς τῶν βαρβάρων, ὅποσαι εἰσὶν· εἰσὶ δὲ, ἄλλη μὲν Ἀρμενίων, ἄλλη δὲ Μήδων τε, καὶ Περσῶν, ἄλλη δὲ Καδουσίων· μεταλαμβάνω πάσας. ἐγὼ δὲ εἶπεν, ὦ ἐταῖρε, πᾶσων ζῶντων, μαδῶν οὐδεμίαν. θαυμάσαντος δὲ τῆς Νίνου, μὴ θαυμάσης εἶπεν, εἰ πάσας οἶδα Φωνὰς ἀνθρώπων· οἶδα γὰρ δὴ καὶ ὅσα σιωπῶσιν ἄνθρωποι. ὁ μὲν δὲ Ἀσσύριος, C παρορνήσατο αὐτὸν, ὡς ταῦτα ἤκουσε, καὶ ὡσπερ δαίμονα ἐβλεπε. σιωπῶν τε αὐτῷ ἐπιδιδούς τὴν σοφίαν, ἔτι μὰ θεῶν μνημονύων Φωνῆ δὲ ἦν τῶ Ἀσσυρίῳ, Συμμεβῶς παρῆλθε· τὸ γὰρ λογιζόμενος εἶχεν, ὅτι παρὰ θεοῖς ἐν βαρβάρους. διατειβὼν δὲ ἀναγράψαι, ἔτι σιωπῶσιν, καὶ ὅ, πᾶσι ἤκουσεν, ἢ εἶδεν, ἀνατυπῶσαι, καὶ ὑπόμνημα τῶν ποιῶτων ξυγγράμματα, σφόδρα ἰκανὸς ἦν, καὶ ἐπετίθει δὲ τὸ ἀρετὰ ἀνθρώπων. ἢ γοῶν δέλεος ἢ τὸ * ἐν φατνισμάτων, ποιῶτων τῶ Δάμωδι νῦν εἶχεν. ὁ Δάμωδός ἐβλεπε μὲν τὸ Ἀπολλωνίῳ ἀγνοεῖσθαι· ἀλλ' εἰ καὶ παρεφθέρξατο, ἢ εἶπεν, ἀνατέλεσθαι καὶ τὸ. ἔτι ἀξίον γε εἶπεν, ἂν ἔτι πρὸς τὸ μεμψόμενον τὸ διατειβὼν ταύτην ἀπεφθέρξατο. διασύροντος γὰρ αὐτὸν ἀνθρώπων βασιλέως τε καὶ βασιλεύου, ἔτι μὲν ἀλλὰ ὀρθῶς ἀναγρά-

Φῆν Φήσαντος, ὅποσαι γῶμαι τε εἴσι,
καὶ δόξαι τῶ ἀνδρός· ταυτὶ δὲ τὰ
οὕτω μικρὰ ξυλλεγόμενῳ, ὡρα-
πλήσιόν που τοῖς κωσὶ φερέτην, τοῖς
σιτουμύροις τὰ ἐπιπύοντα τῆς δα-
τός· ὑπολαβὼν ὁ Δάμις, εἰ δάμτες,
ἔφη, θεῶν εἴσι, καὶ σιτουῦνται θεοί,
πάντως πρὸ καὶ δεράποντες αὐτοῖς
εἴσι, οἷς μέλας τῶ μηδὲ τὰ πίπτον-
τα τῆς ἀμβροσίας ἀπόλλυται. ποῖς δὲ
μὴ ἐπαύρου, καὶ ἐρασοῦ ἔτυχεν, ὡς τὸ
πολὺ τῶ βίου σωεπορεύθη.

A se habere diceret, quod sententias
opinionésque Apollonij memoratu
dignas collegisset: id verò se nequa-
quam probare dicebat, quòd mini-
ma etiam dicta suo operi inseruis-
set, catellos imitatus, qui cœnanti-
bus dominis micæ de mensa caden-
tes colligunt. Rectè dicis, inquit
Damis: verum conuiuium hoc deo-
rum est, & conuiuæ dij, quorum fa-
mulis maxima cura est, ne qua etiam
B minima ambrosiæ particula, si fortè
ceciderit, pereat. Talem itaque so-
cium & amatorem fortitus Apollo-
nius, magnam vitæ suæ partem cum
ipso peregit.

*Cum in Mesopotamiam peruenisset Apollonius, quasnam merces secum se ferre interro-
gatus responderit. Deinde de Mesopotamia, quare ita appellata fuerit; deque Tigride
& Euphrate fluminis. Tum quanta fuerit fortitudo & sapientia Apollonij.*

CAP. XIII.

Παλιόντας δὲ αὐτῶν εἰς μέσσω
τῶ ποταμῶν, ὁ τελώνης, ὁ Ἰπι-
βεβλημένῳ τῶ ζυγμῶν, ὡς
τὸ πνάμιῳ ἦγε, καὶ ἠεφέτα ὁ, καὶ
ἀπάργισιν. ὁ δὲ Ἀπολλώνιῳ, ἀπάργω
ἔφη, σωφροσύνη, δικαιοσύνη,
ἀρετή, ἐπικρατεῖαν, ἀνδρείαν, ἀσκησιν
πολλὰ δὲ οὕτω θήλια εἶρας ὀνόματα.
ὅσῳ ἤδη βλέπων τὸ ἑαυτῶ κέρδος,
ἀπογράψαι οὐκ, ἔφη, τὰς δούλας.
ὁ δὲ ἐκὶ ἐξεστὶν εἶπεν· οὐ γὰρ δούλας
ἀπάργω ταύτας, ἀλλὰ δεσποίνας. τὴ δὲ
τῶ ποταμῶν μέσσω ὁ Τίγρις ἀπο-
φαίνε, καὶ ὁ Εὐφράτης, ῥέοντες μετὰ τῶ
Ἀρμενίας, καὶ Ταύρας λήγοντος· ὡς
βάλλοντες δὲ ἠπειρῶ, ἐν ἧ δὲ * πόλις
μὲν, τὸ δὲ πλείστον, κῶμαι· ἔθνη τε
Ἀρμένια, καὶ Ἀραβία, ἀξυγκλεί-

C P O S T hæc in Mesopotamiam ve-
nientes, à publicano qui portoriis
pontis præfectus erat, quidnam mer-
cium secum ducerent, interrogati
sunt: cui Apollonius, inquit, addu-
co modestiam, iustitiam, virtutem,
continentiam, exercitationem, for-
titudinem: aliásq. virtutes plurimas
fœmineo nomine appellauit. tum
custos ad lucrum respiciens, da, in-
quit, ancillarum nomina mihi de-
scribere: at enim minimè licet, in-
quit Apollonius. Non enim vt an-
cillas, sed tanquam dominas ipsas
duco. Hanc regionem, quæ propter
ea Mesopotamia dicitur, quòd me-
dia inter duo flumina posita est, Ti-
gris atque Euphrates ex Armenia
& Tauri radicibus defluentes, cin-
gunt. Sunt autem in ea regione ci-
uitates aliquot, maxima autem ex
parte pagis ac vicis incolitur: gen-
tes verò partim Armenij, partim
Arabes nuncupantur: quas conclusas

fluvij tenēt; carúmque magna pars sedib. A
 incertis vagatur : Ita se insulares esse
 censent. adeo ut in mare descendere dicti-
 rent, quando vadunt ad flumina; ac terra
 limitem faciant fluviorum ambitum. Flu-
 mina enim ubi eam, quam dixi-
 mus, continentis partem ambierunt,
 in idem mare decurrunt. Sunt qui
 dicunt in paludem quandam par-
 tem maximam Euphratis absorbe-
 ri, ita ut ad mare non perveniat,
 sed in terra cursus sui finem nan-
 ciscatur. Quidam & audaciùs de eo
 loquentes asserunt ipsum, cum diu-
 tiùs sub terra fluxerit, rursus in Æ-
 gypto apparere, & Nilo commi-
 sceri. Hæc autem propterea retuli,
 ne quid eorum omitterem quæ à
 Damide scripta essent, & ut simul
 ostenderem, qualia fuerint eius acta
 apud Barbaros. cumque ad maiora mi-
 rabilioraque festinet oratio, duo ta-
 men hoc loco non prætermitten-
 da iudicavi: primum est, ut osten-
 dam quanta fuerit Apollonius forti-
 tudine, qua fretus Barbaras gentes,
 & latrociniis infestas regiones per-
 agravit, quæ nondum Romanorum
 ditioni parebant: Alterum est quan-
 ta fuerit eius sapientia, per quam
 Arabum more voces brutorum a-
 nimalium cognoscere assuevit. hoc
 autem didicit, cum Arabiam per-
 agraret: Arabes enim ab aubus;
 non secus atque ab oraculis, quæ
 ventura sunt auguria captant: id au-
 tem assequuntur (ut aiunt) draco-
 num corde aut hepate in cibis as-
 sumpto.

σάντες ὁ ποταμοὶ ἔχουσιν ὧν * και
 νομάδες ὁ πλείστοι σείχουσιν οὐπω
 ἢ * νησιώτας ἑαυτοὺς νομίζοντες ὡς ἐπὶ ἰ. π. 1.
 θάλατταν ἢ * κατὰ βαίναν φάσκον, ὅτ' ἰ. π. 2.
 Ἰπὶ τῶν ποταμοῖς βαδίσειν, ὅρῳ
 τε ποιείσθαι τ' γῆς, Ἐπὶ τῶν ποταμῶν
 κύκλον. ὑποτρυνύσαντες γὰρ τ' αἰεθ-
 ρημένω ἠπειρον, Ἰπὶ πῶν αὐτῶν
 ἴκνται θάλατταν. εἰσὶ δὲ οἱ φασὶν ἐς
 ἔλος ἀφανίζεσθαι τὸ πολὺ τὸ Εὐφρα-
 τος, καὶ τελευτᾶν τὸν ποταμὸν τῆτον
 ἐν τῇ γῆ. λόγου δὲ ἐνίοι δραστεύτερου
 ἐφάπτοντο, φάσκοντες αὐτῶν ὑπὸ τῇ
 γῆ ρέοντα, εἰς Αἰγύπτιον τε ἀναφαί-
 νεσθαι, καὶ Νείλω συγκεραίνεσθαι. ἀκρι-
 βολογίας μὲν δὴ ἐνεκα, ἔτι μὴδὲν
 παραλελείφθαι μοι τῶν ἐπεγεγραμ-
 μένων ὑπὸ τῷ Δάμωδος, ἐβελόμενον
 αὐτὸ καὶ τὰ διὰ τῶν βαρβάρων πύπτω
 σπουδαζέμενα εἰπεῖν. ξυμελαυῶς ἢ ἡ-
 μας ὁ λόγος ἐς τὰ μείζω τε, ἔτι θαυ-
 μασιώτερα οὐ μὲν ὡς δυοῖν γε ἀμε-
 λείτα πύπτω τῆς τε ἀνδρείας, ἢ χρω-
 μένου ὁ Απολλωνίου, διεπορεύθη
 βάρβαρα ἔθνη, ἔτι ληστρικὰ, ἐπὶ ὑπὸ
 Ῥωμαίοις πῶ ὄντα, τῆς τε σοφίας, ἢ
 τῶν Αραβίων Ἰσθμὸν ἐς ξυμέσον τ' τῶν
 ζώων φανῆς ἦλθεν. ἑμαθε ἢ τῶν
 D διὰ τῶν τῶν Αραβίων πορεύομε-
 νῶν, ἄριστα γνωσκόντων τε αὐτῶν, ἔτι
 πορευόντων. ἐστὶ γὰρ τῶν Αραβίων ἠδὲ
 κοινόν, καὶ τὸ ὄρνιθων ἀκούειν μαντιλο-
 γῶν ὅποσα ὁ χρησμοί. ξυμβάλλ-
 ονται ἢ τῶν ἀλόγων, σιτούμενοι τῶν
 δρακόντων, ὁ μὲν καρδίαν φασὶν,
 ὁ δὲ, ἢ ὡρ.

Apollonium Ctesiphonte relicta in Babylonis fines peruenisse: quidque Satrapa inibi custodi, quisnam esset, & vnde veniret interroganti, responderit: Inde Satrapa amicum factum, thesaurum ab eo oblatum, & reliqua munera, prater panem & olera, tenuisse.

CAP. XV.

ΚΤησιφώντα ἢ ὑπερβαλῶν, καὶ Ἀ
 παριῶν εἰς τὰ Βαβυλωνίων ὁ-
 ρεῖα, φρουρὰ μὲν αὐτόντι ἡ σὺ βα-
 σιλέως, ἡ ἐκ αὐτῆς παρῆλθε ἡς μὴ
 ἐρωτηθεὶς ἑαυτὸν τε, καὶ πόλιν, καὶ
 ἐφ' ὅ, πῆκοι. σατραπίης ἢ τῆς φρουρᾶς
 ταύτης ἐτέτακτο, βασιλέως ἡς, οἶμαι,
 ὁφθαλμῶς ὁ γὰρ Μηδός, δὲ πρὸς τὸ
 δόξαν ἦκων, οὐ ξυνεχώρη ἑαυτῶ
 ἀδελῶς ζῆ. ἀλλὰ ὄντα τε, καὶ ἐκ ὄν-
 τα δεδιώς, εἰς φόβους κατεπεπλήκει,
 καὶ πλοίας. ἀγρονταίῳ τῶν δὲ τῶν
 σατραπίῳ, Ἀπολλωνίῳ τε, καὶ ἄ
 ἀμφ' αὐτόν. ὁ δὲ ἔτυχεν μὲν σκηνῶν
 ἐφ' ἀρμαμάξης πεποιημένῳ, καὶ
 ἐξελαυνῶν ποῖ. ἰδὼν ἢ ἀνδρα αὐχ-
 μοῦ πλέον, ἀνέκρα γέ τε ὡσπερ τὰ
 δελά τῶν γυναικῶν, καὶ ξυνεκα-
 λύψατο. μόγις τε ἀναβλέψας εἰς αὐ-
 τὸν, πόθεν ἡμῖν ἴπιπεμφθεὶς ἦκεις,
 οἷ δαίμονα ἠερότα. ὁ δὲ, ἰσὺ ἑμαυ-
 τῆς, ἔφη, εἰ πῆ καὶ ἀκοντες, ἄνδρες
 γυνοῖδε. πάλιν ἠερέτο, ὅς τις ὦν εἰς-
 φοῖτα πρὸς βασιλέως χώραν. ὁ δὲ,
 ἐμῆ, ἔφη, πᾶσα γῆ, καὶ ἀνεῖτά μοι
 δι' αὐτῆς πορεύεσθαι. τῆς δὲ, βασι-
 νῶ σε εἰπόντος εἰ μὴ λέγοις εἰ * ἢ
 ταῖς αὐτῆς χερσίν, εἶπεν, ὡς αὐτὸς βα-
 σανιδεῖης, δίζων ἀνδρός. σὺ πλα-
 γεῖς δὲ αὐτῶν ὁ δυνούχῳ, ἐπεὶ
 μηδὲ ἐρμιλέως ἐώρα δέομνον,
 ἀλλ' ἰσολαμβάνοντα πρὸς φωνῆν,

A P O S T hęc Apollonius Ctesiphō-
 tem ingressus, in Babylonis fi-
 nes peruenit: erant autem ibidem
 à rege custodes positi, qui neminem
 regionem intrare sinerent, nisi prius
 quisnam, & vnde esset, & quam ob
 causam in ea loca peruenisset, in-
 terrogarent. Satrapa autem huic cu-
 stodiae præfectus erat, ex iis vnus
 qui regis oculi solēt appellari. Medus
 enim principatū nuper adeptus eum
 sine timore degere non sinebat: sed
 B vera simul & falsa formidans, in
 pauores & tremores inciderat. Apol-
 lonius itaque & eius comites ad Sa-
 trapam deducuntur. is fortè iter ali-
 quo facturus, tentorium supra cur-
 rum panibus onustum imponen-
 dum curabat. Videns autem virum
 squalidum, & macilentum, excla-
 mauit, ceu mulierculæ formidolosa
 facere solent, & faciem operit. vix
 C deinde illum respiciens, vnde mis-
 sus ad nos venisti interrogauit. A-
 pollonius verò, à me ipso, respon-
 dit. tum Satrapa sponte ne an in-
 uiti venissent, interrogauit, & simul
 apertè dicere imperauit, quinam es-
 sent qui regis fines intrassent. cui
 Apollonius, mea est, inquit, vniuer-
 sa terra, propterea quocunque li-
 buerit, pergèdi facultas datur. Cúm-
 que Satrapa tormenta adhibiturum
 D minaretur, nisi apertè ad ea, quæ
 interrogauerat respondisset: per Io-
 uem, inquit Apollonius, propriis ma-
 nibus tuis pœnas lues, si fortè me at-
 tigeris. His verbis stupefactus eunu-
 chus, quando illum interprete non
 egere, sed propria voce loquen-
 tem & respondentem animaduertit,

humanius placidiusque. intuens, voce etiam paulò submissiore locutus, Per deum, inquit, dicas rogo, quisnam sis. Cui respondens Apollonius, inquit, quoniam humanè, honestè-que interrogas, quisnam sim audies: Ego enim Apollonius sum Tyaneus, iter autem ad Indorum vsque regem facere decreui, ut eorum locorum mores, institutàque cognoscam: libenter autem & regem tuum, si facultas daretur, conuenirem. ferunt enim qui cum eo commercij quicquam habuere, ipsum esse virum minimè prauum; siquidem est, ut opinor, Vardanes qui ablatum sibi regnum nuper recepit. Is ipse est, inquit Satrapa, diue Apolloni. iamdudum enim de te hæc audiuius. sapienti autem viro etiam ipsum thronum concesseris, & commeatum in Indiam vsque, & camelum singulis vestrum daturum regem non dubito. ego autem priuatim hospitem mihi te facio, & thesauros magnos ostentans, horum, inquit, quotquot volueris sumendi non semel tantum, sed si libeat etiam decies præbeo facultatè. Cùmque pecunias renueret Apollonius, hoc tamen Babylonium vinum accipies, inquit Satrapa: præbet enim nobis Satrapis rex quotidie vini amphoras decem: porcorum præterea & caprarum tostas carnes, & farinam ac panes arbitrato tuo sumere potes. nam quod tibi posthac peragendum est iter magna ex parte vicis colitur, vbi non facilè quæ ad victum pertinent reperire possis. His dictis seipsum carpens eunuchus, quid ô dei, inquit, feci? Audiens enim hunc virum, nec animalib. vesci, nec vinum bibere; crassè, inquit, & rusticè ipsum pascam. atqui licet, inquit Apollonius, tenui victu me

A ἄλυπος τε, καὶ δυκόλως, πρὸς θεῶν εἶπε, τίς εἶ λιπώρως ἤδη, καὶ μεταβαλὼν τῆς πόλεως. ὑπολαβὼν ὁ Ἀπολλώνιος, ἐπεὶ μετείως, ἔφη, ταῦτα, καὶ ἐκ ἀπανθρώπως ἤρου, ἀκρεὸς εἰμι. εἰμὶ μὲν ὁ Τυανεὺς Ἀπολλώνιος. ἡ δὲ ὁδὸς, ὅρα τῶν Ἰνδῶν βασιλέα, καὶ ἰσορείαν τῆς κίεϊ. βουλοίμην δὲ αὐτῶν καὶ τῶν σὺ βασιλεὺς εὐτυχεῖν. φασὶ γὰρ αὐτῶν Ἐυγερονότους, οὐ τῆς φαύλων εἶ. εἰ δὲ Οὐαρδάνης εἴη, ὁ πρὸς ἄπολωλῆσαν τότε αὐτῶν, νῦν ἀνακεκτημένος. κίεϊν, ἔφη, θεῖε Ἀπολλώνιε, πάλαι γὰρ σε ἠκούομεν σοφῶς ἢ ἀνδρὶ, καὶ αὐτῶν ὄραχωρήσας τῆς θρόνου, καὶ πέμποι δὲ αὐτῶν εἰς Ἰνδοὺς, ἵπτι καμήλου ἕκαστον. ἐγὼ δὲ, ἔξεν ἑμαυτῶν ποιήμαί σε, καὶ δίδωμί σοι πούτων τῶν χρημάτων, ἅμα θησαυρὸν χρυσοῦ δείξας, ὅποσα βούλει δράσθαι, καὶ μὴ εἰς ἀπάξ, ἀλλὰ δεκάκις. ὄρα τῶν ποταμῶν δὲ αὐτῶν τὰ χημάτα. σὺ δὲ ἀλλὰ οἶνον, ἔφη, Βαβυλωνίου, πρὸς τῶν βασιλεῖς, δεκάκις ἡμῖν σατραπείας ἀμφορέα ἔχουσῶν τε, καὶ δορκάδων τεμάχη ὅπλα ἀλδραῖ τε καὶ ἄρτοις, καὶ ὁ, πιδέλοις. ἡ γὰρ μετὰ ταῦτα ὁδὸς ἵπτι πολλὰ σάδια, καὶ μαί εἰσιν οὐ πάνυ δύσιστοι. καὶ λαβόμενοι ἑαυτῶν ὁ δυνούχου, οἶ, ἔφη, ὦ θεοὶ, ἔπαθον. ἀκούων γὰρ τῶν ἀνδρῶν μὴτ' ἀπὸ ζώων σιτεῖσθαι, μὴ τε οἴνου πίνειν, παχέως αὐτῶν, καὶ ἀμαθῶς βστῆναι. ἀλλ' ἐστὶ σοι, ἔφη, καὶ λεπῶς με

ἐστῶν, ἡ δὲ δόσις τὴν δῶς, καὶ τρα-
γῆματα. δῶσω, ἔφη, ζυμῆτας τὴν
δῶσις, καὶ φοίνικος βαλαίνους, ἡ-
λεκτροῦδος τὴν, καὶ μεγάλοις. δῶσω
λάχανα, ὅποσα ὁ Τίγρις κηπύει.
ἀλλ' ἡδῶ μοι εἶπεν ὁ Ἀπολλώνιος
τὰ ἀγρία, καὶ αὐτόματα λάχανα
τῶν ἡλιασμενίων, ἔ* τεχνίτων.
ἡδῶ μὲν, ἔφη, ὁ σατράπης ἡ χῶ-
ρα ἣ ἡμῖν ἡ ἐπὶ Βαβυλῶν, ἀ-
ψινδῆς πλήρης ἔσα, ἀπὸ αὐτῶν φύς,
καὶ πικρά. πλὴν ἀλλὰ τῶν σατρά-
που γε ἀπεδέξατο. καὶ ἀπὸν ἡδῶ,
ὡ λῶσε, ἔφη, μὴ λῆγε μόνον κα-
λῶς, ἀλλὰ καὶ δῶρου. νοθεύων πρὸς
αὐτῶν ἐπὶ τῶν βασιανῶν σε, καὶ οἷς ἐν
δῶρῃ βαρβαρίζοντος ἡκουσε.

A fatiare, modò panes atq. olera præ-
beas: dabo, inquit ille, fermentatos
panes, & palmæ fructus succineó-
que & prægrandes: olera præterea,
quæ Tigris hortos irrigans pulcher-
rima profert. Verùm iucundiora
mihi sunt (inquit Apollonius) agre-
stia, & sponte sua nascentia olera,
quàm quæ arte quadâ & coacta na-
scuntur. Sunt ea, inquit, profectò
Satrapa suauiora: sed absinthium in
B Babilonis regione abundans amari-
tudine sua cæteras herbas inficit, &
gustatu iniucundas reddit. propter-
ea quæ à Satrapa dabantur susce-
pit, atque inde iam discedens, Vir
optime, inquit, opus est non in fi-
ne solùm, verumetiam in principio
placidum esse: tacitè illum obiur-
gans de his quæ minatus fuerat tor-
mentis, quæque superbè barbarèq.
dicta in principio audierat.

*De leana eximia magnitudinis occisa à venatoribus, & catulis octo in vtero inuentis.
item quid de leana partu proditum sit. tum quid leanam & catulos significare A-
pollonius vaticinatus fuerit. hinc de octo passerulis & matre à dracone in Aulide
deuoratis,*

C A P. XVI.

Προελθόντες ἣ εἴκοσι στάδια, λε-
αίνῃ σὺν τυγχάνοισι, ἀπεσφαγμέ-
νη σὺν θήρῃ. ἔ* ἡ δὲ θηρὶς μέγα,
καὶ ὅσον οὐ πῶ εἶδον. ἐβόων τὴν ἐπὶ
τῆς κέρμης σπερρῦνηκότες, καὶ νῆ Δί'
ἐπὶ τεθρακότες, ὡς πὶ μέγα δαῦ-
μα σὺν αὐτῶν ὀρεθόντες. ἔ* ἡ δὲ ἀτεχνῶς
δαῦμα. σκύμνοις γὰρ ἀνατμηθεῖσα,
ὀκτὼ εἶχεν. ὁ ἣ τῆς λεαίνης τόκος, αἱ
λέαιναί μιν κωϊσκοῖσιν ἔξ, τρεῖς
ἣ ἀποπύκτωσιν, δριθμὸς ἣ τῶν σκύ-
μων, παρὰ μὲν πλὴν ὀρεθῶν,
τρεῖς ἐπὶ ἣ τῆς δευτέρας, δύο τε-
του δὲ ἀπιομένου τόκου, μονήρη σκύ-

STADIA postmodum viginti iam
S progressis, leana in itinere occur-
rit à venatoribus interfecta: erat au-
tem fera ingenti magnitudine, quan-
ta antea visa non fuerat. circa ipsam
clamor erat magnus venatorum, &
eorum qui ex proximis vicis ad vi-
sendam feram concurrerant, qui ma-
gnitudinem insuetâ, & præterea ma-
ius aliud in illa admirabantur: cæso
enim vêtre catulos octo in vtere ha-
bentem inuenere. Traduntur autè de
leane partu huiusmodi, gestare leanâ
in vtero fœtū mensib. sex, tēq; om-
nino in tota vita parere. parit autè (ut
aiunt) prima quidem vice tres, se-
cunda autè duos: quod si tertio fortè
parere illam contingat, vnum dun-

taxat parere consuevit, *magnum, o-*
pinor, & maiorem natura in se feri-
tatem habentem. Neque enim fides
 adhibenda est dicentibus, quod
 adulti in utero catuli maternis vis-
 ceribus laniatis nascuntur. constat
 enim generatis ad generantia na-
 turalem quendam amorem inesse,
 ut per eum species in rerum natu-
 ra conferentur. Contemplatus igi-
 tur feram Apollonius, cum ali-
 quandiu tacitus perstitisset, ὦ Da-
 mis, inquit, nostra ad Indorum re-
 gem peregrinatio annua futura est,
 & præterea mensium octo. nec ille
 nos antea dimittet, neque nobis fa-
 cile est ante prædictum tempus il-
 linc discedere. Hoc autem ex catulo-
 rum numero coniiicere licet, quo-
 rum singuli singulos denotant men-
 ses, ipsa autem leæna integrum an-
 num nobis designat: perfecta enim
 perfectis conferenda sunt. Sed quid,
 inquit Damis, de passeribus dice-
 mus qui sunt apud Homerum, quos
 in Aulide draco absorpsit, cum octo
 essent, nonam & his matrem adiun-
 gens? Id enim portentum Calchas
 interpretatus nouē annos apud Tro-
 iam pugnatos Græcos prædixit.
 vide igitur ne iuxta Calchantis &
 Homeri sententiam in annos nouem
 nostra protrahatur peregrinatio. Ad
 hoc Apollonius rectè inquit, ὦ Da-
 mis, passerum pullos iam natos, & in
 lucem editos Homerus annis cōpa-
 rat: ego autem imperfectas & nondū
 ortas feras, quinetiam fortè non nas-
 cituras, quonam pacto annis æqui-
 parem? Quæ enim præter naturam
 sunt, effectum rarò sortiuntur, sor-
 tita quoque cito corrumpuntur. sed
 meis verbis crede; & abeamus, deos,
 qui hæc ostendunt, precati, [ut hæc
 nobis bene euenire concedant.]

A μὴ ὑποπίκτει, μέγαν οἶμαι*, καὶ
 ἀγριώτερον τῆς φύσεως. οὐ γὰρ ποθ-
 σεκτέα τοῖς λέγεσιν, ὡς ξήναντες
 ὀσύμμοι τὰς τῶν λεαίνων μήβας,
 κινέδονται τῆ ἀσπλάγχνου. δοκεῖ γὰρ
 τῆ φύσιν ἔπιτόμιμον, καὶ ἔπιτον,
 Ἰππιδέα εἶ) ἀλλήλοισ ὑπερ σωτη-
 είας τῆ γῆοις. ἐνιδῶν οὐὶ ὁ Απολ-
 λῶνι ὁ τῶ θεῶ, καὶ πολὺν χρόνον
 Ἰππιδέα εἶ) Δάμι, ἔφη, ὁ χρόνον
 τῆς θεῶ βασιλέα ὑποδημίας, ἐν-
 αὐτῆ ἔσαι, καὶ μιλῶν ὀκτώ. οὐτε γὰρ
 κινέϊνος ἀνήσθ θᾶπ(ω) ἔτε ἡμῖν λῶσον
 ἀπελθεῖν ποθ τούτου. τεκμαίρεσθ
 ἵ) χροῖ, τῶ μὲν σκύμνων ἐς μιλῶας,
 τῆς λεαίνης δὲ, εἰς ἐνιαυτὸν. τέλεια
 γὰρ τελείοις ὄραβλητέα. ὁ δὲ δὴ
 C εἰροδοῖ, ἔφη, ὁ Δάμις, ὁ παρὰ τῶ
 Ομηροῦ, πὶ φήσοισιν, οἱ ὁ δράκων
 μὲν ἐν τῆ Αὐλίδι ἐδάμασθε ὀκτὼ ὄν-
 τας, ἐνάτῳ ἐπ' αὐτοῖς πλὴν μητέρε
 ἐλῶν. Κάλχας δὲ Ἰξηγούμνος ταῦ-
 τα, ἐνέα ἐνιαυτοῖς ἀνεῖπε πολεμή-
 σεσθαι πλὴν Τροίδου. καὶ ὄρα μὴ καθ'
 Ομηρόν τε, καὶ Κάλχαντα, ἐς ἐνέα
 ἡμῖν ἔτη ἡ ὑποδημία τεῖνη. καὶ εἰ-
 κότος, ἔφη, ὦ Δάμι, ὁ εἶς νεοπλοῖς
 D Ομηροῦ ἐνιαυτοῖς εἰκάζειν. γεγόνασθ
 γὰρ ἤδη, ὁ εἰσίν. ἐγὼ ἵ) ἀτελῆ θεῶ, καὶ
 καὶ μήπω γεγόνεσθ, ἴσως ἵ) μήδ' ἂν
 γενόμενα, πῶς ἂν ἐνιαυτοῖς εἰκάζοι-
 μι; τὰ γὰρ παρὰ φύσιν, οὐτ' ἂν γῆοι-
 ὁ, ταχεῖαν τε ἴσθ φθορῶν, καὶν γέ-
 νηται. ἀλλ' ἔπου δὴ τῶ λόγῳ, καὶ ἴω-
 μεν, βύζόμενοι τοῖς θεοῖς, οἱ ταῦτα
 φαίνοισθ.

Quòd somnium visum Apollonio profectò in Cissiam, & somnii explanatio. cum de Eretriis populis historia: deque Apollonij ad Clazomenium Sophistam epistola. hinc historia Eretriensium, ut ex Eubœa in Mediam peruenerint: quidque Apollonius dum illorum sepulchra instauraret, dixerit. Item quid pro Eretriis ab rege Apollonius petierit.

CAP. XVII.

Προσελθόντι ὃ αὐτῷ εἰς τὴν Κισσίαν
 χώραν, ἔπειθ' εὐρυπνίᾳ ἐφοίτησεν, ὡδὲ τῷ
 Φήναντι δὲ αὐτῷ τεύχεα ἰχθῶν ἐπέ- B
 πλωκότες τὴν θαλάσσης, ἐν τῇ γῆ ἠασα-
 ρον, θρῦλλον ἀνθρώπων ἰέντες, καὶ ὄλο-
 φυρομένοι τὸ * ἐβεβηκέναι τῶν ἠδῶν
 δελφῖνὰ τὴν γῆν ὄρανόν τε ἰκέτθον
 ἀμύμῃ σφίσι, ἐλεφνοὶ ὄντες, ὡσπερ
 τῶν ἀνθρώπων οἱ ἐν τῇ ξυνή κλαίοντες.
 ἐπὶ πλάγεις ὃ δὲ ἐν ὑπὸ τῶν ἐνυπνίᾳ, ζυμ-
 βάλλεται μὲν αὐτῷ πῶς, καὶ ὅτι εἶχε
 διατραπέτην ὃ βελόμηρος τὸν Δάμιν, C
 ἔπειθ' ἔτι τῶν βυλαβεσέρων αὐτῷ ἐγίνω-
 σκεν, ἀπαγγέλλει πρὸς αὐτῷ τὸ ὄψιν,
 δεὸς πλασάμενος ὡς ἔπι πονηροῖς, οἷς
 εἶδεν. ὃ δὲ, ἀνεβόησέ τε ὡς αὐτὸς ἰδὼν
 ταῦτα, ἔπειθ' ἔπειθ' Ἀπολλώνιον τῶν
 πρὸς αὐτῷ μὴ πη, ἔφη, ἔπειθ' ἡμεῖς ὡσπερ
 ἰχθύες ἐπέσοντες τῶν ἠδῶν δαπολώ-
 μηθα, ἔπειθ' ἐλεφνὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ
 εἰπωμῆ*, καὶ πού καὶ εἰς ἀμνηχανίαν
 ἐμπεσοντες, ἰκέτθωμῆ δυνάσθη ἡ-
 νά, ἢ βασιλέα, ὃ ὃ ἡμας ἀπμάση, κα-
 δάπρ τοῖς ἰχθῶσι οἱ δελφῖνες. γελῶσας
 ὃ ὃ Ἀπολλώνιος, σὺ μὲν οὐπω φιλο-
 σοφεῖς, εἶπεν, ἢ δέδιδας ταῦτα. ἐγὼ ὃ οἱ
 τὸ ἐνυπνιον τείνῃ, δηλώσω. Ερετρεῖς
 γὰρ τὴν Κισσίαν ταύτην χώραν οἰκοῦσιν,
 οἱ δὲ Εὐβοίας ποτὲ Δαρείῳ ἀνεχθέν-
 τες ἐπὶ ταῦτα πεντακόσια, καὶ λέγον

POSTEA cum in regionem Cissiam Babyloniae finitimam deuenissent, tale quoddam illi somnium à deo monstratum est. Pisces è mari expulsi, in terra palpitabant, & non secus atque homines queri videbantur, quòd [præter naturam præterq. consuetudinem] extra locum proprium manere cogentur. Præterea delphinum terræ adnatantem suppliciter precari videbantur, ut sibi opem ferret, idq; petere sicut flentes homines patria extorres [reditum in ipsam petere solent.] Nihil autem visu territus Apollonius, secum quidnam hoc visum portederet tacitus cogitabat; veruntamen timidior se simulans, ut Damidi (quem pauidior cognouerat) incuteret terrorem cuncta ipsi visa enarrauit: ficto metu, quasi mala essent quæ viderat. Damis tanquam oculis eadem cernens, clamorem sustulit, & Apollonium seorsum auocans, Caue, inquit, ne nos tanquam pisces patria exules pereamus, & multa graua in aliena terra perpessi, tandem malorum grauitate compulsi, regi cuiquam aut principi supplices manus tendere cogamur, sicut pisces delphinum supplices orabant. Subridens autem Apollonius, Nondum, inquit, rectè philosopharis talia metuens: ego autem quid somnium portendat explicabo. Eritrei hanc regionem Cissiam appellatam incolunt, ex Eubœa quondam à Dario in hæc loca deducti, annis propemodum quingentis elapsis:

Adde
ex Græc.
* siquidem
quasi irre-
titi omnes
capitque
sunt.

hi sicut pisces in somnio queri vide-
batur, ita suā captiuitatē molestē per-
ferre dicuntur. * iubent igitur dei, quā-
do ad hæc loca peruenerim, illis quo
ad possim opitulari : & fortasse Græ-
corum animæ qui in his locis periere
fato quodā, propter corū qui super-
sunt utilitatē ad hæc loca me impule-
rāt. Parumper igitur ex itinere diuer-
tamus : & de puteo solūm, iuxta quē
habitāt interrogemus. Is enim bitu-
mine, oleo, & aqua plenus esse per-
hibetur : & ex eo si quis haustam
materiam effundat, seorsum quem-
que dictorum humorum cedere per-
hibetur, & ab inuicem secerni. Ven-
nisse autem in Cissiam Apollonium,
eius epistola testatur, quam ad So-
phistam Clazomenium virum bo-
num, ac perhumanum, scripsit, in
qua singula illic à se visa, quæque
incolentium causa fecerit, diligenter
enumerat; hortaturque, vt Eritreo-
rum misereatur, neque illorum cau-
sa lachrymas fundere recuset, quo-
tiens loqui de illis contigerit. His
etiam consonant quæ de Eretriis à
Damide scripta reperiuntur. Habi-
tant enim in regione Medorum non
longiūs à Babylone, quàm quantum
diurno itinere expeditus cursor per-
transfret. urbibus autem regio car-
ret : Cissia enim pagis dūtaxat villisq.
incolitur. Sunt autem plerique pa-
stores, qui paruis equis greges pas-
cendo circunuehuntur. Eretrij au-
tem in media regione collocati, a-
quis in fossas ex flumine deriuatis
circundantur, quas sibi pro muris fe-
runtur circundidisse, ad Barbarorum
impetus propulsandos. Regio au-
tē aquis bituminosis irrigua est; pro-
pterea non facile in ipsa plantæ coa-
lescunt, & hominum breuis est vita:
nam aquæ bitumine infecta, & in
σμη καὶ βραχυβιώτατοι. Θ σκείνη ἀνθρώποι. τὸ γὰρ ἀσφαλτῶδες ποτὸν, ἐς

A ὡσπερ ἡ ὄψις ἰχθύων πᾶσι πρὸς τὴν
ἀλωσιν χησαδὺ σαγλωθιῶμαι γὰρ
δὴ, καὶ ἀλώνας πάντας. εὐοίκασι οὖν Θ
θεοὶ κελεύειν με εἰς αὐτοὺς ὄψιν ἰδόντα,
Ἰπιδηθῆναι σφῶν, εἰ ἡ διωαίμην.
ἴσως ἢ ἔαι ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἐν-
ταῦθα μοῖραν * ἐπάροντά με ἐπὶ ὠ-
φθεία τῆς ἰωμῆς ἐν Ἰσθαλάξαντες
τὸ δὲ πρὸς μόνον ἐρωτῶντες τὸ φρέατος,
B πρὸς ὧ οἰκοῦσι. λέγει δὲ τὸ κεκρά-
δὺ μὲν ἀσφάλτου, ἔλαιον, καὶ ὕδα-
τος. σκίαντος ἢ ἀνιμήσαντος, ἀπο-
χωρεῖν ταῦτα, καὶ ἀπὸ ἀλλήλων κρίνε-
σθαι. ὄψιν μὲν δὴ εἰς τὴν Κισσίαν ἔ-
αὐτὸς ὡμολόγηκεν, ἐν οἷς πρὸς Θ
Κλαζομῆιον Ἰφιστὴν γράφει. χησὸς
γὰρ ἔπωλε, καὶ φιλότιμος λῶν, ὡς Ἰπιδῆ
C εἶδε, Ἰφιστὴν ἀναμνηθῆναι, καὶ γράψαι
πρὸς αὐτὸν, ἄτε εἶδεν, ἄτε ἰσθῆρ αὐτῶν
ἐγραψεν καὶ ὄψιν ἰδόντα οἱ παρὰ τὴν
ἐπιστολὴν πᾶσαν, ἐλεῖν τὴν Ερεθίαν.
ἔ οἴποτε μνηστῆρ τὸ πρὸς αὐτῶν λόγων,
μηδὲ τὸ κλάειν ἐπὶ αὐτοῖς ὄψιν ἰδόντα.
Ξυωδα ἢ τούτοις καὶ ὁ Δάμις πρὸς τὴν
Ερεθίαν ἀναγέγραφε. οἰκοῦσι γὰρ ἐν
τῇ Μηδικῇ, Βαβυλωνος οὐ πολὺ ἀπέ-
D χοντες ἡμέρας δρομικῶ ἀνδρῶν. ἡ χώρα
ἢ ἀπολις ἢ γὰρ Κισσία, καὶ μαί πᾶσα.
καὶ τοὶ ἔνομάδων ἐν αὐτῇ γῆρος, μι-
κρὰ τῶν ἵππων ἀποβαίνοντες. ἢ ἢ τῶν Ε-
ρεθίαν, οἰκεῖται μὲν τῶν ἄλλης * μέση.
πρὸς ἐβλήτῃ ἢ ποταμοῦ πᾶφρον, λῶν
αὐτοὶ βαλέαδὺ πρὸς τῇ κώμῃ λέγοντῃ,
πῆχος αὐτῶν ποιέμενοι, πρὸς τῶν ἐν
τῇ Κισσίᾳ βαρβάρους. ὑπομβρος ἢ ἀ-
σφάλτω ἢ χώρᾳ, καὶ πικρὰ ἐμφυτῶ-
σαι καὶ βραχυβιώτατοι. Θ σκείνη ἀνθρώποι. τὸ γὰρ ἀσφαλτῶδες ποτὸν, ἐς

πολλά τῶν σολάγγων ἰζυῖ· τρέφει δ' αὐτοὺς λόφος ἐν ὄρεσι τῆς κώμης ὄν ὑψαίροντα ἔφρεφθορότος χωρὶς, ἀπείροσι τῆς ἠγεωῦται * γῆν. φασὶ ὅτι ἀκούσαι τῶν ἐγχωρίων, ὡς ἐπιακόσιοι μὲν τῆς Ερετειέων πρὸς τοῖς ὀδδῆκοντα ἠλωα, ἐπι περὶ μάχημοι πάντες. ἡ γὰρ ἡ καὶ θῆλυ ἐν αὐτοῖς γῆρος, καὶ γενησκόσῃν δ' οἰμαίλινα καὶ παιδία. τὸ γὰρ πολὺ τῆς Ερετειέας, τὸν Καφηρέα ἀνέφυγε, ἔστι ἀκρότατον τῆς Εὐβοίας. ἀνήθηκα ὅτι, ἀνδρες μὲν, ἀμφὶ τῶν τετρακοσίοις γυναικα ὅτι ἴσως δέκα. οἱ ὅτι λοιποὶ, ἀπ' Ἰωνίας τε, ἔστι Λυδίας δὲ ξαμένοι, διεφθάρησαν, ἐλαυνόμενοι δὲ ὡ. λιδοτόμιαν ὅτι αὐτοῖς φρεζομένους ἔστι λόφος, καὶ πινες καὶ λιδοουργοὶ εἰδότες τέχνας, ἰεραὶ τῆς εἰδείμαντο Ἑλληνικά, ἔστι ἀγορὰν ὀπόσην εἰκὸς ἡ. βωμοὶς τε ἰδρύσαντο, Δαρείῳ μὲν, δύο, Ξέρξῃ ὅτι, ἕνα, Δαρξδαίῳ δὲ, πλείους διετέλεσαν ὅτι ἐς Δαρξδαίον ἔτι μὲν πλεῖον ἄλωσιν, ὀκτώ καὶ ὀδδῆκοντα. γερόφοντες τῆς Ἑλλῶων ἔσπον καὶ οἱ τάφοι ὅτι οἱ ἀρχαῖοι σφῶν, ὁ δὲ ἴνα ἔστι δέϊνος, γεγραφα. ἔστι τὰ γράμματα Ἑλλῶων μὲν, ἀλλ' ἔπι ταῦτα ἰδεῖν φασὶ. καὶ ναὶς ἐπικεχαραγμένης τοῖς τάφοις, ὡς ἕκαστος ἐν Εὐβοίᾳ ἔστι, πορθμεύων, ἢ πορφυρῶν, ἢ θαλάσσιον, ἢ καὶ ἄλλοις πρὸς τῶν. καὶ ἡ καὶ ἐλεγεῖον ἀναγνώσαι, γεγραμμένον ἐπὶ ναυτῶν τε, καὶ ναυκλήρων σήματι,
 Οἱ δὲ ποτ' Αἰγαίοιο βαθύρο οἶδμα πλέοντες,
 Ἐκβατάνων, πεδίῳ κείμῃ ἐνὶ μεσάτω.

ισ. πιαῶ-
τα ἰ.

A intestinis plerunq; residentes morbos gignunt. Nutrit autem ipso tumulus villæ propinquus, paulum supra ceteros campos sese extollens, in quo ipsi fruges ferunt, [quod sit collis planicie incorruptior.] Ferunt autem indigenæ ex Eretriis quondam audisse septingentos supra octoginta captivos fuisse, non quidem omnes ad arma ferenda idoneos: fuisse namque in eo numero fœminas, & senes, & , ut arbitror, etiam pueros aliquot. Magna enim Eretriorum pars in Caphareum, & montana Eubœæ confugerant: sed circiter quadringenti numero viri, & decem ferè mulierculæ fugerunt nauibus, reliqui verò ab Ionia & Lydia incipiendo periere, ad superiora compulsi. In ea autem loca deducti, cum plerique cedendorum lapidum artem scirent, & is quem diximus tumulus materiam suppeditaret, templa Græcorum more construxerunt: Forum præterea quale conditio loci sinebat. Aras quoque crexerunt, Dario quidem duas, vnam Xerxi, Daridæo autem complures. Vixerunt autem post captiuitatem vsque ad Daridæum annos octo supra octoginta. Literas Græco more scribunt: & ipsorum antiqua sepulchra Græcis quidem literis, sed quales nōdum vidisse aiunt, *Hic illius filius*, inscripta extabant. Naues quoque in sepulchris inscriptas fuisse dicebant, ut quisque in Eubœa vel portitor, vel purpurarum piscator, vel quid aliud in mari exercens victum quaeritasset. Quin & Elegiacum carmen in nautarum nauclerorumq. sepulchro inscriptum legisse memorant:
*Qui quondam Ægei tuimus salis ore profundum,
 Ecbatanōn medio contumulamur a gro.*

Patria
 Sepu
 stae
 te corr
 instaur
 que se
 cia illo
 men v
 tione l
 lorum
 in me
 Eretrij
 quidem
 tamen
 iecere
 euntes
 in cau
 monst
 epistol
 bit; C
 retrio
 sem,
 operan
 etiam
 dem v
 Eretrij
 nassent
 tempu
 fruges
 oppri
 pro al
 pollon
 tiuit v
 lem, &
 ligend

*Patria clara olim vale Eretria, vos &
Athene
Vicina Eubæes, & mare dulce
vale.*

Sepulchra autem aliqua, quæ vetustate ceciderant, aut aliqua ex parte corrupta erant, propriis manibus instaurasse Apollonium, clausisque scribit Damis. Præterea sacrificia illorum umbris fecisse, non tamen ut aliquid occideret, aut *expiatione lustraret*. Lachrymas etiam illorum, miseratione fudisse, & talia in medio dolore verba profudisse: Eretrij fortunæ sorte huc delati, vos quidem, etsi procul à patria, sepulti tamen estis: qui autem vos huc proiecere, circa insulam vestram percunctes insepulti iacent. Quod enim in caua Eubæa gestum est, dii demonstrant. Apollonius autem in fine epistolæ, quam ad sophistam scribit; Curavi, inquit, Scopeliane Eretrios tuos cum adhuc iuuenis essem, illisque quoad potui vtilem operam præbui, tum mortuis, tum etiam viventibus. *ut quomodo tandem viuentes illos adiuuit*. Cum Eretrij tumulum quem dixi seminassent, vicini barbari circa messis tempus discurrentes, adultas iam fruges prædabantur: ex quo fame opprimi Eretrios contingebat, cum pro aliis laborassent. cum igitur Apollonius regem allocutus est, petiuit ut solis Eretriis colendum collem, & tuto quæ in eo seuisent colligendi potestatem præstaret.

A Χαῖρε κλυτή ποτε πατρίς Ερέτεια,
χαῖρετ' Αθῆναι,
Γείτονες Εύβοίης, χαῖρε θάλασσα
Φίλη.

Τοῖς μὲν δὴ τάφοις διεφθορότας ἀναλαβεῖν τε αὐτῶν ὁ Δάμις Φησὶ, καὶ ζυγκλεῖσαι χεῖρατά τε, καὶ ἐπενεγκεῖν σφίσι νόμιμα, πλὴν τὰ τεμεῖν π, ἢ καθαρίσαι. δακρύσαντά τε, καὶ ὑποπληθέντα ὀρμῆς, τὰ δὲ ἐν μέσοις ἀναφθέρξασθαι, Ερετελείς, ὅ κληροτύχης δδὲρ ἀπενεχθέντες, ὑμεῖς μὲν, εἰ καὶ πόρρω τῆς αὐτῆς, τέσσαρδε γυνῶ. ὅ δὲ ὑμᾶς ἐνταῦθα ῥίψαντες, ἀπὸ λοντο πῶν ὑμετέραν νῆσον, ἀταφοὶ δέκατῳ μὲν ὑμᾶς ἔπει τὸ γὰρ ἐν κοίλῃ Εύβοίᾳ πάθος, θεοὶ φαίνοισιν. Απολλώνι ὅ πρὸς ὅ Γοφιστῶν ἵππὶ τέλει τῆς ἱστορίας. καὶ ἐπεμελήθη, Φησὶν, ὡς Σκοπελιδῶν, τῶν σὺν Ερετελείων, νέθων ἐπὶ, ὡς φέλοισα ὁ, π ἐδωάμην, καὶ ὅτῳ τεθνεώτας αὐτῶν, καὶ ὅτῳ ζώντας.

D Πὶ δὴτα ἐπεμελήθη τῶν ζώντων; ὅ πρὸς οἱ τῶν λόφῳ βαρβαροὶ, ἀπειρόντων τῶν Ερετελείων αὐτῶν, ἐληίζοντο τὰ φυόμενα, πῶν τὸ δέρον ἤκοντες. καὶ πεινῶν ἔδδ γεωργουῶτας ἑτέροις. ὅπῳ οὐκ παρὰ βασιλέως ἀφίκετο, ὄρετο αὐτοῖς τὸ χεῖρα μόνους τῶν λόφῳ.

Quanti fuerint Babyloniae muri: deque flumine Euphrate, & ponte pulcherrimo in eo. Item de regia admirabili, & thalamis & aliis in ea, necnon de Saphiri colore, & de Magis pauca quadam.

CAP. XVIII.

ΤΑ δὲ ἐν Βαβυλῶνι τῶ ἀνδρὸς
 τούτου, καὶ ὅποσα Βαβυλῶν
 πέρι περιήκει γινώσκων, τοιαύτῃ
 ῥῶ. Βαβυλῶν τετείχισται μὲν, ὀγ-
 δόηκοντα, καὶ τετρακόσια σταδία πο-
 σαύτη κύκλῳ. τείχος δὲ αὐτῆς τετα-
 μὲν ἔστω ἡμίπλευρα, πλάτους δὲ
 μείω ἢ ῥῶ. ποταμῶν δὲ Εὐ-
 φράτη τέμνεται, ξυῶ ὁμοιότητι τῶ
 εἰδοῖς. ὃν ἀπόρρητος ὑποσειχὴ γέφυ-
 ρα, τὰ βασιλῆα τὰ Ἰππὶ τῆς ὀχ-
 θῆς, ἀφανῶς ξυβάπλουσα. γυνὴ γὰρ
 λέγεται Μήδισα, τῆς οὐκ ποτὲ δὲ-
 χουσα, τῶ ποταμὸν ὑποζύξαι τῶ
 πῶ ὃν μὴ πῶ πῶ ποταμὸς ἐξέ-
 χθη. λίθοις γὰρ δὴ, ἔ χαλκῶν, ἔ ἀ-
 σφάλτου, ἔ ὅποσα ἐς ἐφυδρον ξυ-
 δεῖσιν ἀνθρώποις βίρηται, παρὰ τὰς
 ὀχθῆς τῶ ποταμοῦ νήσασα, ἔ ῥῶ-
 μα εἰς λίμνας ἐτρέψε. ξηρὸν τε ἦδη
 τῶ ποταμὸν ἄρυσεν, ὀργμας ἐς δύο,
 σήραττα ἐργαζομένη κοίλῳ, ἢ ἐς
 τὰ βασιλῆα τὰ παρὰ τῆς ὀχθῆς,
 ὡσπερ ἐν γῆς ἀναφαίνοιτο καὶ ἠρε-
 ψεν αὐτῶ ἴσως τῶ ῥῶ ῥῶ ματος δα-
 πέδῳ. ἔ μὲν δὲ δεμέλιοι ἐβεβή-
 κισαν, ἔ ἔ ποιῶν τὸ σήραττα ἔ ἔ
 ἔ τῆς ἀσφάλτου δεομένης ἔ ὑδάτος
 ἐς ἔ λιθοδάτῃ ἔ, ἔ πήγνυται, ὃ Εὐ-
 φράτης ἐπαφείδη ὑγρῶ τῶ ὀρόφῳ,
 ἔ ἔ δὲ ἐστὶ τὸ ζύγμα. τὰ δὲ βασιλῆα,
 χαλκῶ μὲν ἠρεπται, καὶ ἀπὸ αὐτῶ

A QVÆ autem Babyloniæ gef-
 ferit Apollonius: quæque in
 ea memoratu digna fuerint, hæc fer-
 mē comperio. Primo quidem Ba-
 byloniæ muros tantos fuisse ferunt,
 ut stadiorum quadringentorum &
 octoginta ambitum complecterentur:
 in altitudinem verò tria semi-
 iugera tolleretur: cū essent paulo-
 minus vnus iugers crassitudine. Sc-
 cat autē mediā Babyloniā Euphra-
 tes pari forma*: cui pons mirabili arte
 cōpactus, domos regias in vtraq. flu-
 minis ripa mirabili opere fabricatas
 iungit, inuisibili quadam & incre-
 dibili pene iunctura. Fertur enim
 mulierem ex Medorum gente na-
 tam, & quandoque id regnum for-
 titam, pontem artificio prius igno-
 to supra flumen ædificasse. Lapidēs
 enim & æs, præterea bitumen &
 quæcunque conglutinationi quæ in
 aqua fieri consuevit ab hominibus
 inuenta sunt, ad fluminis ripas con-
 gregauit, deinde fluminis aquas in
 paludes proximas deriuauit: tum iā
 exsiccato fluminis aluco, * duorum ^{sex cubi-}
 passuum fossam effodit, quam ^{torum f.}
 super iniecta testudine cooperuit,
 ut ad regias, quæ vtrinque fluminis
 ripis adiacent, per eam quam dixi-
 mus foueam, non secus ac per ari-
 dam terram, aditus intercederet: ita
 ut fornicis altitudo fluuialio aluco
 adæquaretur, quinetiam fossæ qui-
 dem fundamenta parietisque, ac
 superior fornix, in vnum quasi la-
 pidem conglutinati obduruerint;
 quando bitumine aqua ad consolida-
 tionem egente, Euphrates in humidam
 testudinem immixtus est: itaq; pons con-
 stitit. Regiæ etiā ære adopertæ fulgent:
 thalami

thalami verò , & conclavia virorum, porticus atque atria cum argenteis, tum etiam aureis *texturis*, atque ipso auro *tanquam picturis* nitent. Peplo- rum autem seu stragulorum *vari- gationes* ex Græcorum fabulis *originem trahunt*: Itaque Andromedæ, Amy- mônæ & Orphæus plerisque locis cernebantur: plurimum namque in- colæ Orphæo gaudent, *tiaram for- sitan & feminalia admirati*: nam *musicæ disciplinam*, quæ in eo fuit, aut *illicebrosa eius carmina in pretio non habent*. Visebatur quo- que, & Datis intextus Naxum in- sulam ex mari diuellens, & Ar- taphernes Eretriam obsidens, & omnes Xerxis regis *victoriæ*. Ne- que procul aberant Athenæ, & Ther- mopylæ, & quæcunque à Medis parata sunt, & flumina à terra sublata, & maris Hellepontiaci iu- gum, *contrâque perfossus Athos*. Ferunt autem & in porticum ve- nisse, cuius *suprema pars in for- mam clypei fabricata cæli faciem imitabatur*, Sapphiro lapide extrin- secus adoperta, qui lapis maximè cæruleus cæli colorem refert, vbi eorum quos ipsi deos habent ima- gines ex auro, tamquam ætheris co- lorem imitantes *sculptæ erant*. Is autem locus est vbi rex ius dicere consuevit. Ex testudine verò illices auiculæ quatuor aureæ pende- bant, quas illices torquillas nominant, *vl- tionis deam significantes, admonen- tésque regem, ne se supra homi- nem efferret, cas verò dicunt Ma- gos, cùm in regiam venissent iussis- se fieri. vocant autem ipsas, deorum linguas*. De Magis autem qui illice- rât Apollonius loquutus est breuiter, dicens, se cum illis conuersatū quæ- dâ ab eis didicisse, quædâ etiam do-

Pindari
& Theo-
criti Scho.
Synes. in
epist.

A ἀσράπιδι. θάλαμοι δὲ, καὶ ἀνδρῶνες, ἑ-
σοῖ, τὰ μὲν, ἀργύρω, τὰ δὲ, χρυ-
σοῖς ἰφάσμασι, τὰ δὲ, χρυσοῦ ἀυτῶ
καδάπρ γραφαῖς ἠγλαῖσαι. τὰ δὲ,
ποικίλματα τῶν πέπλων, ἐν τῷ
Ελλήνων σφίσιν ἠκει λόγων, Αν-
δρομέδαι, καὶ Ἀμμωνῶναι, καὶ Ορ-
φέως πολλαχῶ. χείροισι γὰρ δὴ τῶ
Ορφεί, παρὰν ἴσως, καὶ ἀναξυρίδα
B πμῆτες· οὐ γὰρ Μοισικὴν γε, οὐδὲ
ᾠδαί, αἷς ἐδελχῶ. ἐνὺφανταί που καὶ
ὁ Δάπης πλὴν Νάξου ἐν τῷ θαλάτ-
της ἀνασσῶν, καὶ Ἀρταφέρνης ᾠδι-
εσηκῶς πλὴν Ἐρετρίαν, ἑ τῷ ἀμφὶ
Ξέρξῳ, ἀ νικαῖ ἑφασκεν. Ἀθῆναι
γὰρ δὴ ἐχόμεναι εἰσι, ἑ Θερμοπύ-
λαι, ἑ τὰ μηδικώτερα ἐπ. ποταμοὶ
Ἰξαιρούμενοι τῆς γῆς, καὶ θαλάττης
Ζῦγμα, ἑ ὁ Ἄδως ὡς ἐτμήθη. Φασὶ
C δὲ καὶ ἀνδρῶνι ἐντυχεῖν, οὐ τῷ ὄρο-
φῶ ἐς δόλου ἀνήχθαι γῆμα, οὐ-
ρανώ ἕνι εἰκασμῶ, σαπφείνη
δὲ αὐτῷ κατηρέφθαι λίθω. κυδνω-
τάτη δὲ ἡ λίθος, καὶ οὐρανώ ἰδεῖν.
θεῶν τε ἀγάλματα, οἷς νομίζουσι,
ἰδρῦται ἀνω. καὶ χρυσοῦ φαίνεσθαι, κα-
δάπρ ἐξ ἀέρος. διμάζει μὲν δὴ ὁ βα-
σιλεὺς ἐνταῦθα. χρυσοῦ δὲ ἕγες ἄπο-
κρέμανται τῷ ὄροφῳ τέταρες, πλὴν Ἀ-
δρασειᾶν αὐτῶ ἀρεῖσῶσαι, καὶ τὸ μὴ
ὑπερ εἶν ἀνδρόποισ ἀρεῶς. πάντας
D ὁ μάχοι αὐτοὶ φασιν ἀρμόθῆσαι,
φοιτῶντες ἐς τὰ βασιλῆα. καλοῦσι δὲ
αὐτὰς θεῶν Ἰλάσας. ᾠδὲ δὲ τῷ μά-
χων, Ἀπολλώνι μὲν, τὸ ἄποχρῶν
εἶρηκε· συγινέσθαι γὰρ αὐτοῖς, καὶ τὰ
μὲν, μαθεῖν, τὰ δὲ, ἀπελθεῖν δι-

δάξας. Δάμις δὲ, τῶν μὲν λόγους, οἱ ἐχθρόντο τῷ ἀνδρὶ πρὸς τῶν μάγους, ἐπὶ οἶδεν ἀπαγορεύσαι γὰρ αὐτὰ μὴ συμφοιτᾶν, παρ' αὐτοῖς ἰόντι. λέγει δὲ οὗτοι φοιτᾶν αὐτῶν τοῖς μάγους μεσημβρίας τε, καὶ ἀμφὶ μέσας νύκτας, καὶ ἔρεσθαι ποτε πρὸς μάγοι. τῶν δὲ, ἀποκρίνεσθαι, ἑφοῖ μὲν, ἀλλ' οὐ πάντα ταῦτα μὲν ἕστερ.

A cuisse ipsos. Damis verò sermones cum Magis habitos sibi ignotos fuisse dicit. se enim prohibitum ab Apollonio fuisse ne secum proficisceretur. consueuisse autem Apollonium diebus singulis bis cum Magis loqui, in meridie scilicet, ac media nocte: ac se aliquando interrogasse Apollonium, qualesnam sibi Magi esse viderentur, illumq. respondisse, sapientes quidē, non tamē perfectē. Sed de his posterius diceretur.

Ingressum Babyloniam Apollonium statuam regis auream noluisse adorare. Deinde eius verba ad Satrapas regis, & quoniam modo ad regem accersitus accesserit. Deque regis somnio. CAP. XIX.

Αφικομένω δὲ αὐτῷ ἐς Βαβυλωνίαν, ὁ σατράπης ὁ ἐπὶ τῶν μεγάλων πυλῶν, μαθὼν ὅτι ὑπὲρ ἰσορίας ἦκοι, ὁρῶντα χρῆσθαι εἰκόνα τῆς βασιλέως, ἡμῶν μὴ προσεκκινήσειε πρὸς οὐδεμίαν ἑσφοιτᾶν εἶσω. προσεβόλοντι μὲν οὖν τῶν Ῥωμαίων δέχοντος, οὐδεμίαν ἀνάγκη τῆς παραβαρβάρων ἦκοντι, ἢ ἀφισοροῦντι πρὸς χώραν, εἰ μὴ τῆς εἰκόνα προσεραπύσειεν, ἀλλ' ἄλλο τι φθάσει. τῶν σατράπης δὲ τοῖς βαρβαροῖς τὰ ἔργα βήθη. ἐπεὶ τοίνυν πρὸς εἰκόνα εἶδε, πρὸς ἔφη, τῶν ἀκούσας δὲ ὅτι ὁ βασιλεὺς, τῶν εἶπεν, ὅτι ὑμεῖς προσκυνεῖτε, εἰ ἐπαμνεθεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ καλὸς κἀγαθὸς δάξας, μεγάλων τῶν ἔργων. καὶ εἰπὼν ταῦτα, διὰ πυλῶν ἤλθε. δαμάσας δὲ ὁ σατράπης αὐτῶν, ἐπικολῆσθε τε καὶ κατὰ κράν πρὸς χεῖρα τῆς Ἀπολλωνίου, δι' ἐρμηνέως ἤρετο ὀνομάτε αὐτῶν, τῶν οἶκον, καὶ ὅτι ἐπιτηδύων, καὶ ἐφ' ὅτι φοιτᾶν. καὶ ἀποκρίσασθαι ταῦτα ἐς γραμματεῖς.

ἰσ. βαρβαροῖς

Cum intrasset igitur Babyloniam Apollonius, Satrapa qui magnae portae custodiendae praerat, ubi visendae civitatis gratia ipsum venire audivit, regis statuam auream illi obtulit, quam nisi quis procidens adorasset, civitatem intrare non permittebatur: verum iis qui ab Imperatore Romanorum legati missi venissent, talis non incumbere necessitas. sed ei qui a Barbaris accederet, aut regionem perlustraret, nisi prius simulacrum coluisset, ignominiosum fuisset. adeo fatuus mos apud Barbaros obtinuerat. Apollonius itaque statuam aspiciens, cuiusnam illa esset interrogavit: cumque regis eam esse respondisset: Is, inquit, quem vos tam suppliciter veneramini, si a me tanquam vir bonus laudari meruerit, maiorem quam ex hac veneratione gloriam assequetur. atque haec dicens civitatis portam intrauit, eius verò audaciam admiratus Satrapa vadentem secutus est: & apprehensa manu per interpretem interrogavit, quodnam sibi nomen esset? quae patria? quod studium? & cuius rei gratia ad ea loca venisset? acceptumque ab Apollonio responsum in tabella scripsit:

habitum quoque & hominis faciem adiiciens. Inde eos sistere iussit: ipse ad homines, qui regis aures appellantur, procurrens, verbis Apollonium figuravit, dixitq. regis statuum adorare illum noluisse, neq. aliis hominib. aliqua ex parte esse similem. Illi verò ad se honorificè duci, atque ab omni malo intactum seruari iusserunt. venientem itaque Apollonium, qui eorum natu maior erat interrogavit, quam fretus disciplina regem contemneret? Ille verò, nequaquam adhuc se contempsisse respondit. cùmque rursus ille interrogaret, num te illum contempturum arbitraris? Sane per Iouem, inquit, si ipsum allocutus non bonum atque honestum esse comperero: Num igitur dona aliqua illi affers? affero, inquit, & quidem præclara, fortitudinem, iustitiam reliquasque huiusmodi virtutes. An igitur tanquam non habenti eas affers? Minimè per Iouem, inquit Apollonius, sed tanquam ei qui discere possit ipsis uti, si eas habeat. At enim, inquit senior, talibus vsus virtutibus rex, amissum quod conspicias regnum recepit, & tam præclaram domum extruxit, non sine magno labore, & honore. Quotus autem à recepto regno hic est annus? interrogavit Apollonius. tum ille, mensis iam secundus anni tertij, inquit. Suspiciēs igitur, ut solebat Apollonius: O regij corporis custos, inquit, siue quo alio nomine mauis appellari, Darius Cyri filius & Artaxerxis pater, annos (ut opinor) sexaginta hoc regnum tenuit, cùmque finem iam adesse vitæ suspicaretur, tradunt Iustitiæ sacrificantem talia fuisse pre-

A *σολῶν αὐτῶν, καὶ εἶδος ἐμῶν μὲν παραμειῖναι κελύφῃ δραμῶν ἢ αὐτὸς ἄρα τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ νομίζονται βασιλέως ὄντα, ἀνατυποῖ Ἀπολλώνι, περιπὼν ὅτι μήτε περιουεῖν βούλεται, μήτε πνι ἀνθρώπων ἔοικεν· οἱ δὲ ἀγὰν κελύφῃσι, πρῶτά τε, καὶ μηδὲν ἕβρει περιήποντα. ἐπεὶ δὲ διήλθεν, ἤρεθ*
 B *αὐτῶν ὁ πρεσβύτατος ὁ, π πατρῶν καταφρόνησε τῆ βασιλέως. ὁ δὲ, οὐπω, ἔφη, καταφρόνησα. καταφρόνησας δὲ αὐτὸν πάλιν ἐρομήνῃ· ἢ Δί' εἶπεν, ἕνεκεν ξυγρομήνῃ, μὴ κελόν τε, καὶ ἀγαθὸν ἄρω αὐτόν. ἀπάγῃς δὲ δὴ ἵνα αὐτῶν δῶρα; τῆ δὲ αὐτῶν τε δῦδρῆαν, καὶ δικαιοσύνην, καὶ τὰ τοιαῦτα φήσαντος· πότῃ, ἔφη, ὡς ἐν ἔχοντι*
 C *μα Δί' εἶπεν, ἀλλ' ὡς μαθησομήνῃ χεῖρα, ἀν ἔχη αὐτῶν. καὶ μὴ χεῖρα τούτοις, ἔφη, πῶν τε βασιλείαν, ἕνεκεν ἀπολαύσαν, αὐτὸς ἀνέλαβε, τὸν τε οἶκον ἐπανήγαγε τῆτον ἐκ ἀπόνως, οὐδὲ ραθύμως· πόσον ἢ δὴ τῆτο ἔτι τῆ ἀνακτιδείῃ δρχῆ; τελετου, ἔφη, ἀπόμεδα, δύο ἢδη που*
 D *μῶν. ἀναστήσας οὐὲ ὡσπερ εἶωδε πῶν γάμῃ, ὡ σωματοφύλαξ, εἶπεν, ἢ ὁ, ἢ σε περιήκει καλεῖν, Δαρῆ ὁ Κύρου, καὶ Ἀρταξέρξου πατῆρ, τὰ βασιλεία τῶντα καταχρῶν, ἐξήκοντα οἶμα ἔτι λέγεται τελευτῶν ἰσοπτεῖσας τῆ βίου, τῆ δικαιοσύνη δύσας;*

καὶ ὧ δέσποινά εἰπεῖν, ἢ πῶς ποτε εἶ, ὡσπερ Ἐπιθυμήσας μὴ πάλαι τῆς δικαιοσύνης, οὐπω ἢ αὐτὴν γινώσκων, οὐδὲ δοκῶν ἐπιθεῖναι. τῷ πατρὶ δέ τε οὕτως ἀμαθῶς ἐπαίδευσεν, ὡς ὅπλα ἐπὶ ἀλλήλους ἄρασθαι ἢ ὁ μὴ, τρωθῆναι. ὁ δὲ, ἀποθανεῖν ὑπὸ τῆς ἐτέρου. οὐδὲ ἤδη τῆτον ἴσως, οὐδὲ ἐν τῷ βασιλείῳ θρόνῳ καθῆσθαι εἰδόμενα, ξυμφληφέναι ὁμοῦ τὰς ἀρετὰς βούλῃ, ἔπαρξας αὐτόν. ὅτι φέρω*, ἐκ ἐμοῦ κέρδος, εἰ βελπίων γήροισι. βλέψας οὖν ὁ βαρβαρὸς ἐς τὸν πλησίον, ἔρμαιον, ἔφη, θεῶν ἕως ἀγαθῶν πυτονὶ ἄνδρα ἐνταῦτα. ἀγαθὸς γὰρ ξυμφερόμενος ἀγαθῶ, πολλὰ βελπίω τὸν βασιλέα ἀποφανεῖ, ἔσωφρονέσερόν τε, ἔτι δὲ αὐτὸν* γὰρ διαφαίνε) ἔτι ἀνδρὸς εἰσεδέον οὐδὲ ἀγγελίζομενοι πάντων, ὅτι ἀνὴρ Ἐπιθυμῆς βασιλέως θυραῖς ἐσθήκοι, ἄφροσ τε, ἢ Ἐλλῆς, καὶ ξυμβουλος ἀγαθός. ἐπεὶ ἢ τῷ βασιλεῖ ἀνήγειλε ταῦτα, ἔτυχε μὴ θυῶν ἀφροντων τῶν μείζων αὐτῶ. τὰ γὰρ ἱερά, ὑπὸ ἐκείνοις δρᾶται καλέσας ἢ αὐτῶν ἐνα, ἦκει, ἔφη, τὸ ἐνύπνιον, ὃ διηγοῦμαι τῆσιν, Ἐπισκοπομύθω μου ἐν τῇ βύβλῃ. ὄναρ δὲ ἄρα τῷ βασιλεῖ ποιοῦτον ἀφῆκε. ἐδδκει Ἀρταξέρξης εἶ) ὁ τῆς Ξέρξης, ἢ μίθεση κέναι εἰς ἐκείνῳ τὸ εἶδος. ὡς εἰδῶς τε εἶχε μὴ ἐς μεταβολὴν τὰ ὡραῖα αὐτῶ ἦκη, ἐς τῆσιν Ἐξηγουμένῳ πλὴν μεταβολὴν τῆς εἰδῶς. ἐπεὶ ἢ ἤκουσεν Ἐλλῆσά τε, καὶ ἄφρον εἶ) ἦκοντα, εἰσῆλθεν αὐτῶ

A catum: O domina, si qua es usquam, quibus verbis satis ostendit se iam dudum iustitiam exoptasse, neque adhuc illam aut cognoscere, aut acquirere potuisse: quod ex eo satis constat, quia ad eum filios stultè educavit, ut sibi inuicem arma inferrent, ut eorum alter vulneraretur, alter verò interficeretur à fratre. Tu autem hunc regem vix dum satis fermè in folio constitutum, omnes iam apprehendisse virtutes putans, tam immoderatè ipsum extollis: quamvis tibi, non mihi lucro futurum sit, si ad meliorem frugem deductus fuerit. Respiciens igitur Barbarus in eum, qui proximus astabat, *questum affert* quisquis deorum virum hunc ad nos duxit? bonus enim cum bono conuersatus, meliorem modestiorèmque, & propterea nobis iucundiorè regem efficiet. videtur enim non parum ab aliis hominibus differre. Currentes igitur nunciauerunt regi stare ante fores virum Græcum sapientem, & consultorem bonum, [ut apparet.] Fortè hoc accedente nuntio rex coram Magis sacrificabat, * (*nam sacra auspiciis illis fiunt.*) aduocans itaque eorum vnum, perficitur, inquit, somnium quod hodie tibi narraui cùm me salutatum ad lectum venisses: viderat autem rex somnium huiusmodi. Iacenti sibi visus fuerat adstare Artaxerxes filius Xerxis in eam formam atque habitum mutatus, * qua nunc eum qui aduenit esse referunt. Timuerat igitur Rex ne quam regno permutationem, hoc visum portenderet, ex formæ commutatione id coniectans. Postquam verò audiuit Græcum ac sapientem esse qui aduenerat, venit in mentem

Athen
Græc
ca pr
liarita
tius
quoc
tis de
tus ho
ne adu
quand
cturus
Apollo
locu
locu
INT
mult
regi gr
madue
letari.
hil resp
admita
rant
transib
Nunqu
quæst
phyli
phone
posuiss
tiam hi
gzz D
liz Pa
dicitu
quit
quaqu
inquit
hymne
potissi
phyli
mus, n
attam
Damo
gines
mata c
τὸ γὰρ

Atheniensis Themistoclis : qui ex Græcia quandoque in hæc ipsa loca profectus, cum Artaxerxe familiaritatem iniiit: cùmque eum quantiuis pretij effecisset, magnam sibi quoque parauit dignitatem. His dictis dexteram extendens, Vocate inrus hominem, inquit: à bono omne aduentus eius sumpsit exordium, quando diis sacra & vota mecum facturus aduenit.

Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος ὅς δ' ἀπὸ Ἑλλήνων ποτὲ ἦκων, σιωεχρῆτο τῷ Ἀρταξέρξει· καὶ πολλοῦ ἀξίω σιεινόν τε ἐποίησεν, ἑαυτὸν τε ᾤρεχετο. καὶ ᾠθεύνας πρὸ δεξιᾶν, καλεῖ ἔφη· καὶ γὰρ δὴ ἔδ' ἀπὸ τῆς καλλίσου δ' ἔξαιτο, Ξυθύσας τε, ἔξυθύσαμην.

Apollonium dum duceretur ad regem, de vxore Pamphyli cuiusdam Sapphus amica locutum, ne regias opes admirari videretur. hinc ad regem ductum multa cum eo locutum, & admiratum regem.

C A P. X X.

INTRAVIT itaque Apollonius à multis vocatus : in eo namque regi gratificari putabant, quòd animaduertissent ipsum eius aduentu lætari. Ingressus autem regiam nihil respexit eorum, quæ ceteros ad admirationem vertere consueverant : sed tanquam viator illa pertransibat : & Damidem accersens, Nunquid, inquit, tu nuper ex me quæsieras quo nomine vxor Pamphyli vocata fuerit, quæ cum Sapphone familiaritatē habuisse, & cōposuisse perhibetur hymnos, qui etiam his temporib. in honorem Pergæ Dianæ cantantur, eos verò, Æolia Pamphyliaque modum, secuta dicitur edidisse? quæsiui sane (inquit Damis.) tu verò nomen haudquaquam protulisti. non protuli, inquit, ὦ bone vir, verum modos hymnorum tibi exponebam : & in quo potissimū Æolica modulamina à Pamphyliis differrēt: alio postea nos cōuertimus; nec amplius sciscitatus es de nomine. attamē sapientis mulieris nomē fuit Damophyla, quæ æquales sibi virgines congregasse fertur : & poëmata composuisse, partim amatoria, τὴ γὰρ ὁμιλητείας κτήσαται, ποιήματα τε Ξυθύσας, τὰ μὲν, ἐρρωμένα,

Εἰσὴς μὲν δὴ ᾤραπεμπόμορος ὑπὸ πλεόνων. τουτὶ γὰρ ᾤοντο ἔ τῷ βασιλεῖ χεῖρ' ἔδωκε, μαδόντες ὡς χαίροι ἀφιγμένω. δῖων ἢ ἐς τὰ βασιλῆα, οὐδὲ διέβλεψεν ἐς οὐδέν τῶν δαυμαζομένων, δλλ' ὡσπερ ὁδοιπορῶν διής αὐτὰ. καὶ καλέσας Δάμιν, ἦρου με, ἔφη, ᾠθεύω ὅ, π' ὄνομα ἔ τῇ Παμφύλου γυναικί, ἢ δὴ Σαπφοῖ τε ὁμιλήσαι λέγεται, καὶ τῶν ὕμνων, οἷς εἰς πρὸς Ἀρτεμιν πρὸς Περγᾶσαν ἄδδοισι, Ξυθύσας Αἰολέων τε, καὶ Παμφύλων ἔθρον; ἦρόμην, ἔφη. γὰρ ἢ ὄνομα ἐκ εἴπας. ἐκ ὧ χησέ, εἶπεν, δλλ' ἔξηγούμην τοῖς τῶν νόμοις τῶν ὕμνων, καὶ τὰ ὄνοματα, καὶ ὅπῃ τὰ Αἰολέων ἐς τὸ ἀκρότατον τε*, καὶ τὸ ἴδιον Παμφύλων ᾤρηλαξε. πρὸς ἄλλω μεταπτώτα ἐχρόμθα, καὶ ἐκ' ἔ τ' ἦρου με πρὸς τῆς ὀνόματος. καλεῖται ποίνω ἢ Ἰφία* αὐτῇ, Δαμοφύλη. ἔ λέγει. σφὲ δ. γέλασεν Σαπφοῖς ἔθρον, ᾤρδένους

τὰ δὲ ὕμνοις, τὰ τοὶ ἐς τὴν Ἀρτεμίν· Ἐρωδῆται αὐτῇ, καὶ ἀπὸ τῆς Σαπ-
 Φοῦς ἦσαν. ὅσον μὲν δὲ ἀπέχετο ἵ-
 πεπλήχθαι βασιλέα, ἔργον, ἐδήλα
 τῶ μηδὲ ὀφθαλμῶν ἄξια ἠγεῖσθαι τὰ
 τοιαῦτα, ἀλλὰ ἑτέρον πέρι διαλέγε-
 ας, καὶ κείνα δὴ πού ἠγεῖσθαι ὅσον. προῖ-
 δὼν ὁ βασιλεὺς προσιόντα, καὶ γὰρ
 ἦ καὶ μῆκος ἢ τῆς ἱεροῦ αὐλῆς εἶχε,
 διήγαλσε τε πρὸς αὐτὸν ἐπί, οἷον ἀνα-
 γνώσκων τὸν ἀνδρα· πλησίον τῆ δὴ μι-
 γρομένη· μέγα ἀναβοήσας, εἶπε, ἔφη,
 Ἀπολλώνιου, ὃν Μεγαβάτης ὁ ἐμὸς
 ἀδελφὸς ἰδεῖν ἐν Ἀντιοχείᾳ Φησι
 δαυμαζόμενον τε, ἔπερικλυμέν-
 ον ὑπὸ τῆς αὐτοῦ αὐτῶν. ἔπεζωγρά-
 φησέ μοι τότε ποιῆτον αὐτὸν, ὁποῖος ἦ-
 κη. προσελθόντα ὁ βασιλεὺς Φωνῆ Ἑλλά-
 δι, καὶ ἐκέλευσε θύειν μετ' αὐτῶν. λυκὸν
 δὲ δρεῖ ἵππων τῶν σφόδρα Νισαίων
 κατὰ θύην ἐμίγη τῶ ἡλίῳ, Φαλαροῖς
 κοσμήσας, ὡς περ ἐς πομπήν. ὁ δ' ὑπο-
 λαβὼν, σὺ μὲν ὦ βασιλεῦ θύε, ἔφη, τῆ
 σαυτῆς ἵππων, ἐμοὶ δ' ἑμαυτῆς συγχώ-
 ρησον θύσαι· καὶ δραζόμενος τῆς λιβα-
 νωτῆς ἡλίου, ἔφη, πέμπε με ἐφ' ὅσον τῆ
 γῆς ἐμοὶ τε, καὶ σοὶ δοκεῖ· καὶ γνώσκοιμι
 ἀνδρας ἀγαθοὺς· Φαύλους δ' ἢ μὴ τε ἐ-
 γὼ μάθοιμι, μὴ τε ἐμὲ Φαῦλοι. ἔει-
 πὼν ταῦτα, τῶ λιβανωτῶν ἐς τὸ πῦρ
 ἦκεν. ἔπισκεψάμενος δ' αὐτὸ ὅπῃ
 διανίσταται, καὶ ὅπῃ δουλεύεται, καὶ
 ὅπου κορυφαῖς ἀπεί, καὶ ὅπου
 καὶ ἐφαπτόμενος τῆς πυρὸς ὅπῃ δὲ-
 σημόν τε, ἔκαταρον φαίνοισθαι, θύε,
 ἔφη, λοιπὸν ὦ βασιλεῦ καὶ τὰ σαυτῆς πάτρια· τὰ δὲ πάτρια τὰ μὲν τοιαῦτα.

A partim Dianæ laudes continentia,
 multaque ex Sapphus poematibus
 didicisse opinatur. Tantum itaque
 abfuit, ut regias opes, aut eius fa-
 ctum admiraretur, ut ne oculos qui-
 dem ad ea aspicienda vertere di-
 gnatus, de rebus aliis sermones in-
 stituerit. Rex autem venientem con-
 spicatus, quod satis magna erat tem-
 pli magnitudo, quedam ad circun-
 stantes locutus, agnoscere se ho-
 minem dixit. inde cum propius ac-
 cessisset, magna voce exclamans:
 Is est, inquit Apollonius, quem
 Megabates frater meus Antiochiæ
 quandoque se vidisse retulit, sum-
 mo honore admirationeque à stu-
 diosis omnibus habitum: & ipse
 tunc talem, qualem nunc video de-
 signavit. Adeuntem igitur & salu-
 tantem rex Græco sermone com-
 pellans, secum vna sacrificare diis
 iussit. Erat autem candidum equum
 Soli mactaturus ex Nisæis de meliore
 nota, & egregiis phaleris ornatū, tan-
 quam in pompam profecturum. Re-
 spondens autem Apollonius, tu qui-
 dem rex tuo more sacrificabis, in-
 quit, & mihi meo ritu sacrificare
 concedes. His dictis thura manibus
 capiens: O summe sol, inquit, eò
 me terrarum mitte, quò me profe-
 cturum esse cognoscis: & concede,
 precor, ut viros bonos agnoscam,
 improbos verò neque agnoscam,
 neque agnoscar ab illis. Hæc dicens
 igni thura imposuit diligenter: post-
 modum intuens quo pacto fumus
 ascenderet, quasque vertigines face-
 ret, quantumque sese attolleret: inde
 ignem attingens ubi litasse sibi vi-
 sus est, Tu, inquit, ò rex tuo more
 sacrificas, & tuæ patriæ ritus serua,
 ego autem meo ritu sacra peregi.

Hæc di-
 cedis a
 Peracti-
 mens,
 penitus
 consi-
 sis, si Græ-
 pauca qu-
 uersam
 respond-
 vellet lo-
 inquit
 nostræ
 ficisci:
 su tran-
 virum
 vnguen-
 tia quan-
 fitentur,
 derem
 tur) sap-
 thagora-
 teor, qu-
 lere de-
 uisibili-
 que cum
 eodem p-
 vellere a
 bus dete-
 natum e-
 num, lin-
 ma prob-
 pi: &
 stinenti-
 contig-
 desidiz-
 alij cui-
 autem
 quemui-
 que ag-
 sco, ve-
 hæc cu-
 non tan-
 polloni-
 la: sicut
 epistola

Hæc dicens à sacrificio discessit, ne cædis aut sanguinis particeps fieret. Peractis autem sacris ad regem veniens, An Græcam, inquit, linguam penitus cognitam habes, an bene consulendi causa, & ne iniucundus sis, si Græcus quidam ad te accesserit, pauca quædã didicisti? cùm ille uniuersam perinde ac propriam se nosse respondisset, & audacter quæcunq. vellet loqui hortaretur: Audi igitur, inquit Apollonius: peregrinationis nostræ propositum est ad Indos proficisci: attamen sine vestro congressu transire nolui, cùm audissem te virum esse perfectum, qualem ad vnguem factum iam video: & sapientiã quam apud vos vulgò Magi profitentur, noscere cupiebam, vt viderem an circa diuinas res (vt fertur) sapientes essent: ego verò Pythagoræ Samij disciplinam profiteor, qui me deos hoc modo colere docuit, & ab ipsis visibilia inuisibiliãque cuncta cognoscere, meque cum illis aliquando loqui: ab eodem præterea didici hoc terrestri vellere amiciri, quod non ab ouibus detonsum, sed purum ex puro natum est, aquæ atque terræ donum, *linea vestis*. ipsam quoque comæ prolixitatem à Pythagora accipi: & ab animalibus vescendis abstinentia, ex eiusdem doctrina mihi contigit. comes autem & particeps desidiæ aut deliciarum nec tibi, nec alij cuiquam esse vellem. à curis autem & sollicitudinibus liberare quemuis facile possum; quod ea quæ agenda sunt non solum agnosco, verumetiam præcognosco. & hæc cum rege locutum Apollonium non tantum Damis, sed ipse etiam Apollonius in quadam scribit epistola: sicut & alia multa ab se dicta in epistolas retulit.

A **Ε** ἀνεχώρησε τῆ θυσίας, ὡς μὴ κοινω-
νοῖν τῆ αἵματος. μὲν ὃ πλεὺ θυσίαν
περὶ ἡλθε, καὶ, ὡ βασιλῶ, ἔφη,
πλεὺ φωνῶν τῆ Ἑλλάδα πᾶσαν γ-
νώσκεις, ἢ σμικρὰ αὐτῆς ἕσπερ τῆ δὲ-
ξυμβούλου ἴσως, καὶ τῆ μὴ ἀπὸ δὲ δο-
κεῖν, εἴ τις ἀφίκοιτο Ἑλλῶν; πᾶσαν,
εἶπεν, ἴσα τῆ ἐγχεύω ταύτη· καὶ λέγε
ὅ, ἡ βέλδ. διὰ τῆτο γὰρ που ἐροτᾶς;
B **Δ**ιὰ τῆτο ἔφη, εἰ ἀκρε. ἢ μὲν ὁρμή μοι
τῆ ἀποδημίας, Ἰνδοί εἰσι. παρῆδεῖν ὃ
ἐδ' ὑμας ἐβελήθη, σέ τε ἀκούων ἀ-
δρα, οἷ δ' ὄνυχος ἦδη ὄρω. σοφίαν τε,
ἢ πρὸ ὑμῖν ὅστιν ἐπιχώριος μηγετωμῆμη
μάχρσι ἀνδράσι, καπεδεῖν δεόμενος, εἰ
τὰ δεῖα ὡς λέγονται σοφοί εἰσι. σοφία
δὲ ἐμοὶ Πυθαγόρῃ Σαμίου ἀνδρὸς,
ὃς θεοῖς δεραπύδην ὡδὲ με ἐδιδάξα-
το, καὶ ζωιέναι σφῶν ὁρομένων
C **τ**ε, καὶ οὐχ ὁρομένων. φοιτᾶν τε ἐς
διάλεξιν θεῶν, καὶ γνῖνῶ ἐρεῖω τούτω
ἐσαλδαῖ. οὐ γὰρ περὶ αὐτοῦ ἐπέχθη,
ἀλλ' ἀκῆρατος ἀκῆρατων φύεται, ὑ-
δατός τε, καὶ γῆς δῶρα, ὀδόνη. καὶ αὐτὸ
ὃ τὸ ἀνέτον τῆ κόμης, καὶ Πυθαγόρου
ἐπήσκησα. καὶ τὸ καθαρεύειν ζώου βο-
ρας, καὶ τῆς ἐκείνου μοι σοφίας ἦκοι.
ξυμπότης μὲν δὴ, καὶ κοινωνὸς ρασῶ-
D **ν**ης, ἢ τρυφῆς, ἐτ' αὐτὸ σοὶ γλυοίμην, ἐτ'
ἀν' ἐτέρο, οὐδενί. φροντίδων ὃ ἀπόρο
τε, καὶ δις βρέτων, δοίω ἀν' λύσας· εἰ γὰρ
γνώσκω τὰ περακτέα μόνον, ἀλλὰ καὶ
περογνώσκω. ταῦτα ὁ Δάμις μὲν
διαλεχθῆναι φησι τῆ ἀνδρα. Ἀπολλῶ-
νιος ἐπισολὴν ὃ * αὐτὰ πεποιήσαι. πολ-
λά ὃ καὶ ἄλλα τῆ ἑαυτῶ εἰς διάλεξιν
εἰρημένων, ἐς ἐπισολὰς ἀνετοπώσατο.

Apollo nio à rege concessum ut ab hospite priuato acciperetur. hinc missum Eunuchum ad Apollonium, ut decem quacunque veller munera ab rege peteret, & tempus petendi constitutum. tum quid Damis suaserit de accipiendis muneribus.

CAP. XXI.

Ἐπειδὴ χαίρειν ὁ βασιλεὺς ἔφη, ἔτι ἀγαλλεσθαι ἤκοντι μάλλων, ἢ εἰ τὰ Περσῶν, ἔτι Ἰνδῶν πρὸς τοῖς οὐσὶν αὐτῷ κτήσασθαι, ἔτι τὴν τε πεποιθῆσθαι, καὶ κοινωνὸν τῆς βασιλείας εἶναι. εἰ ἐγὼ σε, ὦ βασιλεῦ, εἶπεν ἐς πατρίδα πλεῖν ἐμὴν Τύανα ἤκοντα, ἢ ξίω οἰκεῖν οὐ ἐγὼ, ὡκισσας ἄρα; μάλα δὲ εἶπεν, εἰ μὴ ποσά τινα γε οἰκίαν οἰκήσῃν ἐμὴν, ὅπως δόρυ φόροις τε καὶ σωματοφύλακας ἐμοῖς, αὐτὸν τε ἐμὲ λαμπρῶς δεξασθαι. ὁ αὐτὸς οὖν, ἔφη, καὶ ἄρ' ἐμοῦ λόγος. εἰ γὰρ ὑπὲρ ἐμαυτὸν οἰκήσω, πονηρῶς διαθήσομαι. ὅ γὰρ ὑπερβάλλον λυπεῖσθαι τοσοῦτος μάλλων, ἢ ὑμᾶς ὅ ἐλλείπον. ἔτι μὲν γὰρ οὐκ ἴδιώτης, ἔχων ὅποσα ἐγὼ. σὺ δὲ ἐγὼ ζήσομαι, ὅποσα βούλῃ. Ζησεὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὡς μὴ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λαδοῦ πρὸς ἑαυτὸν καὶ ὡκισσας ἄρ' ἀνδρὶ Βαβυλωνίῳ, χρηστῷ τε, καὶ ἄλλως γυναικί. δειπνοῦσι δὲ ἡδὴ, βινούχως ἐφίσταται, τῶν τὰς ἀγγελίας διαφερόντων. καὶ προσεπὶ τὸν ἄνδρα, βασιλεὺς, ἔφη, δωρεῖται σε δέκα δωρεαῖς, καὶ ποιεῖται κέρειον ἔπαγγελίαι αὐτάς. δέεται δὲ σου μὴ μικρὰ αἰτῆσαι. μεγαλοφροσύνῃ γὰρ εὐδείξασθαι σοί τε, καὶ ἡμῖν βούλειαι. ἐπαγγέλλασθαι δὲ ἔπαγγελίαν, πότε οὐκ ἔστιν αἰτεῖν, ἢ ἔσθαι. ὁ δὲ, αὐρεὸν ἔφη. καὶ ἅμα ἐφοίτα

A POST QUAM VERÒ rex cum amicis loquens magis gaudere se dixit, lætari que ob ea, quæ ab Apollonio audierat, quàm si Persarum, aut Indorum opes diuitiis suis adiecisset, sibi illum hospitem fecit, & aulæ regiae participem esse iussit. Tunc Apollonius, Si te, inquit, ô rex, in patriam meam Tyana venientem, rogare ut in ea domo maneres, quâ ego habitarem, num facturus id esses? certò, per Iouem, rex inquit, etiam si domum minus amplam habitaturus essem, quàm quæ satellites, & mei corporis custodes, & me ipsum pro dignitate accipere posset. Eadem igitur mea ratio nunc est, inquit Apollonius: si enim domum conditioni meae imparem habitauero, prauè vitam degerem: omnis enim excessus maiorem affert molestiam sapientibus, quàm vobis magnis defectus. Me igitur priuatus quispiam malim suscipiat hospitio, æqualia mihi possidens: ego autem quantumcunque volueris, tecum sum futurus. Permisit igitur hoc illi rex, ne quid forte afferret ei molestiæ, instituitque ut apud virum Babylonium bonum quidam & perhumanum hospitaretur. Cœnantibus autem Eunuchus à rege missus superuenit, madata huiusmodi à rege ferens. Rex tibi decem munera donat, potestatemque permittit, quænam illa velis esse, deligendi: rogat autem ne parua petas, quòd beneuolentiæ suæ magnitudinem tibi reliquisque notam esse cupiat. Laudas itaque nuntium Apollonium, Quando, inquit, petendi tempus datur? cui eunuchus, cras, inquit, & simul

amicis omnibus & affinibus regiis nuntiauit, vt postridie ad regem venirent, vt petenti Apollonio, & regi petita exequenti adessent. Scribit autem Damis se putasse nihil fore petiturum, quod & mores eius nosset, & ipsum quandoque sic deos precantem audisset: O dii concedite mihi pauca habere: & nullius indigere. Rursus verò cum ipsum cogitabundum aspexisset, omnino petiturum esse, & quidnam petiturus esset cogitare illum arbitrabatur. Vergente autem in occasum die, ô Damis, inquit, ego nunc mecum cogitabam qua de causa Barbari eunuchos modestos arbitrantur, & ad mulieres custodiendas ipsis vtuntur. Ego hoc, inquit, Damis etiam puero manifestum esse puto: postquam enim membrorum defectio Veneris vsu illis abstulit, permittitur illis mulierum custodia, & cum mulieribus dormire sinunt. Amare etiam, & cum mulieribus concumbere, inquit, Apollonius ablatum illis censet? vtrumque ablatum, inquit, arbitror Damis: si enim extinguatur, aut auferatur pars ea à qua corpus ad Venerem incitatur, *ne amandi quidem vlli libido fuerit.* Tum tacitè moratus parumper Apollonius, cras disces, inquit, ô Damis, eunuchos amare, & cupiditatem quæ per oculos inducitur in illis non extinguere, sed calidam & vigentem in ipsis permanere: aliquid enim eueniet quo facile ratio tua confutabitur: quod si humana quæpiam ars est domina potènsque cupiditates eiusmodi ex animo depellere, non rectè mihi videtur eunuchos temperantium numero adscribere, quia coacti &

A Ὡρὰ πάντας τοῦ βασιλέως φίλους τε, καὶ ξυγγενεῖς, παρεῖναι κελύων αἰτουῦν, καὶ πτωχῶν τῷ ἀνδρὶ. Φησὶ δὲ ὁ Δάμις ξυγιέναι μὲν ὅτι μηδὲν αἰτήσοι, τὸν τε ἴσον αὐτῷ καθεωρακῶς, καὶ εἰδῶς αὐτῷ δὲ χόμῳ τοῖς θεοῖς δὲ χεῖ τοιαῦτα, ὡς θεοὶ, δοίητέ μοι μικρὰ ἔχην, καὶ δεῖσθαι μηδενός. ἐφρηκώτα μὲν τοὶ ὄρων, καὶ εὐθυμουμένῳ ὁμοιον οἰέσθ, ὡς αἰτήσοι μὲν, βασιλῆος δὲ, ὅτι μέλλοι αἰτήσθην, ὁ δὲ, ἐσπέρας ἤδη ὦ Δάμι, ἔφη, πῶς πῶς ἐμαυτῷ ἔξοτου ποτὲ οἱ βαρβαροὶ τοῖς δυνάχοι σωφρονὰς τε ἠγροῦνται, καὶ ἐς τὰς γυναικωνίπιδας ἐσαζόν. ἀλλὰ τίς πο, ἔφη, ὦ Απολλώνιε, καὶ παιδί δήλον. Ἰππὶ γὰρ ἡ τομὴ τὸ ἀφροδισιάζην ἀφαρῆται σφῶς, ἀνεῖνται σφίσι αἱ γυναικωνίπιδες, καὶ ξυγκαθύδην τῆς γυναιξὶ βούλονται. τὸ δὲ ἔρῶν, εἶπεν, ἢ τὸ ξυγγίνεσθαι γυναιξίν, εὐτετμήσθαι αὐτῶν οἴς; ἀμφω, ἔφη. εἰ γὰρ σβεδαίη τὸ μόριον ὑφ' οὗ διοισρεῖται τὸ σῶμα, οὐδ' ἂν τὸ ἔρῶν ἐπέλθοι οὐδένα. ὁ δὲ, βραχὺ Ἰππικῶν, αὐτῷ, ἔφη, ὦ Δάμι, μάδοις ἂν ὅτι καὶ δυνούχοι ἐρῶσι, καὶ τὸ Ἰππιδυμηλικόν, ὅπῃ εἰσαζονται διὰ τῆς ὀφθαλμῶν, ἐκ δόπομαραίνεταί σφῶν, ἀλλὰ μένθαι θερμόν τε, καὶ ζώπυρον. δεῖ γὰρ ππεριπεσεῖν, ὃ τὸ σὸν ἐλέγξαι λόγον. εἰ δὲ καὶ τέχνη τις ἴω ἀνδροπεῖα, τυραννός τε, καὶ δυνατὴ τὰ τοιαῦτα ἔξωθεῖν τῆς γνώμης, ἐκ ἂν μοι δοκῶ τοῦ δυνούχοις ποτὲ εἰς τὰ τῶ σωφρονουῶτων ἤδη πῶς εἰσραψαί, κα-

πρωτασιασμοίς ἢ σωφροσύνῃ, ἢ
βιαίῳ τέχνῃ ἐς τὸ μὴ ἐρεῖν ἡμῶν·
σωφροσύνη γὰρ τὸ ὀρεζόμενον τε, ἔ-
ορμύστα, μὴ ἠπᾶσαι Αφροδίτων,
ἀλλ' ἀπέχεσθαι, ἢ κρείττω φαίνεσθαι
τῆς * λυτῆς ταύτης. Ἰσολαβῶν οὖν
ὁ Δάμις, ταῦτα μὲν ἢ αὐτὸς ἐπε-
σκεψόμεθα, ἔφη, Ἀπολλώνιε· ἀλλ' ἵ-
στοκρίνασαι αὐριον πρὸς τὴν τῆς
βασιλέως ἐπαγγελίαν λαμβάνειν ἔ-
σαν, διεσκέφθαι πρὸς αὐτὸν αἰτήσας
μὲν γὰρ ἴσως οὐδέν· τὸ δ' ὅπως αὐ-
τὸ μὴ ἄλλως φασὶ πύφω πρᾶξιαι
δοκοῖς, ἀπὸ αὐτῶν ὁ βασιλεὺς δίδω.
τῆς ὄρεα, ἢ φυλάττου αὐτὸ, ὄρων
οἱ τ' ἡμῶν εἶ, καὶ ὅτι ἐπὶ αὐτῶν κεί-
μεθα. δεῖ δὲ καὶ φυλάττου δια-
βολὰς, ὡς ἰσπεροψία χρώμενον· γι-
νώσκον τε, ὡς νῦν μὲν ἐφόδια ἔστιν
ἡμῖν, ὅποσα ἐς Ἰνδοὺς πέμψαι ἐπα-
νιοδοῖ ἢ κείθεν, ἔτ' αὖν ἰστοκρίνασαι
ταῦτα, γήνοιο ἢ οὐκ αὖν ἔτερεα.

Simulasse primò Apollonium tanquam persuasum à Damide accepturum se ab rege munera, quòd Æschines, Plato, Aristippus, Elicon, Python, Eudoxus, Speusippus amatores pecuniarum fuerint: deinde grauitèr disputasse de contemnenda pecunia, & presertim à viro sapiente.

C A P. XXII.

ΚΑΙ τοιαῦτα ὑπέδαλπεν αὐτὸν τῆ-
σιν, μὴ ἀπαξιώσαι λαβεῖν ὅ, τι
π δώη. ὁ δ' Ἀπολλώνιος ὡσπερ ζυλ-
λαμβάνων αὐτῶν τῆς λόγου, παρα-
δημάτων δὲ εἶπεν, ὦ Δάμι, ἀμνη-
στῆς, ἐν οἷς ἔστιν ὡς Αἰγίνης μὲν ὁ
τῆς Λυσανίου παρὰ Διονύσιον ἐς Σι-
κελίαν ὑπὲρ χημάτων ὤχετο. Πλά-
των δ', τρεῖς ἀναμετρήσαι λέγεται ἢ

A violentia quadam compulsi, amo-
re penitus carere putantur. Tempe-
rantia enim munus est, cupientem
quidem & appetentem à Veneris
non superari, sed ab illis abstinere,
nec ab illa rabie vinci, quam cu-
pita rei desiderium inducit. Tum
Damis, hæc, inquit, aliàs considera-
bimus Apolloni. Nunc autem quid
regiis pollicitationib. præclaris qui-
dem ac magnis respondendum sit
B considerare oportet. Petes enim for-
tasse nihil; in quo cauendum est,
ne propter superbiam oblata à re-
ge dona repudiare videaris: hoc igi-
tur tibi cauendum esse censeo;
& simul vbi terrarum sumus, & eius
ditioni subiaccere nos consideran-
dum puto: maximè verò superbiæ
calumniam (vt dixi) fugiendam cen-
seo. Animaduertendum præterea
puto nobis, quòd nunc viaticum
C suppetit quidem vsq. ad Indos; illinc
autem redeuntibus sufficere mini-
mè posse, quòd nunc habemus, ne-
que vnde capiamus facultatem da-
tum iri.

D H I S verbis artificiosè Damis per-
suadere tentabat, ne, quæ re-
gem daturum putabat, repudiaret.
Apollonius autem quasi rationibus
illis persuasus: & alias quoque in
eandem sententiam adiiciens, Ex-
empla, inquit, ad rem facientia præ-
termisisti, ὦ Damis: Nam Æschines
Lysaniae filius in Siciliam ad Dio-
nysium pecuniæ accipiendæ causa
nauigauit, & Plato in Siciliam iti-
dem nauigans, ter Charybdim præ-

ternaugasse dicitur, Sicularum diuitiarum causa. Aristippus insuper Cyrenaicus, Cyzicæus Helicon & Phytou, qui ex Rhegio aufugit, eodem profecti sunt, omnesque Dionysij thesauris ita se immergere, ut vix inde diuelli possent. Præterea Gnidium Eudoxum pecuniæ causa in Ægyptum profectum, idq. etiam fateri ausum & hæc cum rege aduentus sui causam communicasse perhibent. At ne plures calumnier, Speusippum Atheniensem vsque adeo pecunias amasse tradunt, ut in Casandri nuptiis Macedoniam vsq. sit profectus; Poëmata sanè frigide admodum composita ferens; ea publicè pecuniarum gratia recitauerit. Ego autem, ô Damis, sapientem virum periculis subiacere maioribus arbitror, quàm qui in mari nauigant, aut qui in pugna præliantur. Inuidia namque ipsum comitatur & loquentem, & tacentem, & *conuentione uientem*, & remittentem, siue aliquid agat siue agere omittat, siue saluet, aut non saluet. opus igitur est illum vndiq. munitum esse & cogitare, quod si à desidia vincatur sapiens, siue ab ira, siue ab amore, aut ebrietate, siue aliquid minus opportunè fecerit, veniam fortasse merebitur: si verò pecuniis sese subiecerit, nullam omnino merebitur veniam, omnibusque erit odio, & vitiis cunctis obnoxius existimabitur, neque enim pecuniarum cupidine ipsum superari putabunt homines, nisi ventris & vini cupidine superetur, aut nimio vestitus luxu, quæ plerunque meretricius amor comitatur. Tu autem fortasse minus vitium esse putas in Babylonia, quàm Athenis, aut in Pythiis, aut in Olympiis peccare: neque existimas sapienti viro ubique esse Græciam, nec vllam ei de-

A χάρυβδιν ὑπὲρ πλοῦτου Σικελικῶδ. Αρείππῳ ὃ ὁ Κυρίωαῖος, ἢ Ἐλίκαν ὁ ἐν Κισίου, ἢ Φύτων ὅτ' ἐφύγε Ρήγιον· οὕτω πῖ* ἐς Ἐὐδ. ἰ. π. Διονυσίου κατέδυσαν ἡσπαύροις, ὡς μόγις ἀναγκῆν κείειδεν. καὶ μὲν ἢ τὸν Κνίδιον φασὶν Εὐδόξον, εἰς Αἴγυπτόν ποτε ἀφικόμενον, ὑπὲρ χημάτων τὴν ὁμολογεῖν ἤκειν, ἢ διαλέγεσθαι τῷ βασιλεῖ ὑπὲρ τούτου. ἢ ἵνα μὴ πλείους διαβάλλω, Σπύσιππον Ὁ Αθιωαῖον, οὕτω πῖ* ἐρρασιχρήμα- ἰ. π. τ. τὸν χυρέας φασὶν, ὡς ἔπῃ τὸν Κασάνδρου γάμον ἐς Μακεδονίαν κωμάσαι, ἰ. π. κομίσσῃ ποιήματα ψυχρὰ ξυωθέντα, ἢ δημοσία ταῦθ' ὑπὲρ χημάτων ἄσαι. ἐγὼ δ' ὦ Δάμι, τὸν ἀνδρα ἠγάμα τὸν Ἔφον C πλείω κινδωθέν, ἢ ὅ πλείοντες τε, ἢ ξυὺν ὅπλοις μαχόμενοι. φθόνος γὰρ ἐπ' αὐτῷ σείχῃ, ἢ σιωπῶντα, ἢ φθειρόμενον, ἢ ξυωτείνοντα, ἢ ἀνιόντα, καὶ ὄρελθῃ πῖ, καὶ ὡροσελθῃ τῷ, καὶ ὡροσείπῃ, καὶ μὴ ὡροσείπῃ. δεῖ δὲ πεφραχθαι τὸν ἀνδρα, γινώσκων τε ὡς ἀργίας μὴ ἠπληθεῖς ὁ Ἔφος, ἢ χολῆς, ἢ ἔρωτος, ἢ φιλοποσίας, ἢ ἐτοιμότητον ἢ D ἔκαιρῶ ὡραξας, ἴσως ἀν' ἢ ξυγνώμῃ φέροισι. χρήμασι δ' ὑποδύς ἐαυτὸν, οὐτ' ἀν' ἢ ξυγνώσκοισι, ἢ μισοῖτ' ἀν, ὅς ὁμοδ' πάσας κακίας συωφληφώς. μὴ γὰρ ἀν' ἢ ἠπληθεῖναι χρημάτων αὐτῷ, εἰ μὴ γαστρος ἠπλητο, ἢ ἀμπεχόνης, ἢ οἴνης, ἢ ἔς ἐπάγρας φέρεσθαι. σὺ δ' ἴσως ἢ γὰρ ἐν Βαβυλώνι ἀμύσειν, ἢ ἠπλον εἶναι τὸ Αθιωαῖον, ἢ Ολυμπιάσιν, ἢ Πυδοῖ· καὶ οὐκ ἐνδυμῆ ὅτι Ἔφῳ ἀνδρὶ Ἐλλάς πάντα, καὶ οὐδὲν ἔρη-

μόν, ἢ βαρβαρον χωρίον, οὔτε ἠ-
γίσεται ὁ θεὸς οὔτε νομίει. ζῶν γε
ὑπὸ τοῖς τῆς ἀρετῆς ὀφθαλμοῖς.
καὶ βλέπει μὲν ὀλίγοις τῶν ἀν-
θρώπων, μυρίοις δ' ὄμμασιν αὐ-
τοῦ ὄρα. εἰ δὲ καὶ ἀθλητῆ ζωνῆ-
δα, ὡς Δάμι, τούτων πνί, οἱ πα-
λαίην τε, καὶ παύραπαζεν ἀσκοδ-

^{σφ. 28. 108} σιν, ἀρὰ δὲ ἠξίους αὐτοῦ, εἰ μὴ*
Ολύμπια ἀγωνίζοιτο, καὶ ἐς Ἀρ-
καδίην ἴοι, γυμναῖόν τε, καὶ ἀγα-
θὸν εἶη. καὶ νῆ Δί' εἰ πύδια ἀγοι-
το, ἢ νέμεα, ἐπιμελείσθαι τὸ σῶ-
ματός, ἐπειδὴ φανεροὶ αἱ ἀγῶ-
νες, καὶ τὰ σταδία ἐν ἀπουδίῳ τῆς
Ἑλλάδος. εἰ δὲ θυοὶ Φίλιππο
Ολύμπια πόλεις ἠρηκῶς, ἢ ὁ τού-
του πάρις Ἀλέξανδρο ἐπὶ τῆς ἐ-
αυτῆ νίκαις ἀγῶνα ἀγοι, χεῖρον
ἢ δὴ παρασβύαζεν τὸ σῶμα, καὶ
μὴ φιλονείκως ἔχεν, ἐπειδὴ ἐν Ὀ-
λυμπίῳ ἀγωνιέται, ἢ Μακεδονία,
ἢ Αἰγύπτῳ ὁ ἀθλητῆς, ἀλλὰ μὴ ἐν
Ἑλλήσιν, καὶ σταδίοις τοῖς ἐν εἰ; ὑπὸ
μὲν δὲ τῶν λόγων τούτων ὁ Δά-
μις οὕτω διατεδεῖναι φησιν, ὡς Ζυ-
καλύψαδά τε ἐφ' οἷς αὐτὸς εἰρη-
κῶς ἐτύχε, παρατεῖσθαι τε Ἀ-
πολλώνιον Ζυγνώμην αὐτῷ ἔχεν,
εἰ μήπω κατανενοηκῶς αὐτοῦ, ἐς
ἄρμισεν. ὁ δ' ἀλαλαβαίων αὐτοῦ,
μὲν, ἀλλὰ τούτων ὑπογράφων

A fertam aut Barbaram regionem, ina-
ni existimatione, atque opinione
ducendam esse: cum semper in o-
culis virtutis viuat, & homines per-
paucos adspiciat, cum infinitos pe-
ne oculis videat. Quod si quem-
piam athletam, ὁ Damis, offenderes
luctam aut pugillatoriā artem exer-
centem, num ipsum cōmendatione
aliquo dignum putares nisi cum O-
lympia vicisset, in Arcadiam pro-
ficisceretur? aut generosum ipsum
fortemque diceres, nisi etiam in Py-
thiis ac Nemeis corpus exerce-
ret? quia ludi celeberrimi sunt, & magno
Græcorum studio coluntur. Quod
si fortè propter captas vrbes Phi-
lippus, aut eius filius Alexander
propter victorias sacra Olympia face-
ret: num athletam illum minorem
corporis curam habiturum, aut re-
missius certaturum arbitraris? pro-
pterea quod in Olyntho aut in Ma-
cedonia siue Ægypto certandum es-
set, & non in Græcia, atque ibidem
existentibus stadiis. Hac ratione ad-
eò se confusum scribit Damis, ut
faciem ob pudorem occultaret, se-
que excusando veniā peteret, quod
nondum satis illius mente perspe-
cta talia consulisset. Verum Apol-
lonius bono illum animo esse iu-
bens: Confide, inquit, neque enim
tui obiurgandi causa hæc dixi, sed
ut planè aperirem animum meum.

D
Ζυμβουλίαν τε καὶ πειθὸν ποιῶντι
ταῦτα εἶπον.

Apollonium

Apollonium duntaxat à rege petiuisse ut Eretriorum miseretur, dixissetque nulla re alia se indigere præter panem & bellaria. Deinde Eunuchum quendam cum vna ex regis pellicibus deprehensum, nec damnatum morte sententia Apollonij. hinc quid regi faciendum esset, ut securus dominaretur, dixerit Apollonius, deque legatis ad regem.

CAP. XXIII.

INTEREA accedente Eunucho, qui illum ad regem vocabat, Veniam, inquit, postquam quæ ad deos attinent bene mihi disposita sunt. Inde votis sacrificiisque peractis ad regem perrexit specie conspicuus, & habitus ornatu admirabilis. Intransi autem primò rex, inquit, Ego decem dona tuo arbitratu eligenda tibi concedo, quia te virum existimo talem, qualis ex Grecia nondum quisquam huc venit. Cui Apollonius, Non omnia, inquit, repudiabo, sed vnum præ multis decadibus expetens, quam maximè possum concedi mihi postulo. & simul Eretriorum causam suscepit, & à Datide incipiens omnes illorum exposuit calamitates. Rogo, inquit, ne miseros datis finibus atque colle pelli sinas: verùm pascere atque arare intra limites eos illis concedas, quos cis Darius tradit. pergraue enim est suis amissis, his etiam quæ ab alio tradita sunt, uti non posse. Rex itaque placido vultu illum aspiciens: Eretrij, inquit, vsque ad hesternum (ut ita dixerim) diem hostes mei, ac maiorum meorum extitere: postquam autem armis subacti in ditionem nostram cesserunt: eorumque genus ad internecionem pene deletum est, inter amicos numerabuntur, dabóque illis Satrapam virum bonum, qui iustè rectèque res eorum disponat. Tu verò nouem reliqua dona cur non accipis? quoniam (inquit Apollonius) amicos

A Φικομήνης ἢ τῆς ἀνούχου, ἔκαλουός αὐτῷ ᾧ βασιλέα, ἀφίζομαι εἶπεν, ὅτι τὰ πρὸς τοῦ θεοῦ ἔχω μοι ἔχη. θύσας ἔν, κὺ δὺξάμνη, ἀπὴς περὶ λεπόμνηός τε, κὺ θαυμαζόμενος τῆς γήματος. ὡς ἢ εἶσω ᾧ ῥήλατε, δίδωμί σοι, ἔφη, ὁ βασιλεῖς, δέκα δωρεάς, ἄνδρα σε ἠγάμνη, οἷος οὐπω τίς ἀπὸ Ἑλλήνων ἦλθεν. ὁ δὲ ὑπολαβὼν, οὐ πάσας εἶπεν, ὦ βασιλεῦ, ᾧ ῥαίτητομαι. μίαν δὲ, ἀντὶ πολλῶν δεκάδων αἰροῦμαι, περὶ θύμως αἰτήσω. ἔπειτα ᾧ περὶ Ἑρετριέων διήλατε λόγον, ἀναλαβὼν ἀπὸ τῆς Δάπδος. αἰτῶ οὖν, ἔφη, μὴ περὶ πλεῖστα τοῦ ἀθλίους τούτους τῶν οὐρανῶν τε, καὶ τῆς λόφου, C ἀλλὰ νέμεσθε σφᾶς μέτρον τῆς γῆς, ὁ Δαρείος ἐνόμισε. δὴνὸν γὰρ εἰ τῆς αὐτῶν ἀπεσόντες, μήδ᾽ ἀντὶ ἐκείνης ἔχοισιν, ἔξοισι. Ζωυλιδέμνη οὖν, ὦ βασιλεῖς, Ἑρετριεῖς εἶπεν, εἰς μὲν τὴν χθὲς ἡμέραν, ἐμοὶ τε πολέμοι, καὶ πατέρων ἐμῶν ἦσαν, ὅτι ὅπλων ποτὲ ἐφ᾽ ἡμᾶς ἤρξαν, κὺ ᾧ ῥεωρῶντο, ὡς τὸ γῆμα αὐτῶν ἀφ᾽ ἀνωδείη λοιπὸν ἢ φίλοι τε ἀναγεγάσονται, κὺ σατραπείας αὐτῶν ἀνὴρ ἀγαθός, ὅς δικαιώσῃ τὴν χώραν. τὰς ἢ ἐνεία δωρεάς, ἔφη, διαπὶ οὐ λήψῃ; ὅτι ὦ βασιλεῦ, εἶπεν, οὐπω φίλοις E

ἐνταῦθα κήποσ' ἄμω. αὐτὸς ἰὼ οὐδε- A
 νὸς δὲ φησάντος, τῷ γε βασιμῶτων
 ἔφη, καὶ τῷ δὲ τῶν, ἄ με ἠδέως τε
 καὶ λαμπρῶς ἐστὶ τοιαῦτα διαλα-
 λουμένων πρὸς ἀλλήλους, κραυγὴ τῷ
 βασιλείων ἐξεφοίτησεν δυνούχων, καὶ
 γυναικῶν ἅμα. εἰληπὸ ἰὼ ἄρα δὲ
 νοῦχός τις ἐπὶ μιᾷ τῷ βασιλέως παλ-
 λακῶν ξυγκατακείμενός τε, ἔ' ὅποσα B
 ἔ' μοιχοὶ πρὸς αὐτῶν. καὶ ἦρον αὐ-
 τῷ ἀμφὶ πλὴν γυναικονίπν, ἐπι-
 σσῶντες τῷ κόμης, ὃν δὴ ἄγονται ἔ-
 πον ἔ' βασιλέως δοῦλοι. ἐπεὶ δὲ ὁ
 πρεσβύτατος τῷ δυνούχων, ἐρώντα
 μὲν αὐτῷ τῷ γυναικὸς πάλαι ἠδῆ-
 σαι ἔφη, καὶ πρὸς ἠκέναι ἔ' μὴ
 διαλέγεσθαι αὐτῇ, μὴ ἰὼ ἀπλεσθαι δέρης,
 ἢ χροῖς, μηδὲ κοσμεῖν ταύτην μὲν C
 νῆν τῷ ἐνδον, νῆν ἰὼ καὶ ξυγκατα-
 κείμενῳ δὲ ἠκέναι, ἔ' ἀνδριζόμενον
 ἐπὶ πλὴν γυναικῶν, ὁ μὲν Ἀπολλώ-
 νιος, ἐς ἔ' Δάμιν εἶδεν, ὡς δὴ τῷ
 λόγου ἀποδεδῆγμένον, ὃς ἐφιλοσο-
 φεῖτο αὐτοῖς πρὸς τῷ καὶ δυνούχων
 τὸ ἐρεῖν εἶναι ὁ δὲ βασιλεὺς πρὸς τοῖς
 πρὸντας, ἀλλὰ αἰχρὸν, εἶπεν, ὦ ἀν-
 δρες, πρὸντος ἡμῖν Ἀπολλωνίης, πρὸς D
 ἔ' φροσύνης ἡμῶν, ἀλλὰ μὴ τῷ
 ἀπαφαίνεσθαι. πῶ οὐ κελδύς Ἀπολ-
 λωνίη παθεῖν αὐτόν; πῶ δὲ ἄλλο, ἢ
 ζῆν, εἶπε, παρὰ πλὴν πάντων ἀπο-
 κρινάμενος δόξαν. ἀνερωθριάσας οὐ
 ὁ βασιλεὺς, εἶτα οὐ πολλῶν, ἔφη,
 θανάτων ἄξιῳ, ὑφ' ἑρπῶν ἔ' πλὴν
 δυνῶν τῷ ἐμῶν; ἀλλ' οὐχ ἰὼ ἐρξυ-
 γῶμης, ἔφη, βασιλεῦ, ταῦτα εἶπον,
 ἀλλ' ὑπὲρ πηρωρίας, ἢ ἀποκναίος αὐτόν. εἰ ἰὼ
 ζῆσεται νοσῶν, καὶ ἀδυνά-

hic nondum acquisivi. Tu autem
 (inquit rex) nullis ne rebus indi-
 ges? pane (inquit Apollonius) &
 oleribus, quæ me iucundè splendi-
 déque pascunt. Dum ipsi inter se
 talia confabulantur, ingens clamor
 in regia auditur, ab eunuchis re-
 gis mulieribusque exortus. fuerat
 autem deprehensus eunuchus cum
 vna ex regiis pellicibus cubans, &
 sicut mœchi facere solent Vene-
 rea exercens: hunc cæteri eunuchi
 ex coma trahentes circa mulierum
 claustrum deducebant. Illo enim
 pacto regij serui trahi solent. Inde
 cum eunuchorum senior diceret,
 se iamdudum animaduertisse hunc
 eunuchum eius mulieris amore ten-
 neri, ac propterea monuisse ne
 eam alloqueretur, néve collum aut
 manum omnino tangeret, utque
 ab ea sola exornanda se abstineret.
 Nunc tamen cum ea iacentem, & viri
 opus agerem esse deprehensum. Re-
 spiciens Damidem Apollonius, taci-
 tē sermonis eius illum admonuit,
 quem de eunuchis philosophando
 locuti fuerant. Rex autem ad cir-
 cunstantes conuersus, Turpe, inquit,
 est, ὁ viri, præsentē Apollonio de
 modestia loqui nos, ac non ipsum
 potius ferre sententiam. Quid igitur
 illum pati dignum censēs Apol-
 loni? Quid aliud (inquit ille) nisi
 ut viuat? præter omnium opinio-
 nem, ita respondens. Erubescens
 autem rex, Non illum pluries mo-
 ri dignum censēs, qui meum le-
 ctum ausus est violare? At ego, in-
 quit Apollonius, non veniæ causa
 hoc dixi, sed supplicij, quod ipsum
 si vixerit comitabitur. Si enim in vi-
 ta aeger permanferit, difficilia & tole-

ratu aspera multa perferret, nec cibo nec potu utens, nec spectaculis, quæ te tuosque delectant perfruens: saliet insuper in eo cor frequenter, & è somno excitabitur, quòd maximè dicunt amantibus evenire. Quædam igitur sic viuentem *tabes conficiet*: quædam pestis viscera dilaniabit: quòd si non nimium vitæ amator sit, ipse te sapius rogabit, ò rex, vt se interficias, aut sibi ipse mortem consciscet: præsentem diem deplorans; quòd non statim mori sibi contigerit. Tale itaque fuit Apollonij responsum, adeò iucundum ac sapiens, vt eò persuasus rex vitam eunucho permitteret. Profecturus autem rex venatum in hortos, vbi leones, ferros, vrsos, pantherasque clusas seruabat, rogauit Apollonium vt secum vna ad venandum accederet, cui Apollonius: An, inquit, oblitus es, ò rex, noluisse me tibi adesse sacrificanti? multò igitur minus iucundè videre possem feras vulneribus affectas, & præter ipsarum naturam seruientes. Interroganti regi quonam pacto stabiliter, tutèque regnare posset, respondit Apollonius, Si multos honoraueris, paucis verò credideris. Cùm Syria quidam princeps legatos ad eum misisset, de duob. opinor, vicis qui in finibus eius positi erant; diceretque illos quondam Antiocho, Seleucoque paruisse, nunc suæ ditionis esse, quamuis iure ad Romanos spectent. Arabes autem, & Armenios vicis illis non ausos esse molestiam inferre, regem autem illos inuasisse, vt tam remota terræ fructus ipse potius caperet, cùm ad se potius quàm ad Romanos crederet

βαινοντα ποσάτιω γλυκάρπου δαίσφας, ως αυτ μάλλον, η Ρωμαίων

A των απόμυθ, και μήτε σίτα, μήτε ποτά ήσ * αυτ, μήτε φάρμακα, α σε τε, η τού ζω σοι σιώντας δφρανεϊ πηθήσεται τε η καρδια θαμα ενδρώσκοντος τς υπνου, ο δη μάλιστα ωελ τοις ερώντας φασι χνέας και τις μη ούτω φδοα τίξει αυτον: ης ο ουτω λοιμός εηπτεία τα σολάχνα. ει δε μη τη φιλοψυχων ειη ης, αυτος, ω βασιλω, δεισεται Cx ποτε η δποκτειναι αυτον, η εαυτον γε δποικτενει: πολλα ολοφυρόμυθος πτω εφοδσαν, εν η μη διδυς απεδανε. τςω μη δη τοις τον ε Απολλωνίς, η ουτω εφόντε, η ημερον, εφ ω ο βασιλεις ανηκε τ δανατον τω δινούχω. μέλλον δε ποτε πωρος δηραν γηνεας τ εν τοις παραδεισους χωριων, ες οις λεοντες δποκκινται τοις βαρβαροις, η δρκτοι, και C εφοδαλς, ηξίου τ Απολλώνιον παρατυχειν εθρηωνι. ο δε, εν κελησισω ω βασιλω, εφη, οπι μη ο ευνονη οι ωειπυχανω η αλλως, εχ ηδυ θηελις βεβασανισμεινις, ε παρα πτω φύσιν τ εαυτων δεδουλωμυθις εηπειδατ. ερομυθ ο αυτ βασιλέως, πως αν βεβαιως η ασφαλως δρκχοι πολλοις, εφη, μημη, ης βίων η ολιγοις. πρεσβυμομυθ δε ποτε τς της Συελας δρχοντος ωελ κωμην οίμαι δυο προσοικων τω ζωγμαπ, η φασκοντος εω ακηκοέναι μη αυτας Ανπόχω, η Σελδωκω παλαι, νω η εω αυτω εη, Ρωμαίοις παροσκούσας: η τοις μεν Αρραβίοις τε, ε Αρμηυίοις, μη ενοχλειν τας κώμας, αυτ η υπρ

ἔσας, μετασησάμενος ὁ βασιλεὺς τοὺς
πρέσβεις, τὰς μὲν κώμας ταύτας, Α-
πολλώνιε, ἔφη, ξυνεχώρησαν τοῖς ἐ-
μοῖς προγόνοις ὁ βασιλεὺς, οἳ εἶ-
πον, τροφῆς ἐνεκα τῶν θεῶν, ἀπὸ
ἡμῶν ἀλισκόμην, φοιτῶσιν ἐς τὸ κεί-
νων διὰ τῆς Εὐφράτου. οἳ δ' ὡσπερ ἐ-
κλαδόμενοι τούτῃ, καινῶν τε, ἔαδι-
κων ἀπθονταί. τίς οὐ φαίνεται οἱ τῆς
πρέσβείας ὁ νοῦς; μέτελλε, ὦ βασι-
λεῦ, ἔφη, ἔσπευχε, εἰ ἀδύνατον
ἔσθ' ἀκόντος ἔχειν ἐν τῇ αὐτῶν ὄντα, βού-
λονταί τ' ἐκόντος διεσκεῖσθαι μάλ-
λον. προσεπίθη ἡ δὲ καὶ μὴ δεῖν ὑπὲρ
καμῶν, ὧν μείζους κέκτιται τάχα καὶ
ιδιώται, διαφέρεισθαι πρὸς Ῥωμαίους,
ἔσπευχε πόλεμον οὐδ' ὑπὲρ μεγάλων αἰ-
ρεσθαι.

Egrotanti regi plurima de immortalitate animorum dixisse Apollonium. hinc multos sermones vltro citroque inter eos habitos: tandem benigne à rege dimissum Apollonium: donatumque camelis & ceteris necessariis eunti ad Indos.

CAP. XXIII.

ΝΟσοῦντι ἡ τῶ βασιλεῖ τῶν
ποσαῦτά τε, καὶ οὕτω δεῖα πρὸς
ψυχῆς διεξήλθεν, ὡς τὴν βασιλέα ἀνα-
πνύσασθαι, καὶ πρὸς τοῦ παρόντος εἶ-
πεῖν, ὅτι Ἀπολλώνιου οὐχ ὑπὲρ τῆς
βασιλείας μόνης ἀφρονισεῖν εἴργα-
σαι με, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς θανάτου. πῶς
ἡ σήραγμα πῶς ὑπὸ τῶ Εὐφράτι,
δὴ κινῶτος ποτὲ αὐτὰ τῆ βασιλείας, καὶ
καὶ τί σοι φαίνεται τὸ θαῦμα, εἰπόντος,
καταβαλὼν τὴν τραπεζοῦσαν ὁ Ἀπολ-
λώνιος, θαῦμα ἀν' ἑαυτοῦ, ὦ βασιλεῦ,
ἔφη, εἰ δὲ αὐτὸς τῆς ποταμοῦ βαθέος
οὕτω, καὶ ἀπόρροον ὄντος πέζῃ ἐβάδιζετε.
δείξαντος δὲ καὶ τὰ ἐν Ἐκβατανίοις

A pertinere: Rex autem parumper à
se dimissis legatis, hos pagos, in-
quit, Apolloni, prædicti reges ma-
ioribus meis concessere pro his feris
educandis, quæ à nobis captæ per
Euphratem ad eos perueniunt. Isti
verò tanquam horum obliti rebus
novis & iniustis student. Tibi igitur
qualis legationis hæc sententia vide-
tur? Modesta, inquit Apollonius,
& iusta, si quæ possunt etiam te in-
uito possidere, cum sint in eorum
finibus posita, à volente suscipere
malunt. atque etiam adiecit illud:
Non oportere vicorum causa, quos
aliquando maiores sui possedissent,
contentionem cum Romanis subi-
re, cum bella etiam pro magnis re-
bus suscipienda non sint.

CUM rex in aduersam valetudi-
nem incidisset, assistens illi A-
pollonius, talia tamque diuina de
anima locutus est, ut respirans rex
astantibus amicis diceret, Apollo-
nium suis verbis effecisse, ut non
modò regnum, sed etiam mortem
facile contemneret. Cum fossam
quam sub Euphrate ædificatam di-
ximus, rex Apollonio monstraret,
interrogaretque num sibi magnum
videretur miraculum? eius admira-
tionem deprimens Apollonius, mi-
raculum, inquit, esset ὁ rex, si qui
fluum tam profundum, tam ra-
pidum peragrarè pedibus potuissent. In-
de cum muros Ecbatanorum eidem

ostenderet, diceretque illos deorum habitationem esse. Deorum, inquit Apollonius, habitationem omnino non esse scio, vtrum autem virorum sit habitatio nescio: Lacedaemoniorum namque ciuitas ô rex, absque muris habitatur. Rursum cum rex vicis iura dicens, iactaret se in vna audienda causa biduum iam consumpsisse. tarde enim, inquit, quod iustum esset inuenisti. Aliàs item cum plurimis ex subdita prouincia collectis pecuniis, rex innumeras pecunias in thesauris conditas Apollonio ostendisset, quò illi pecuniarum cupiditatem iniiceret: ipse nihil eorum quæ videbat admiratus, Tibi, inquit, ô rex, pecuniæ istæ vsui sunt, mihi verò paleæ. Quid autem agens pecuniis præclarè vti possem? interroganti: illis vtendo, respondit, es enim rex. Multa cum rege huiusmodi locutus, vbi libenter sua consilia sequentem animaduertit, fatisque iam cum Magis philosophatum se esse putaret, Age iam, inquit, ô Damis ad Indos pergamus: qui enim ad Lotophagos nauigant, eius cibi suauitate capti, domesticarum rerum obliuiscuntur: nos verò, quamquam nihil hîc tale gustauerimus, diutiùs tamen quàm deceat in his locis confedimus. Mihi verò hoc ipsum videbatur (inquit Damis) sed tempora computans, quæ ex læna visa coniectauimus, quo ad illa præterirent expectabam, quæ nondum fanè perfecta sunt. mens enim quartus supra annum voluitur, ex quo huc peruenimus: sed tamen si nunc abire possimus bene habet. At enim (inquit Apollonius) non sua sponte nos dimittebat rex ante mensis octauæ finem: sed benignum & humanum ipsum agnoscis, & meliorem, quàm vt

A τείχη, καὶ θεῶν φάσκοντες εἶναι ταῦτα οἰκισίαν. θεῶν μὲν ἐκείναι ὅλως οἰκισίαν εἶπεν· εἰ δὲ ἀνδρῶν, ἐκείναι οἶδα. ἢ γὰρ Λακεδαιμονίων, ὡς βασιλεὺς πόλις ἀτείχιστος ὄνισαι. καὶ μὲν καὶ δίκην πρὸς δικάσαντος αὐτῶν κώμας, ἔμεγαλοφρονεῖν πρὸς Ἐ. Απολλώνιον, ὡς δυοῖν ἡμέραιν ἡκροαμένος εἶπεν δίκης βραδέως γὰρ, ἔφη, τὸ δίκαιον ἔβρες. χρημάτων δὲ ἐκείναι ἰσχυρὸς φοιτησάντων ποτὲ ἀδρόν*, ἀνολίζας θη- ἰσ. ἀδρόν, σαυροῖς, ἐδείκνυ τῷ ἀνδρὶ τὰ χρημάτα, ἰσχυρὸς αὐτὸν ἐς ἐπιθυμίαν πλούτου· ὃ δὲ ἐδὲν ὧν εἶδε θαυμάσας, σοὶ ταῦτα, ἔφη, ὡς βασιλεὺς, χρημάτα, ἐμοὶ δὲ, ἀχρεῖ. πῶς οὖν, ἔφη, πρὸς τῶν, καλῶς αὐτοῖς χρησάμεν, ἡκροαμένος, ἔφη. βασιλεὺς γὰρ εἶ. πολλὰ τοιαῦτα πρὸς τὴν βασιλέα εἰπὼν, καὶ τυχὸν αὐτῶν πρὸς τὸν ἀξυνεβέλλουσιν, ἔφη, ἔφη, πρὸς τοὺς μάχους ξυνοισίας ἰκανῶς ἔχων, ἀγε ὡς Δάμι, ἔφη, ἐς Ἰνδοὺς ἰωμεν. Ἐ. μὲν γὰρ τοῖς Λαωφάχους προσωλύσαντες, ἀπήχοντο τῶν οἰκείων ἡδῶν ἰσχυρὸς βρωματός· ἡμεῖς δὲ ἐδὲ γλυκόμυροι πινος τῶν ἐν ταῦτα, καθήμεθα πλείω χρόνον τῶν εἰκότος τε καὶ ξυμμέδου. καμοὶ, ἔφη ὁ Δάμις ἰσχυρὸς ταῦτα. ἐπεὶ δὲ ἐνεθυμούμεν ὅτι ἐν τῇ λεαίνῃ διεσκέψω, πρὸς μένον ἀνυδῆναι αὐτὸν. οὐπω μὲν οὐδὲ ξήκει πᾶς. ἐν αὐτῶς γὰρ ἐν ἡμῖν ἡδῆ, καὶ τέπαιρες. εἰ δὲ ἡδῆ κομιζόμεθα, ἔφη, οὐδὲ ἀνήσει ἡμᾶς, ἔφη, ὡς Δάμι, ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν, ἢ ἔφη, ὄγδοον τελέσαι μίνα. χρῆσθαι γὰρ που ὄρας αὐτῶν, καὶ κρείττω, ἢ

βαρβάρων ἔρχαν. ἐπεὶ δὲ ἀπαλλάτ-
 τεσθαι λοιπὸν ἐδόκει, καὶ ξυχωρήσασθε
 ποτε ὁ βασιλεὺς ἀπέναι, ἀνεμνήσθη τῶν
 δωρεῶν ὁ Ἀπολλώνιος, αὐτὸν ἀνέβαλλε-
 πο, ἐστὶ ἀνὸς φίλοι αὐτῶν γίνονται. Ἐὖ
 βέλπε, ἔφη βασιλεῦ, ἔξινον οὐδὲν
 εὖ πεποίηκα, καὶ μισθὸν ὀφείλω τοῖς
 μάχῃσι. σὺ οὖν ἐπιμνήσθη αὐτῶν, καὶ
 τοῦ μόνου περὶ θυμῆσθαι πρὸς ἀνδρας
 Ἰσφοῦς τε, καὶ σοὶ σφόδρα εὖ νοῖς. ὑπερ-
 δεῖς οὖν ὁ βασιλεὺς, τοῦτο μὲν αὐ-
 ριον ζήλωσθαι, ἔφη, καὶ μεγάλων ἡ-
 ξιωμένων δὲ ποδείξω σοι. σὺ δὲ ἐπεὶ
 μηδενὸς δέη τῶν ἐμῶν, ἀλλὰ τοῦτο γε
 συχωρήσον χεῖματά μοι ἐμοὶ λα-
 βεῖν, ἔπειτα βέλον, ἔπειτα ἀμφὶ τῆς Δα-
 μιν δείξας. ἀποστραφέντων οὖν κα-
 κείνων τὸν λόγον τῆσθαι, ὁρᾶς, ἔφη, ὦ
 βασιλεῦ, ταῖς ἐμαῖς χεῖρας, ὡς πολλαὶ
 τέ εἰσι, καὶ ἀλλήλων ὁμοίαι; σὺ δὲ ἄλλα
 ἡγεμόνα ἀγροῦ, ὁ βασιλεὺς ἔφη, ἔκα-
 μήλοισι, ἔφ' ὧν ὀχλήσατε. τὸ γὰρ μήκος
 τῆς ὁδοῦ, κρείττον ἢ βαδίσειν πάντων. γι-
 γνέσθω, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, τῆσθαι φασὶ γὰρ
 τῆς ὁδοῦ ἀπορον εἶναι μὴ ἔτι ὀχληθῆναι.
 ἔπειτα ἄλλως, τὸ ζῶον ἄσιστόν τε, καὶ ῥάδιον
 βόσκον, ὅπως μὴ χιλὸς εἴη. καὶ ὑδὼρ δὲ
 οἶμαι χεῖρ ἐπιπίσασθαι, ἔπειτα ἀπάραν αὐ-
 τὸ ἐν ἄσχοις, ὡς αὐτὸν οἶνον. τριῶν
 ἡμερῶν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ἀνδρος ἢ
 χώρα μετὰ ταῦτα δὲ πολλὴ ἀφρονία
 ποταμῶν τε, ἔπειτα πηγῶν. βαδίσειν δὲ πρὸς
 τῆς Καυκάσου τὰ γὰρ ἐπιπέδων, ἀφ-
 ρονα, καὶ φίλη ἡ χώρα. ἐρομένους δὲ αὐ-
 τὸν τῆς βασιλείας ὅ, π αὐτῶν ἀπάξαι ἐ-
 κείθεν, χάρισεν, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, δῶ-
 ρον. ἡ γὰρ ἢ ἡ σωσιότα τῶν ἀνδρῶν

A Barbaris imperet. Postquā igitur pe-
 nitus abire constituit Apollonius, id-
 que Rex tandem ei concessit, capiendō-
 rum munerum ipsi venit in mētem,
 quæ eò vsq; sumēda distulerat, quo-
 ad in eis locis amicos cōpararet. Re-
 gē igitur adiens, inquit, optime rex,
 ego hospiti meo beneficij nihil cō-
 tuli, tum verò sacerdotib. Magis do-
 ctrinæ mercedem debeo : rogo igi-
 tur, vt eorum memineris, meique
 gratia aliquid impertias boni viris
 B *sapientibus & tibi valde beneuolis.* His
 postulationibus vehementer gauisus
 rex, Cras, inquit, istos magnis
 ornatos præmiis & dignitate au-
 ctos ostendam tibi. Tu autem, vbi
 mearum rerum nullis omnino indi-
 ges, permitte saltem, vt hi ex me
 pecunias accipiant, & quicquid lu-
 bebūt. manu autem designabat * Da-
 midem. cūmque illi huiusmodi ver-
 bis auditis sese auertissent ; Vides
 (inquit Apollonius) ὁ rex, manus
 meas quàm multæ sint, & tamen
 C omnes inter se similes? Saltem, in-
 quit rex, itineris ducem accipe, &
 camelos qui vos portent. itineris
 enim longitudo maior est, quàm
 quæ pedibus peragrari possit. Fiat
 vt iubes, ὁ rex (ait Apollonius) fe-
 runt enim iter perdifficile his esse,
 qui huius generis iumentis non por-
 tentur. Hoc enim animal facile pa-
 sci dicunt, etiam vbi pabulum desit.
 Aquam præterea in comœatu pa-
 randam, atque vtribus, non secus
 ac vinum, deferri oportere audiui.
 D Tridui, inquit rex, aquis iter ca-
 ret; post id autem fluuiis ac fontib.
 regio abundat. Iter verò per
 Caucasum tibi censeo faciendum:
 apta enim ambulatu & fertilis, &
 hospitalis est illa regio. Interrogan-
 ti autem regi, qualenam munus il-
 linc deferret ad eum? pergratum
 sane, ὁ rex, ait; nam si virorum il-

lorum
 ualere
 nunc
 rex co
 enim
 simu
 Φ
 P
 De Arn
 aliu
 tus
 Pant
 tur ipse
 rat ita
 curand
 tem on
 quos re
 super re
 erat ite
 studeb
 pieban
 preced
 nam in
 bat reg
 aliquo

lorum conuersatione prudentior euasero, redibo tibi melior, quam nunc proficiscar. Talia dicentem rex complexus, Pergite, inquit, erit enim profecto hoc munus amplissimum.

Α βρωτέρον με δόποφλύη, βελήων ἀφίξομαι σοι, ἢ νῦν εἰμι. θεέβαλεν ὁ βασιλεὺς ταῦτα εἰπόντα, καὶ ἀφίκοιο, εἶπε. ἄ γὰρ δῶρον μέγα.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ
ΤΥΑΝΕΩΣ ΒΙΟΝ, ΒΙΒΛΙΟΝ Β'.

PHILOSTRATI DE VITA
APOLLONII TYANEI,
LIBER SECVNDVS.

De Armenia, Cilicia, Pamphylia, Caribus: deque Caucaſi, & Mycales montium altitudine. Item de Tauro, India, Scythia, Maotide, Ponto. Quantum ſit ambitus Caucaſi. Quod Panthera aromatibus gaudeant. De torque aureo in collo Panthera inuento. Vnde dicatur Nyſeus.

CAPVT PRIMVM.

ADVENIENTE autem iam aestate Apollonius, eiusque comites illinc discessere: camelisque uehebantur ipsi, & itineris dux. Is autem erat stabularius, qui camelis regiis curandis præerat. Abundabant autem omnis generis com meatibus, quos rex præbuerat. Homines in super regionis eius, quâ faciendum erat iter, certatim illis benefacere studebant, libenterque eos suscipiebant hospitio. Qui enim agmen præcedebat camelus auream laminam in fronte gerens, præmonstrabat regem ex amicis suis quempiam aliquò mittere. Cùm iam Caucaſo

BΝΤΕΥΘΕΝ Ἰξελαυώοισι περὶ τὸ δῆρος αὐτοὶ ὀχέμενοι, ἔοηγεμένων. ἰπποκόμος δὲ ἰὼ τῶν καμήλων. καὶ τὰ Ἰππιδάδα, ὀπίστων ἐδέοντο, ἰὼ ἀφθονα, βασιλέως ἐνδόντο. ἢ τε χῶρα, δι' ἧς ἐπορεύοντο, δι' ἐπερατῆν. ἐδέχοντο δ' αὐτοῦ αἱ κόμαι δεξαπλόουσαι. χρυσοῦν γὰρ ψέλιον ἢ περὶ καμήλος Ἰππιδάδα μετώπου ἔφερε, γνώσκων τοῖς ἐπιτυχαιοῖσιν, ὡς πέμπτοι γενὰ ὁ βασιλεὺς τῶν ἑαυτοῦ φίλων. περσιόντες δὲ τῶν Καυκάσω,